

စာတတ်သိုလ်

ပင်ပန်း

စာတတ်သိုလ်

ဒီလိုဆိုတော့လည်းအာရုံမပါဘူး

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး
 ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
 စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်မည်
 စည်းမျဉ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော
 တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

မြင်ရုံနှင့်ပင် တန်ဖိုးငွေ ကာလပေါက်ဈေး သိန်း
 ကိုးဆယ်နှင့် တစ်ရာကြား တန်ဖိုးကြီးစားသော ပါဂျူရိုကား
 မှန်း သိသာသည်။

၎င်းပါဂျူရိုကားကြီးသည် မန္တလေးမြို့၊ စိန်ပန်း
 ရပ်ထဲရှိ ခြံဝန်းနှင့် တစ်ထပ်တိုက်လေးထဲသို့ ပွင့်နေသော ခြံ
 တံခါးမှ ဝင်သွားသည်။

တစ်ထပ်တိုက်လေး၏ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကား
 ကိုရပ်လိုက်သည်။

ပထမဦးစွာ ကားတံခါး ဖွင့်ဆင်းလာသူမှာ

အသက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိအံ့သော အမျိုးသား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်
ဦး ဖြစ်ပါ၏။

ဥပဓိရုပ် ကောင်းလှသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်း
လွန်းသောကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးသားကြီး၏ အသားအရေ
ဝင်းဝါပြီး ပိန်လွန်းခြင်း၊ ဝလွန်းခြင်း မရှိသူ ဖြစ်ပါ၏။
ပလေကပ် ချည်ချောလှသည် ဝတ်ထားသည်။ ပါတိတ်ဆင်
ဖာဝေယံအင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ ကတ္တီပါခြေညှပ်ဖိနပ် စီး
ထားသည်။

တိုက်အိမ်လေးထဲမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်
ခန့် အမျိုးသမီး ပြေးထွက်လာကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာ
သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကြိုဆိုသည်။

သာမန်ဓိတ်ဆွေလာသည်ကို ကြိုဆိုသည့်ပုံစံမျိုး
မဟုတ်။ အမျိုးသမီးသည် လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှေ့တွင်ယုက်
ခါ မျက်နှာကိုက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ရိုသေလေးစားသော မျက်
နှာ၊ ကျို၊ ကျိုယိုယို ကိုယ်ဟန်အမူအရာဖြင့် ကြိုဆိုသည့်ပုံစံ
ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ထွက်ကြွသော အမျိုးသမီး၏ပုံစံမှာ
အရွှင်အလန်းမရှိသည့် ပူပုပ်နန်း မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ အားရ
ပါးရ ငိုထားသောပုံစံ ဖြစ်သည်။

ကားပေါ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆင်းလာပြီးနောက်
အခြားဘက် ကားတံခါးပွင့်လာပြန်ပြီး အမျိုးသမီးငယ်လေး
တစ်ဦး ဆင်းလာပြန်သည်။

အကယ်၍ ဘေးမှကြည့်နေသူများရှိနေပါလျှင်၊
ထိုကြည့်နေသော ပရိသတ်သည် ပထမဆင်းလာသော အမျိုး
သားပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မကြည့်တော့ဘဲ နောက်ထပ်ဆင်းလာသည့်
အမျိုးသမီးငယ်လေးကိုသာ ကြည့်ကြတော့မည် ဖြစ်ပါ၏။

လှမှလှ။

ချောမှချော။

အဖီးအလိမ်း၊ အခြယ်အသ၊ ဘာမှ ထူးထူးခြား
ခြားမရှိဘဲ ပကတိ လှသော ချောသော အမျိုးသမီးငယ် ဖြစ်
ပါ၏။

ပင်ကိုယ်အသားရောင်ကပင် အဖြူတွင် ဝါနန
လေးရောပြီး၊ ဖြူဝင်းသော အသားအရေရှိသည်။ ဆံကေသာ
မှာ မည်းနက်တောက်ပြောင်၍ အံ့ကောင်းလှသည်။ ထိုဆံပင်
ကို နောက်သို့ ဖားလျားလေးချထားသည်မှာ လုံးကျစ်နေ
သည့် တင်ပါးလေးကိုပင် ဖုံးမတတ် ဆံပင်ကောင်းသည်။
ရှည်ပြီးပါးသော ဆံပင်မဟုတ်။ ရှည်ပြီးထူထည်းသောကြောင့်
ဖားလျားဆံပင်မှာ နောက်တွင် ဖွာကျနေပါ၏။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆံပင်ကောင်းသော သူသည်
မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်လည်း ကောင်းတတ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း
မျက်ခုံးမှာ ပင်ကိုယ်အတိုင်း မည်းနက်ပြီး စင်ရော်တောင်
ကျွေးပုံစံအတိုင်း ရှိနေသည်။ အပိုဘေးပေါက် မျက်ခုံးမွေး
တချို့ အနည်းအပါးရှိသည်ကိုပင် နှုတ်ဟန်မတူ။ သူ့နဂို
အတိုင်း ရှိနေသည်ကပင် တစ်မျိုးပိုလှနေသလို ဖြစ်နေပါ၏။

မျက်တောင်နှစ်ဖက်မှာလည်း မီးခြစ်ဆံတင်၍ ရသည်ဆိုသည့် အတိုင်း အလိုလိုရှည်ပြီး ကော့ပျံနေသည်။

တကယ်တမ်း ပင်ကိုယ်လှပြီဟောဆိုလျှင် အခြယ် အသ အဖြီးအလိမ်းနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု မလွန်ဘဲလျက် ပင် လှနေပါ၏။ ချောနေပါ၏။

ဒီကောင်မလေး အဲဒီလိုပင် လှနေ ချောနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ကောင်မလေး၏ အသက်မှာ ဆယ်ခုနှစ်၊ ဆယ်ရှစ်လောက် ရှိပေမည်။ အရပ်အမောင်း ငါးပေ လေး လက်မခန့်ရှိပြီး လက်တံ ခြေတံ၊ ပေါင်တံများ ကျဆင်းပုံ နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးကျပုံမှာ လက်ရာမြောက် ပန်းပုဆရာ တစ်ယောက် ထုထားသည့်နှုတ် အချိုးကျ လှပပေသည်။

“ဟော ... ဆရာကြီး ဦးအောင်ဇွေး ရောက်လာပြီလား။”

ပုပန်ရုပ် အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးက ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အေး ... နန်းမေ ... ငါလည်း ခုမှပဲ လာနိုင်တော့ တယ်။ နင်တို့ အကြောင်းကြားကြားချင်း ချက်ချင်း ငါမလာနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ဟာ။ ငါ အလုပ်တွေများ လွန်းလို့”

“ရပါတယ် ဆရာကြီး ဦးအောင်ဇွေး။ အခုလို ဆရာ ကြီးကိုယ်တိုင် လာတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“အေး ... အိမ်ထဲသွားစို့၊ အိမ်ထဲကျမှ စကားပြောကြ တာပေါ့”

“အဲ ... ဇွေးဇွေးလည်း ပါလာတယ်နော်၊ ဒေါ်လေးနန်း မေ စိတ်ထဲ ဇွေးဇွေး လိုက်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မ မျှော်လင့်ဘူး၊ ဝမ်းသာတယ် ဇွေးဇွေး”

“ဇွေး လိုက်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဖေဖေက ဇွေးကို နှစ်ရက် တောင်ပို့ပြီး စောင့်ရတယ် ဒေါ်လေးနန်းမေ၊ မနေ့ကမှ သီတင်းကျွတ်အတွက် တက္ကသိုလ်တွေ ပိတ်တာကိုး”

“ဩ ... ဩ ... အခု ဇွေးဇွေးက ဘယ်အတန်းတက် နေပြီလဲကွယ်”

“ဒုတိယနှစ်ပါ ဒေါ်လေးနန်းမေ”

“ကဲ ... လာ ... လာ ... အိမ်ထဲ ဝင်စို့၊ ဆရာကြီး တောင် အိမ်ထဲဝင်သွားပြီ”

အိမ်၏ဧည့်ခန်းမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံသူတို့၏ အိမ် ဧည့်ခန်းအတိုင်း ပရိဘောဂ အကောင်းစားများနှင့် ဖြစ်ပါ၏။

သို့တစေ ...

ဤအိမ်သည် အသုဘအိမ် ဖြစ်နေပါ၏။

ရက်လည်ဆွမ်းပင် ကျွေးပြီးလေပြီ။ ယခုမှ ဦးအောင်ဇွေးသည် သမီးဇွေးဇွေးနှင့်အတူ ရန်ကုန်မှ ရောက် လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုဖာဆက်တီတစ်လုံးပေါ်တွင် ဦးအောင်ဇွေး ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့အဖေဘေးရှိ ဆိုဖာတွင် သမီးဇွေးဇွေး လည်း ထိုင်ပါ၏။

ဦးအောင်ဇွေးသည် မန္တလေး၏ အပူရိန်ကို မခံ

နိုင်သည်အလား ဝူးခနဲ လေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်မှ သူ့အိမ်တွင် အခန်းတိုင်း လေအေးလေပူစက်များ တတ်ဆင်ထားသည်။ ရာသီဥတု ပူပြင်းလျှင် အိမ်ထဲတွင် အေးစေရမည်။ ရာသီဥတုအေးလျှင် အိမ်ထဲတွင် မနွေးစေရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါ်နန်းမေသည် ဦးအောင်နွေးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင် ဆိုဖာတွင် ယိုယိုလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဆိုပါဦး နန်းမေ ... နင့်ယောက်ျား စိုးမောင်က ကျန်းကျန်းမာမာကြီးကနေ ဘယ်လို ကောက်ခါ ဝင်ခါ ဆုံးသွားတာလဲ။ ငါ့ဆီ သတင်းလာပို့တဲ့ နင့်လွတ်လိုက်တဲ့ လူကတော့ နင့်ယောက်ျား စိုးမောင်ဟာ ပြင်ဦးလွင်ကအဆင်း မော်တော်ကား ဘေးအနိမ့်ထဲ လိမ့်ပြီး လူရော ကားရောကျ သေဆုံးတာလို့ ပြောတာပဲ။ ငါ့စိတ်ထဲ ... စိုးမောင်ဟာ မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို အိမ်ဦးနဲကြမ်းပြင် သွားနေကျ ဖြစ်ပါရက်နဲ့ ကားထိုးကျသေရတာ အံ့ဩနေမိတယ်။ နန်းမေ ... ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ”

ဦးအောင်နွေးက မေးမှပင် ဒေါ်နန်းမေမှာ အင့်ခနဲ ရှိုက်ပြီး ငိုလိုက်သေးသည်။

နွေးနွေးသည် ဒေါ်လေးနန်းမေ ငိုချလိုက်သည်ကို ငေးကြည့်ပြီး သူမလေးကိုယ်တိုင်ပါ မျက်ရည်ကျွတ်လွန်းလွန်းမိသည်။ ဒေါ်လေးနန်းမေကို သနားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီလိုပါ ဆရာကြီး ... ကိုစိုးမောင်ဟာ သူ့မှန်လုံကားနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကအဆင်း ခြောက်ထပ်လမ်းကြီးမှာ ကားဟာ ဘေးချော်ကျတယ်။ အဲဒီခြောက်ထပ်လမ်းပေါ်က ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျလာတဲ့အထဲ ကိုစိုးမောင်ပါသွားတယ်။ အောက်လဲရောက်ရော မော်တော်ကားဟာ ပက်လက်ကြီး မိုးပေါ်ထောင်ပြီး မီးလောင်တယ်။ ကိုစိုးမောင်ကားထဲမှာပဲ မထွက်နိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားတာလို့ပဲ အားလုံးကတော့ ယူဆကြပါတယ်။ အားလုံးအမြင်မှာလည်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်သွားတာကို ဆရာကြီး။ ရဲက စစ်ဆေးတော့လည်း မတော်တဆ ကားဘေးကို ချော်ကျ လိမ့်ဆင်းတာလို့ပဲ ရဲက ယူဆတယ်ပေါ့ဆရာကြီး။ အဲဒီအတိုင်းလဲ ရဲမှတ်တမ်းမှာ မှတ်ချက်ပြုပြီး ကိုစိုးမောင် သေဆုံးရတာ လူသေမှုအနေနဲ့ပဲ မှတ်တမ်းတင် အမှုပိတ်လိုက်တယ်”

ဦးအောင်နွေးက ဒေါ်နန်းမေ ပြောပြသည်ကို အလေးအနက် နားထောင်သည်။ သူ၏လက်ချောင်းလေးများ တ ဆိုဖာလက်တန်းပေါ်တွင် တစ်ဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေပြီး အလေးအနက် စဉ်းစားသည့်သဘော ရှိနေပါ၏။

“ဘေးလူတွေအမြင် ရဲရဲ့အမြင်က အဲဒီလိုမြင်တယ်ထားဦး။ နင်ကကော ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ နန်းမေ။ စိုးမောင် ကားမှောက်သေဆုံးတာဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးလို့ နင်မြင်လို့လား။ ဘယ်လိုနင်မြင်သလဲ”

“ကိုစိုးမောင်နဲ့ အတူတူ အောင်ကွန့် ပါသွားတယ် ဆရာကြီး။ အောင်ကွန့်က ကားမောင်းတယ်။ ကိုစိုးမောင်က ဘေးကထိုင်တယ်”

“ဒါဆို ... အောင်ကွန့်လည်း ကားမှောက်တဲ့အထဲပါ သွားရမှာပေါ့ ... ဒီကောင်ကျတော့ မသေဘူးလား။”

“အောင်ကွန့် မသေဘူးဆရာ။ ဒီကောင် လက်တစ်ဖက်တော့ ကျိုးသွားတယ်။ မျက်နှာနဲ့ ကိုယ်ထည်မှာလည်း အပွန်းအပဲ့တွေ ရသွားတယ်”

“အောင်ကွန့်ကျတော့ မီးမလောင်ဘူးလား ... ဘာလို့ မသေတာလဲ”

“သူက ကားမောင်းတဲ့လူမို့ ကားဟာ ထိန်းသိမ်းမရတော့ဘူးဆိုတာ သိတာနဲ့ ... သူ့ဆရာ ကိုစိုးမောင်ကို ... ဆရာ ခုန်ချ ... ဆရာခုန်ချလို့ပြောပြီး ... အောင်ကွန့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကားတံခါးဖွင့် ခုန်ချတယ်တဲ့ ဆရာကြီး။ ကိုစိုးမောင်က အိပ်ငိုက်နေတယ်တဲ့လေ ... အောင်ကွန့် ပြောတာလည်း ဟုတ်လောက်ပါတယ်။ ကိုစိုးမောင် အလုပ်ပင်ပန်းရင် ဒီလိုပဲ ငိုက်တတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ကားစီးရင် အိပ်ငိုက်တဲ့အကျင့်လည်း ကိုစိုးမောင်မှာရှိတယ်”

“အေး ... ဒါတော့ဟုတ်တယ်။ စိုးမောင်ဟာ ငါနဲ့ အတူတူလုပ်တဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်တည်းက ကားစီးရင် အိပ်ငိုက်တဲ့အကျင့် ရှိတယ်”

“အောင်ကွန့်က တကယ်ဖြစ်ခဲ့လာတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေလည်း ကျွန်မကိုတော့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်လာပြောတယ်။ ရဲမှာထွက်ဆိုချက်ကတော့ ကားရှေ့ဘီးပေါက်သွားပြီး ချောက်ထဲဆွဲကျသွားတာလို့ပဲ ထွက်ဆိုတယ်”

“ပြောပါဦး ... အောင်ကွန့်က နင့်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဘာတွေပြောတာလဲ”

“မော်တော်ကားမှာ လေးဘီးစလုံး ဒန်းလော့တာယာ အသစ်တွေချည်း လဲတတ်ထားတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတာတဲ့။ အဲဒါလည်း ဟုတ်တယ်ဆရာ ... ကိုစိုးမောင်ဟာ သူခရီးသွားတော့မယ်ဆိုရင် ကားကို စိတ်ချရအောင် ဘယ်တော့မဆို တင်တင်ကြိုကြို အင်ဂျင်ပိုင်းရော၊ ဘောဒီပိုင်းရော၊ အောက်ပိုင်းရော၊ ဆွေချာပြုပြင် စိတ်ချရမှ သွားလေ့ရှိတယ်။ တာယာအသစ်တွေ လဲထားတာ ရက်ပိုင်းပဲ ရှိသေးတာလဲ အမှန်ပဲ။ ဒီဘီးတွေဟာ တော်ရုံ ခဲချွန်စူးတာတို့ သံချွန်စူးတာတို့လောက်ဆိုရင် တာယာအသစ်တွေမို့ မပေါက်နိုင်ဘူးတဲ့။ နောက်ပြီး သံချွန်စူးလို့ ဘီးက လေထွက်တာမျိုးဆိုလည်း ကားကို ထိန်းသိမ်းနိုင်လောက်တဲ့ အချိန်မျိုး ရတတ်တာချည်းပဲတဲ့။ လေက တစ်မိနစ်ထွက်လေ့ရှိတာတဲ့။ အခု ဘီးပေါက်ပုံကျတော့ ဆန်းတယ်တဲ့။ ပေါက်ပြီဟေ့ဆိုတာနဲ့ ရှူးခနဲ လေတွေထွက်ပြီး ကားကိုထိန်းမရအောင် ချောက်ထဲဘက် ဆွဲသွားတာတဲ့”

ကိုစိုးမောင်သည် ဦးအောင်ဇွေး၏ တပည့်နောက်လိုက်၊ ငယ်စဉ် နှစ်ခုကတည်းက ဖြစ်ခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်တွေ အသီးသီးကျပြီးကာမှ ကိုယ့်လုပ်ငန်း ကိုယ်ခွဲပြီး လုပ်ကြသည်မို့ ရေကြည်ရာ ပြက်နုရာ ကိုစိုးမောင်က မန္တလေးတွင် အခြေချပြီး မနန်းမေ အိမ်ထောင်နှင့် ယနေ့တိုင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်း ... စဉ်းစားစရာပဲပေါ့ နန်းမေ ... မော်တော်ကား ဒီလောက်ကြီး ချောက်ထဲကျပြီ ဆိုတော့လည်း စိုးမောင်မှာ သေနတ်ဒဏ်ရာ မရှိလည်း သေနင်တပဲ။ ခုခေတ် မော်တော်ကား တာယာတွေကလည်း အသစ်စက်စက်ကြီးပါဆိုတိုင်း စိတ်ချရတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီနေ့ဝယ်တပ် နက်ဖြန် ခွမ်းခနဲ ကွဲတာမျိုးတွေကို ငါတွေ့ဖူးတယ်။ အောင်ကွန်က သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ သူ့အပြစ်လွတ်အောင် ဒီပြင်တရားခံရှာပြီး ပြောတာမျိုးများ ဖြစ်နေမလား၊ နန်းမေ”

“အောင်ကွန် စကားသက်သက်နဲ့ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မလည်း မယုံပါဘူး ဆရာကြီး။ ဒါပေမယ့် ... ကိုစိုးမောင် မသေခင်က ဖြစ်ရပ်လေးတချို့ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အဲဒီဖြစ်ရပ်လေးတွေဟာ ရယ်စရာဟာသလိုတောင် ထင်ခဲ့ကြမိတယ်။ အခု ကိုစိုးမောင် သေမှ အဲဒီဖြစ်ရပ်လေးတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြည့်မိတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး ... နင်ဖြစ်ရပ်လေးတွေ”

“ခဏလေးနော် ဆရာကြီး ... အဲဒီဖြစ်ရပ်လေးတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်တဲ့ အထောက်အထားလေးတွေ ကျွန်မသွားယူပြီး ဆရာကြီးကို ပြမယ်”

ဒေါ်နန်းမေ ထိုင်ရာမှထပြီး သူမတို့၏ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကို စောင့်ရင်း ဦးအောင်ဇွေးသည် ၎င်းတုတ်လေး ထိုင်နေရှာသည့် သမီး ဇွေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သမီးလေး ဇွေး ... ပျင်းနေပြီလား”

“မပျင်းပါဘူး ဖေဖေ ... အဲ ... ဒါပေမယ့် မန္တလေးရာသီဥတုက ပူပြင်းလွန်းလို့ အိုက်စပဲစပဲနဲ့ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“အင်း ... မန္တလေးကတော့ ပူရင်သိပ်ပူပြီး အေးရင်သိပ်အေးတဲ့မြို့ပဲ။ နောက်ပြီး ရန်ကုန်အိမ်မှာက ဖေဖေတို့ လေအေးစက် လေပူစက်တွေ တပ်ထားတော့ နေရတာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိတာပေါ့လေ။ အခု သမီး ကားတောက်လျှောက်စီးလာတာလဲ ပင်ပန်းတယ်၊ ညောင်းလဲညောင်းမှာပေါ့ ... ခဏတဖြုတ် အနားယူလဲလျောင်းပါလား။ သမီးခဏတဖြုတ် လဲလျောင်းဖို့ သီးသန့်စီစဉ်ပေးဖို့ နန်းမေကို ဖေဖေ ပြောလိုက်မယ်လေ”

“ဟင့်အင်း ... မပြောနဲ့ ဖေဖေ။ ဇွေး သူများအိမ်မှာ မအိပ်တတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဒီအိမ်က လူသေထားတဲ့

အိမ်မှို နွေး ကြောက်တယ်။ သေတာကလည်း အိမ်မီး
သေကြီး”

“သမီးက တကယ့်သတ္တိနည်းတာကိုး၊ ဖေဖေသွေး
သမီးမှာ မပါသလိုပဲ၊ ကြောက်တတ်တာတို့၊ အစိုးရိမ်
လွန်တာတို့၊ အကြင်နာတရား များလွန်းတာတို့ဟာ
ကိုယ့်အတွက် ပျော့ကွက်တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်
သမီး”

“ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်လေးနန်းမေ ပြောတာတွေလည်း သမီး
နားထောင်ချင်လို့ပါ ဖေဖေ”

“ဘာလုပ်မလဲ၊ သေသွားတဲ့လူအကြောင်း ပြောရတာ
မင်္ဂလာစကားမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါဆို ... ဒီလိုလုပ်၊
ဖေဖေတို့ကားနဲ့ပဲ ပန်းအေးကို မောင်းခိုင်းပြီး ရောက်
တုန်းရောက်ခိုက် မန္တလေးမှာ လိုက်ကြည့်”

“ဖေဖေတို့ကိုစွဲပြီးမှ ဖေဖေနဲ့အတူတူ လျှောက်ကြည့်
မယ်လေ”

“ဟာ ... ဖေဖေကို မစောင့်နဲ့။ မန္တလေးဟာ ဖေဖေ
အတွက် အဆန်းမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး အပြင်ဘက်
နေပူတဲ့ဒဏ်ကို ဖေဖေ မခံနိုင်ဘူး။ ဒီတစ်ည ဒီမှာအိပ်
ပြီး နက်ဖြန်အစောကြီး ရန်ကုန်ကိုပြန်မယ်။ အခု ...
ပန်းအေးနဲ့သာ သမီးလျှောက်သွားကြည့်။ ပန်းအေးက
မန္တလေးမှာ ကျွမ်းတယ်။ ဘာမဆို သူ့ကိုမေး၊ သူ
ပြောပြတတ်တယ်။ နွေးသွားချင်တဲ့ဆီ ပို့ခိုင်း”

“ဒါဆို ... ဒီမှာ ထိုင်နေတာထက် ဦးလေးပန်းအေးနဲ့
ပဲ သမီး မန္တလေးကို လျှောက်ကြည့်မယ်။ ကားထဲမှာ
အဲယားကွန်းလည်းပါတော့ လူလည်းသက်သာမယ်
ဖေဖေ”

နွေးသည် သူမတို့၏ ရပ်ထားသော ကားဆီသို့
ထွက်လာစဉ်မှာပင် ဒေါ်နန်းမေလည်း သူမ၏အိပ်ခန်းထဲမှ
ထွက်လာသည်။

ဒေါ်နန်းမေ၏ လက်ထဲတွင် ကတ်ပြားကြည့်ပြီး
နှစ်ခု ပါလာသည်။ ကတ်ပြားအရွယ်အစားမှာ ဇာတ်ဆန်တူ
လက်မ အနံ တစ်လက်မခန့် ရှိအံ့သည်။

ဦးအောင်နွေး ဆက်တီပေါ် ပြန်ထိုင်ပြီး လက်
နီနီတစ်ခုကို အလျင် ဦးအောင်နွေး အား ကျော်သောင်းကျ
ဦးအောင်နွေး ကတ်ပြားနီကို လက်ထပ်ခါနီး
ပေါ်တွင် ဆော့(ဖိ)ပင် အနက်ရောင်မင်ဖြင့် ကာမှ နဂိုနာမည်
စာလေးကို ဖတ်လိုက်သည်။ ကာတဲ့ ဆရာကြီး၊

ဦးဗလ
အသက် ကြေး ပြန်ဆပ်ပုံ ကာ ဆရာကြီး”
ဦးအောင်နွေးသည် ကတ်ပြားနီကို လျှောက်ကြည့်မယ်
လေးကို သေချာစူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကတ်ပို့တယ်။ ပန်းအေးက
ဖတ်လည်းဖတ်သည်။ လ။ ငါ ... ကြာကြာ

ကတ်ပြားနီတွင် ဦးစိုးဖြန်မနက် အစောကြီး
မတတ်ဘဲ “ဦးဗလ” ဟုခေါ်ထားသည့် ... ရောက်တုန်းရောက်

ခွေး စူးစိုက်ကြည့်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီမယ် နန်းမေ ... စိုးမောင်ဟာ နင်တို့ မန္တလေး မှာစပြီး အခြေချ လုပ်ငန်းတွေလုပ်ကတည်းက ဦးဗလ ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ လုပ်ခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိသလား။”

ဒေါ်နန်းမေ ခေါင်းခါပြသည်။

“ကိုစိုးမောင်နဲ့ကျွန်မ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ အချိန်ကစပြီး ဘာအလုပ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုစိုးမောင် နာမည်နဲ့ချည်းပဲ ပ်တာပါဆရာကြီး။ ဦးဗလဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဘာဆို နာမည် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မနဲ့ ကိုစိုးမောင်ပေါင်းလာ “ဘာ နှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီပဲဟာ”

မင်္ဂလာစံ နေ့တယ် နန်းမေ ... ဒီစာနိကတ်ပြားထဲက ပေပေတို့ကို ရှေးထားတာကို စဉ်းစားနေတာပါ။ နင် တုန်းရော အကြောင်းမပါခင် ငါနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်

“ပေပေတို့မောင်ဟာ သူ့နာမည်ကို “ဗလ”ဆိုတဲ့ မယ်လေးပြီး လုပ်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ အေး ...

“ဟာ ... အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က အသုံးပြုခဲ့တဲ့ အတွက် အ နာမည်တတ်ပြီး ဒီကတ်ပြားထဲ ရေး နေပူတဲ့ဝက်ဂျစ်၊ စဉ်းစားနေတာပဲ။ ဒီစာနိကတ်ပြား ပြီး နက်ဖြန်အ ချတာလဲ၊ ဘယ်သူက ပေးတာလဲ ပန်းအေးနဲ့သာ”

မန္တလေးမှာ လလောက်ကပါ။ အိမ်ရှေ့ခြံတံခါး ပြောပြတတ်တဲ့ သုံးနှစ်ကို ထည့်သွားတာမို့ ဘယ်

သူထည့်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး”

“ဒီစာနိကတ်ပြားကို စိုးမောင်ဖတ်ပြီး ဘာပြောလဲ”

“တွေ့တွေ့ချင်းတော့ ကိုစိုးမောင် ခဏ ဝိုင်သွားတယ် ထင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းရယ်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်မက ဒီစာနိကတ်ပြားကြည့်ပြီး ဘာလို့ ရယ်တာ လဲလို့မေးတယ်”

“အဲဒီတော့ စိုးမောင်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ငါတို့ ငယ်ငယ်က ရုပ်ရှင်တွေ ဇာတ်ပွဲတွေကြည့်ပြီး ငါတို့ကိုယ်ကိုငါတို့ အရူးထပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ဆန်တဲ့ နာမည်တွေ ပေးခဲ့ကြတယ်တဲ့။ ဆရာကြီး ဦးအောင်မွှေး ရဲ့ နာမည်က “ခန”၊ ငါ့နာမည်က “ဗလ”။ နောက် ပြီး မော်လမြိုင်မှာ အခုရှိနေတဲ့ ကျော်သောင်းကျ တော့ “သူရ”လို့လေ။ အဲ ... ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်ခါနီး မန္တလေးမှာ အခြေစိုက် အလုပ်လုပ်တော့မှ နဂိုနာမည် ရင်း ကိုစိုးမောင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့လုပ်တာတဲ့ ဆရာကြီး၊ ဪ ... ဒါထက် ... မွေးမွေးကော ဆရာကြီး”

“မွေးမွေးက မန္တလေးရောက်တုန်း လျှောက်ကြည့်မယ် ဆိုပြီး ငါ့ကားနဲ့ ပန်းအေး လိုက်ဖို့တယ်။ ပန်းအေးက မန္တလေးမှာ ကျွမ်းပြီးသားလေ။ ငါ ... ကြာကြာ မနေနိုင်ဘူး နန်းမေ ... နက်ဖြန်မနက် အစောကြီး ပြန်မယ်”

“ခရီးသိပ်ပန်းမှာပေါ့ ဆရာကြီး ... ရောက်တုန်းရောက်

ခိုက် နှစ်ရက် သုံးရက် နေပါဦးလား”
 “ငါ့အလုပ်တွေ တန်းလန်း အများကြီး ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ အခု စိုးမောင်ကိစ္စမို့ အလုပ်တွေ တန်းလန်းထားပြီး လာခဲ့တာ။ အေး ... စိုးမောင် ဆုံးသွားလို့ နင် ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ... လိုအပ်တာရှိရင် ငါ့ဆီကို အကြောင်းကြား ငါ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်”

“တခြား အခက်အခဲ ကျွန်မမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး ဆရာကြီး ... ကိုစိုးမောင် ရှာဖွေထားခဲ့တာ ကျွန်မတစ်သက် စားမကုန် သုံးမကုန် ပြည့်စုံပါတယ်၊ နောက်ပြီး ... အရောင်းအဝယ်လည်း မန္တလေးမှာ ကျွန်မ လုပ်စားတတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“အေးလေ ... ပြေလည်ရင် ပြီးရောလေ ... မပြေလည်ရင် ငါ့ကိုပြော ... အဲ ... ဒါထက် နင်လက်ထဲမှာ ကတ်ပြားနီတစ်ချပ် ကျန်နေသေးတယ် ... အဲဒီကတ်ပြားကကော ... ဘာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး ... ကိုစိုးမောင် မဆုံးခင် သိတင်းနှစ်ပတ်လောက်က ဒီကတ်ပြားနီ အိမ်ရှေ့တံခါးစာပုံးထဲ ရောက်လာခဲ့ပြန်တယ် ... ဆရာကြီး ကြည့်ပါ”

ဒေါ်နန်းမေက လက်ထဲမှ ကတ်ပြားနီကို ထပ်ပြီး ဦးအောင်ဇွေးအား ပေးပြလိုက်သည်။ ဦးအောင်ဇွေး ဖတ်ကြည့်ပါ၏။

ဦးဗလ

အသက်ကြွေးပေးဆပ်ချိန်ရောက်ပြီ။

ဦးအောင်ဇွေးသည် ဒုတိယစာနီကတ်ပြားကို ဖတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ပင် တုန်လှုပ်သွားပါ၏။

ယင်း ဒုတိယစာနီကတ်ပြား ရရှိပြီး သိတင်းနှစ်ပတ်မှာပင် ကိုစိုးမောင် ဆုံးခဲ့သည်ဟု နန်းမေ ပြောစကားကို ဦးအောင်ဇွေး အလေးအနက် စဉ်းစားမိသည်။

“ငါ ... စဉ်းစားနေတယ် နန်းမေ။ စိုးမောင် အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ‘ဗလ’ ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က နာမည်ပဲ။ အခု အဲဒီနာမည်ကြီးနဲ့ စာနီကတ်ပြားတွေဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်လာတာလဲဆိုတာကို ...”

“ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာကတော့ ကိုစိုးမောင်မှာ အခုလက်ရှိ လုပ်ငန်းပြိုင်ဘက်တွေ ရှိနေတယ် ဆရာကြီး၊ အဲဒီလုပ်ငန်းပြိုင်ဘက်တွေက ကိုစိုးမောင် ဟိုတုန်းက ကိုဗလဆိုတဲ့နာမည် ထားခဲ့ဖူးကြောင်း သိနေလို့ အခု ‘ဗလ’ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စာနီကတ် ပေးပို့တာလားမှ မသိတာ”

“အင်း ... စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် စဉ်းစားစရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ နန်းမေ။ အခု စိုးမောင်လုပ်ငန်းမှာ ပြိုင်ဘက်တွေ ရှိနေသလား။ စိုးမောင် အခု အဓိကဘာတွေလုပ်နေလဲ နန်းမေ”

“အခုလက်ရှိ ကိုစိုးမောင် လုပ်နေတဲ့ အဓိကလုပ်ငန်းကတော့ အဖြူနဲ့အစိမ်းပဲ ဆရာကြီး”

ဦးအောင်ဇွေး နားလည်ပါ၏။ အဖြူ ဆိုသည်မှာ ဘိန်းဖြူဖြစ်ပြီး အစိမ်းဆိုသည်မှာ ကျောက်စိမ်းကို ဒေါ်နန်းမေ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုစိုးမောင် လုပ်နေတာတွေက အဆက်အသွယ် ကောင်းပြီး တော်တော်တွင်ကျယ်တယ်။ အဲဒါကို အလားတူလုပ်နေတဲ့ မြိုင်ဘက်သုံးဦးဟာ ကိုစိုးမောင် အပေါ် မကျေနပ်ဘူး။ ကိုစိုးမောင် ရှိနေလို့ သူတို့ ဒီ လုပ်ငန်းမှာ အောင်မြင်သင့်သလောက် မအောင်မြင် တာလို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အောင်ကွန့် က မော်တော်ကား ရှေ့ဘီးတာယာကို သေနတ်နဲ့ပစ် ခဲ့လို့ ကားချောက်ထဲကျတာပါလို့ ရဲမှာမထွက်ဆိုရဘူး။ ထွက်ဆိုလိုက်ရင် ကိုစိုးမောင် လုပ်ခဲ့သမျှတွေ တစ်သိ ကြီး ရဲက ဆက်လိုက်မှာစိုးလို့ ဆရာကြီး”

“အင်း ... စဉ်းစားစရာတော့ အများကြီးပဲ။ စိုးမောင် ကို လုပ်ကြံတာဟာ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် က စိုးမောင် သုံးခဲ့တဲ့ ‘ဗလ’ ဆိုတဲ့ နာမည် သုံးထား တော့ အဲဒီအနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က စိုးမောင်ကို မကျေနပ်ခဲ့တဲ့လူက အခုမှ ထ၊လုပ်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် အခုမြိုင်ဘက်သုံးခုထဲက တစ်ဦးဦးဟာ စိုးမောင် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က လုပ်ခဲ့တာကို သိသွားပြီး ဟို

တုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ ‘ဗလ’ ကိုပဲ နာမည်တတ်ပြီး လုပ် တာလားဆိုတာတွေလေ”

“ဪ ... ဆရာကြီး ... အဲဒါတွေ သေချာအောင် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် အောင်ကွန့်ကို မေးကြည့်ပါလား။ အောင်ကွန့်ကို ကျွန်မခေါ်ပေးမယ်။ ကျွန်မကတော့ ကိုစိုးမောင်လဲသေပြီ။ အောင်ကွန့်ကို ထပ်မေးလဲ သေ သူက သေပြီမို့ မေးချင်စိတ် မရှိလို့ ဆက်မမေးတော့ တာ”

ဦးအောင်ဇွေး ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဒေါ်နန်းမေ က အောင်ကွန့်ကို ခေါ်လိုက်ပါ၏။

အောင်ကွန့် ရောက်လာသည်။ အသက်သုံးဆယ် ခန့် ရှိအံ့သည်။ ပုံသဏ္ဍာန်အရ ရိုးသားအေးဆေးပုံရသည်။

“ထိုင်ကွ အောင်ကွန့်၊ မင်းနဲ့အတူ မင်းဆရာစိုးမောင် တို့ ကားချောက်ထဲကျပုံ ငါ့ကို ပြောပြခမ်းကွာ”

အောင်ကွန့် ပြောပြသည်။ ပထမပိုင်း ပြောသမျှ မှာ ဒေါ်နန်းမေက ဦးအောင်ဇွေးအား ပြောပြပြီးသော စကား တွေပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် နောက်ဆက်တွဲ အောင်ကွန့် ပြောပြ ချက်တို့မှာ ဦးအောင်ဇွေးအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်တွေ ပါရှိ လာသည်။

“ကျွန်တော်က မောင်းတဲ့လူဆိုတော့ သေနတ်သံထွက် လာပြီးတာနဲ့ မော်တော်ကားဟာ ချောက်ထဲဘက်ကို

ဆွဲချနေတာ ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိတယ်။ ဘယ်လိုမှ လည်း စတီရာရင်ကို ဆွဲထိန်းလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီတော့ ဆရာဦးစိုးမောင်ကို ကားပေါ်က ခုန်ချ ... ခုန် ချလိုပြောပြီး ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကားတံခါး ဖွင့် ခုန်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ခုန်ချလိုက်တာ လမ်းခုလတ်မှာ ကျွန်တော်က တင်နေပြီး မော်တော် ကား ဒလိမ့်ကောက်ကွေး အောက်ဆုံးအထိ ကျသွား တာကို မြင်နေရတယ်။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ ကျွန်တော် အပေါ်ကို မော့ကြည့်တော့ ခြောက်ထပ်လမ်း ကျွန် တော်တို့ မော်တော်ကား ကျခဲတဲ့နေရာမှာ မော်တော် ဆိုင်ကယ်ကို ခွစီးလုပ်ထားပြီး ကားကျရာကို လှမ်း ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်တယ်။

“အဲဒီလူကို မင်း အခု ပြန်မြင်ရင် မုတ်မိမလား အောင်ကွန်။”

“ဘယ်မှတ်မိမလဲ ဆရာကြီး ... သူက ဆိုင်ကယ်စီးဖိုက် ဘာဦးထုပ် ဆောင်းထားရုံမကဘူး။ မျက်နှာကိုလည်း မီးနိုးရောင် လေကာချထားတော့ သူ့မျက်နှာကို မမြင် ရဘူး။”

“သူ ဝတ်ထားတာကကောကွာ”
 “သားရေအနက်ရောင် ဂျာကင်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားတယ် ဆရာကြီး ... သူ့ ကျောမှာ ဖက်ခေါင်း အုံးလို ရှည်မျောမျော အိတ်တစ်အိတ် ပိုးလွယ်ထား

တယ်။ အဲဒီလူက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ခွလျက်သားနဲ့ မော်တော်ကား အောက်ဆုံးမှာ ပက်လက်ကြီး မီးလောင် နေတာကို ဆက်ကြည့်နေတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အိတ်ထဲ က ကတ်ပြားလေးတစ်ခုထုတ်ပြီး မော်တော်ကားကျ ရာဆီကို အဲဒီကတ်ပြားလေး လက်နဲ့တောက်ပြီး လွှင့် ပစ်လိုက်တယ်။ ကတ်ပြားလေးက ဟိုးအောက်အထိ မကျသွားဘဲ ကျွန်တော်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ ကျ လာလို့ ကျွန်တော် အဲဒီကတ်ပြားလေး ကောက်ယူ လာတယ်။ သူက မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဆက်မောင်း သွားမှ ကျွန်တော် ကတ်ပြားလေးကို သွားကောက်ရ တာပါ။”

“သူက ဘယ်ဘက်ကို ဆက်စီးသွားတာလဲ”
 “ပြင်ဦးလွင်ဘက်ကို ဆက်ပြီးတက်သွားတယ်။ သူသွား မှ ကျွန်တော် ကောက်ယူလာတာ ဒီကတ်ပြားပဲ ဆရာ ကြီး။”

အောင်ကွန် ပေးသော ကတ်ပြားကို ဦးအောင်နွေး ယူကြည့်သည်။

ယခုတစ်ခါတော့ ကတ်ပြားမှာ အစိမ်းရောင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နန်းမေ ပေးပြသော ကတ်ပြားနီ အရွယ်အစား ခန့်ပင် ရှိသည်။ ကတ်ပြားတစ်ဘက်တွင် မင်ရောင်အနက် ဖြင့် ရေးထားသည့်စာကို ဦးအောင်နွေး ဖတ်ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒါပဲပေါ့ ... ပြီးပြီပေါ့”

ကတ်ပြား၏ အစိမ်းရောင်ကိုက စိမ်းပြီ သွား
ပေတော့ဟု အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်နေသလား မသိတော့။

ဦးပန်းအေးက နွေးနွေးကို ပထမဦးစွာ ဈေးချို
ဘက်သို့ ရိုပေးသည်။

နွေးနွေး ဈေးချိုထဲတွင် ဝင်ရောက်ကြည့်သည်။
ဦးပန်းအေးက ကားစောင့် ကျန်ခဲ့သည်။

ဈေးချိုထဲတွင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ တွေ့ပါ၏။
သို့တစေ နွေးနွေး ဘာမှမဝယ်ဖြစ်၊ တွေ့သမျှ
ပစ္စည်းတွေသည် နွေးနွေးအတွက် အိမ်တွင်ရှိပြီးသား ပစ္စည်း
မျိုးတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဈေးချိုထဲမှ နွေးနွေး ပြန်ထွက်
ခဲ့သည်။

“မြန်လှချည်လား နွေးနွေး”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးပန်းအေး။ နွေးနွေး ဝယ်ချင်တာ မတွေ့လို့”

“ဒါဆို ... အခု နွေးနွေး ဘယ်သွားချင်လဲ”

“မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီး သွားဖူးရရင် ကောင်းမလား ပဲ”

“ကောင်းသားပဲ ... ဦးလေး လိုက်ပို့မယ်”

မဟာမြတ်မုနိ ဘုရားကြီးသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဦးပန်းအေးက ကားစောင့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

နွေးနွေး တစ်ယောက်တည်း ဝင်ဖူးပါ၏။

ရုံးပိတ်ရက် စနေ တံနက်နွေ မဟုတ်သည့်အပြင် နေ့ခင်းနေ့လယ်ပိုင်းမို့ ဘုရားကြီးတွင် လူသိပ်မစည်ကားလှပေ။ နယ်မှ ဘုရားဖူးလာကြသည့် လူတစ်ချို့သာ တွေ့ရသည်။

နွေးနွေးသည် ဘုရားကြီးတွင် ပန်းကပ် ဖရောင်းတိုင်မီးပူဇော် ဘုရားရှိခိုးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်သွားဦးမလဲ နွေးနွေး”

“ရန်ကင်းတောင်ကို သွားဖို့လား”

ဦးပန်းအေးက စဉ်းစားပြီး ဦးခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါပြသည်။

“နွေးနွေး သွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဦးလေးက မောင်းပို့ပေးရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဦးလေး အကြံပေးချင်တယ်”

“ပေးပါဦးလေး”

“ရန်ကင်းတောင်တက်ဖို့ကျတော့ နွေးနွေးမှာ အဖော်မပါဘူးလေ။ တစ်ယောက်တည်း တက်ရမှာ။ ဦးလေးက ကားစောင့်ကျန်ခဲ့ရမှာ။ ဦးလေး နွေးနွေးနဲ့ အဖော်လိုက်လို့ ကားမီးလုံးတစ်လုံး ဖြုတ်ခိုးသွားရင်တောင် တစ်သောင်း နှစ်သောင်းတန်တယ်။ ဒီတော့ နွေးနွေး တစ်ယောက်တည်းတက်ရင် ဒီလိုနေနဲ့ ဒီအချိန်ဟာ သိပ်လူပြတ်တယ်။ နောက်ပြီး ခုနက နွေးနွေး ဘုရားကြီးထဲ ဝင်ဖူးနေတုန်းက မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုယ်စီနဲ့ ချာတိတ်သုံးယောက် ဦးလေးကို လာမေးနေကြတယ်။ ဦးလေးနဲ့ နွေးနွေးဟာ မန္တလေးက မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်ကလာကြတာလဲတဲ့။ ဘုရားကြီးထဲ ဝင်သွားတဲ့ အမျိုးသမီးက အရမ်းချော အရမ်းလှတာပဲတဲ့၊ မန္တလေးမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမှာလဲတဲ့၊ ဘယ်မှာတည်းကြသလဲတဲ့၊ အခု ဒီဘုရားကြီးကနေ ရန်ကင်းတောင်ကို သွားကြမှာ မဟုတ်လားတဲ့၊ ရန်ကင်းတောင်ပေါ်မှာ ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီးရှိတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် နွေးနွေး တစ်ယောက်တည်း ရန်ကင်းတောင်တက်ရင် အဲဒီချာတိတ်တွေရဲ့ အန္တရာယ်များ ရှိမလားလို့ပါ”

“ဒါဆို ... နွေးနွေး ရန်ကင်းတောင်ကို မသွားတော့ပါဘူး ဦးလေး။ ဒါပေမယ့် ဒေါ်နန်းမေ အိမ်ကိုမပြန်

ချင်သေးဘူး။ အသုဘအိမ်ဆိုတော့ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဒါဆိုလည်း စစ်ကိုင်းဘက်ကူးပြီး ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးနဲ့ တခြားဘုရားတွေ ပူးပါလား နွေးနွေး၊ အမရပူရကိုလည်း ဖြတ်သွားရမှာမို့ နွေးနွေးအတွက် ဗဟုသုတက ပိုရတာပေါ့။ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးက မြေပြင်နဲ့ တစ်ပြေးညီမို့ နွေးနွေးသွားတာကို ဦးလေး ကားစောင့်ရင်း စောင့်ကြည့်ပေးနိုင်တယ်”

“ကောင်းတယ်ဦးလေး ... အဲဒီ စစ်ကိုင်း ကောင်းမှုတော်ကိုပဲ သွားမယ်လေ”

ပါဂျူရိုကားသစ်ကြီးနှင့် စစ်ကိုင်းဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မန္တလေးမှအထွက် အမရပူရလမ်းသို့ မောင်းခဲစဉ် ဦးပန်းအေးသည် ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲတွင် နောက်မှမော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လိုက်လာသည်ကိုတွေ့ရသည်။

“ဟိုက် ... မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ချာတိတ်သုံးကောင်ထဲက တစ်ကောင်လား”

မကြာမီပင် နောက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် ဦးပန်းအေးကားကို ကျော်တက်ရင်း ကားထဲသို့ သေချာကြည့်ပြီး လက်မြောက်လက်ပြ နှုတ်ဆက်သဘော ပြသွားသေးသည်။

“ဘုရားကြီးမှာ ဦးလေးကို လာမေးတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ချာတိတ်ဆိုတာ အဲဒီလူလားဟင် ... ဦးလေး”

“မဟုတ်ဘူး နွေးနွေး ... ဟိုချာတိတ်တွေက သုံးယောက်တောင်။ အခုသူက တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကို နွေးနွေးတို့နောက်ယောင်ခံလိုက်ခိုင်းတာလားမှ မသိတာ”

“အဲဒါလည်း ဦးလေးစဉ်းစားမိတယ်။ ဘုရားကြီးမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ကောင် သုံးကောင်က ပုတဲကောင် ... ပိန်တဲကောင်နဲ့ ဝတုတ်ကောင်တွေပဲ။ အခု မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဖြတ်သွားတဲ့ကောင်က အရမ်း အချိုးကျနေတယ်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ရော လက်တံခြေတံရော မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးပုံကိုက သိပ်ကြည့်ကောင်းနေတယ်”

“ဒါဆို ... အခုလူကကော ဘာလို့ နွေးနွေးတို့နောက်လိုက်လာပြီး လက်မြောက် နှုတ်ဆက်သွားတာလဲ ဦးလေး”

“သူလည်း တစ်နေရာရာကနေပြီး နွေးနွေးကို တွေ့မြင်သွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ နွေးနွေးကို တွေ့သွားတဲ့ ကာလသားတိုင်း ဒီလိုပဲ နောက်ကလိုက်လာတတ်တာ။ ရန်ကုန်မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲဟာ။ နွေးနွေးက ရုပ်ရော ခန္ဓာကိုယ်ရော သိမ်ချော သိပ်အချိုးကျတယ်လေ”

နွေးနွေး ကျေနပ်ကြည်နူးစွာ သိမ်သိမ်လေး ရယ်လိုက်ပါ၏။

မည်သည့် အမျိုးသမီးမဆို မိမိအား ချောသည်

လှသည်ဟု ပြောလာလျှင် နားဝင်ချို့ ကြည်နူးရသည်မှာ ဓမ္မတာ။ နွေးနွေးအဖို့ မိမိအား ချောသည်၊ လှသည်၊ အချိုးကျသည်၊ ကျော့ရှင်းသည်ဟု ပြောဆို ချီးမွမ်းသံတွေ ပန်တစ်ရာတေ ကြားနေရစေကာမူ ထပ်ကြားလျှင် ထပ်ပြီးကြည်နူးမိသည်သာ။ အထူးသဖြင့် ဦးလေးပန်းအေးကဲ့သို့ လူကြီးပိုင်းပြောသည်မှာ အမြောက်အပင် မပါဘဲ အမြင်အတိုင်း အရိုအတိုင်း ပြောခြင်းမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ပိုမိုကြည်နူးရပါ၏။

အမရပူရကို ကျော်လာပြီး စစ်ကိုင်းတံတားကြီး၏ ပရဝဏ်ထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာပြီး တံတားကူးခ ငွေပေးရန် ဦးပန်းအေးက ကားရပ်ပြီး သွားရောက်ဖြတ်ပိုင်းဖြတ်သည်။

နွေးနွေးသည် အရောင်ပါသောမှန်ကိုချပြီး ပြင်ပရှုခင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အမယ် ... ဟိုမှာ ရွှေကိုယ်တော်”

မိမိတို့ ပါဂျရိကားကို ဖြတ်ကျော်၍ လက်ပြနုတ်ဆက်သွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူသည် တံတားကူးခဖြတ်ပိုင်းရုံးဘေးတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ရပ်ခါ ဆိုင်ကယ်ဘေးတွင် မှေးရပ်ပြီး စီးကရက်သောက်နေသည်ကို နွေးနွေး တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် ဖိုက်ဘာဦးထုပ်မှ မျက်ကာ ပလတ်စတစ်ကို အပေါ်သို့ လှန်ထားသောကြောင့် သူ့မျက်နှာကို နွေးနွေး မြင်ရပေသည်။ သူသည် စီးကရက်ဖွာရင်း ဧရာဝ

တိမြစ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေပါလေ၏။

သူ့မျက်နှာ၏ ဘေးစောင်းတိုက် အနေအထား

ကို နွေးနွေး တွေ့မြင်ရသည်။

သူ၏နှာတံမှာ တော်တော်ကြည့်ကောင်းသော နှာတံမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အသားရောင်မှာ ညိုမောင်းသော အရောင်ရှိသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိဘဲ နွေးနွေးသည် သူ့ကို ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်မိသည်။

ဦးလေးပန်းအေးနှင့် ပြောသလို သူသည် နွေးနွေးအား တစ်နေရာရာတွင် တွေ့မြင်ပြီး နွေးနွေးတို့ကားနောက်မှ လိုက်လာသည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစဟု နွေးနွေးအတွေးသက်ရောက်မိသည်။ ဘာကြောင့်ဆိုသော် သူသည် နွေးနွေးတို့ကား ရောက်လာရပ်ထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ နွေးနွေးက ဂျားတံခါးမှန်ဖွင့်ပြီး ပြင်ပသို့ ကြည့်သည်ကိုလည်းကောင်း ထိုမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူက တစ်ချက်ကလေးပင် လှည့်မကြည့်သောကြောင့်ပင်။

ဦးလေးဦးပန်းအေး အခွန်အခဆောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ ကားကို ဆက်မောင်းပြီး တံတားကြီး ကူးခဲ့သည်။

နွေးနွေးသည် နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် ကြည့်မိသည်။ ထိုမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူနောက်မှ လိုက်လာလေသလားဟု ကြည့်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“နွေးနွေး ... ဘာကို လှည့်ကြည့်တာလဲ”

“ဟို လူလေ ... ဦးလေး။ နွေးတို့ကားကို ကော်တက်
 ပြီး လက်ပြသွားတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူကို ... နွေး
 တံတားကြီးဆိပ်မှာ ရပ်ထားတာ တွေ့ခဲ့တာ။ သူများ
 နွေးနွေးတို့နောက်ကို လိုက်လာသလားလို့ ကြည့်တာ”
 “အေး ... ဦးလေးလဲ သူရပ်နေတာ တံတားထိပ်မှာ
 တွေ့ခဲ့တယ်။ အခုလဲ သူလိုက်လာသလားလို့ ဦးလေး
 ကားနောက်ကြည့်မှန်က ကြည့်နေတာ။ သူလိုက်မလာ
 ပါဘူး ... အင်းပေါ့လေ ... လူဆိုတာ အမျိုးမျိုးပေါ့
 လေ”

ဆက်၍ မောင်းခဲပြီးနောက် ကောင်းမှုတော်
 ဘုရားကြီးသို့ ရောက်လာသည်။

နွေးနွေး ဝင်ရောက်ဘုရားဖူးသည်။ စိတ်ကြိုက်
 လူ့ဒါန်းပြီး ကားဆီသို့ ပြန်လာကာ အပြန်ခရီးကို ဆက်မောင်း
 လာခဲ့သည်။

အမရပူရကို ဖြတ်ကျော်ချိန်တွင် ဆည်းဆာချိန်
 သို့ ရောက်ပေပြီ။

မော်တော်ကား အသွားအလာများ အတော်ကြီး
 ရှင်းလင်းချိန် ဖြစ်ပါ၏။

“ဟော ... ရှေ့မှာ လမ်းကန့်လန့်ကြီး မော်တော်ကား
 တစ်စီး ရပ်ထားပါလား ဦးလေး ... အဲဒါ ဘယ်လို
 ကျော်မောင်းမလဲ”

“အေးဟ ... ဘာလို့မှန်း မသိဘူး”

လမ်းပိတ်နေသဖြင့် မောင်းမရဘဲ ဦးပန်းအေး
 ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ မော်တော်ကားကို ရှေ့ ... ရန် ပြော
 ဖို့ လူတစ်ယောက်မှ မမြင်ပေ။

ဦးပန်းအေး ကားရပ်လိုက်မှ လမ်းဘေးအကွယ်
 မှ ချာတိတ်သုံးယောက် ထွက်လာသည်။ မဟာမြတ်မုနိ
 ဘုရားတွင် ဦးပန်းအေးနှင့်တွေ့ခဲ့သူတွေ ဖြစ်နေပါ၏။

“ဟေ့ ... မော်တော်ကားက ကန့်လန့်ကြီး လမ်းပိတ်
 နေတယ်လေ ... ရွှေပေးကြဦးကွယ်”

ဦးပန်းအေး ကားအောက်ဆစ်ပြီး ပြောခြင်း
 ဖြစ်သည်။ ဤချာတိတ်သုံးယောက်သည် မဟာမြတ်မုနိ
 ဘုရားကြီးတွင် ဦးပန်းအေးအား လာစကားပြောသော ချာတိတ်
 သုံးယောက်မှန်း ဦးပန်းအေး မြင်ရုံနှင့်သိသည်။

ချာတိတ်တွေသည် ဘာမပြော ညာမပြောပင်
 ဦးပန်းအေးအနီးသို့ ကပ်လာပြီး တစ်ယောက်က ဦးပန်းအေး
 မျက်နှာကို လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။ နောက်တစ်ယောက်က
 ဦးပန်းအေး၏ လည်ဂုတ်ကို လက်ဝါးစောင်း ခုတ်ချလိုက်
 သည်။

ဦးပန်းအေး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။
 သုံးယောက်စလုံးသည် နွေးနွေးရှိရာသို့ ရောက်
 လာပြီး နွေးနွေးကို ကားပေါ်ပု ဆွဲချသည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဘာလုပ်တာလဲ ... လွတ် ... လွတ်
 နော်”

နွေးနွေးခမျာ သူတို့လက်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ ရုန်းကန်ရတော့သည်။

မလွယ်ပါလေ။ မိန်းကလေး နုနုနယ်နယ်တစ်ယောက်တည်း ယောက်ျားသုံးယောက်က ဆွဲခေါ်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ...။

စစ်ကိုင်းဘက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အပြင်းမောင်းနှင်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

အနီးကပ် ရောက်သည်နှင့် ကျွဲခနဲ ဒက်စတော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ဘရိတ်နင်းလိုက်သည်နှင့် စက်သော ပိတ်ပြီးသား ဘေးစောင်းဒေါက်ထောက်ပြီးသား မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းသက်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ ... အမျိုးသမီးကို လွတ်လိုက်”

သူသည် နွေးနွေးအား လင်းတဆွဲသလို ဆွဲနေသည်။ သုံးကောင်အား လှမ်းအော်ပြောရင်း တည့်မတ်စွာ လျှောက်လာသည်။

“အဲမာ ... မင်းက ဘာကောင်လဲ။ မင်းလမ်း မင်းသွား။ ငါတို့အထဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့။ လမ်းကန့်လန့် တို့ကားရပ်ထားပေမယ့် မင်းဆိုင်ကယ်နဲ့ ဘေးက ကပ်သွားရင် ရတယ်”

သုံးယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံ ရသည့် ကောင်က နွေးနွေးကို မလွတ်ဘဲ နောက်ထပ်ရောက်လာသည့်

သူအား ပြန်၍ဟောကပ်ပေသည်။

“ဘယ်ကောင်းမလဲ ချာလီ။ တစ်နယ်တစ်ကျေးက ဘုရားဖူးလာတဲ့ သူတွေကို မင်းတို့ ဒီလိုနှောင့်ယှက်ရင် နောက်ဆို ... ဘုရားဖူးတောင် မလာရဲတော့မှာမို့ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း၊ အမရပူရ မြို့တွေ နာတယ်ကွ။ အမျိုးသမီးကို လွတ်လိုက်လို့ ငါပြောနေတယ် ချာလီ”

“အဲမာ ... မင်းက ငါ့ကို ချာလီမှန်းတောင် သိနေသလား ... မင်းက ဘာကောင်မို့ ငါ့ကို အမိန့်ပေးနေတာလဲ။ မင်း ဘယ်သူလဲ”

“ငါ ဘာကောင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ မင်းအတွက် အရေးမကြီးပါဘူး ချာလီ။ ဟိုနှစ်ယောက်ကိုလဲ ငါသိတယ် ... ဟိုကောင်က ဖိုးချို ... နောက်တစ်ကောင်က မြတ်ကျော်၊ မင်းတို့သုံးကောင်စလုံးရဲ့ ဖအေတွေဟာ မန္တလေးမှာ အကောင်ကြီးတွေမှန်းလည်း ငါသိတယ်။ မင်းတို့သုံးကောင်စလုံး မန္တလေးတစ်ဝိုက်မှာ မိဘအရှိန်အဝါနဲ့ ဘယ်လောက်သောင်းကျန်းနေမှန်းလည်း ငါသိတယ်”

ချာလီက သူ့လူနစ်ကောင်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဖိုးချိုနဲ့မြတ်ကျော် ... ဒီလောက် နေရာတကာ သိနေတဲ့ ... ဖိုးသိကို ပညာပေးလိုက်စမ်းကွာ ... ဒီ မိန်းမကို ငါထိန်းထားမယ်”

ဖိုးချိုနှင့် မြတ်ကျော်သည် နှေးနှေးကို လွတ်လိုက်ပြီး ... နောက်လူရှိရာသို့ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

ဖျောက်ခနဲ ... ဖျောက်ခနဲ သူတို့ကိုယ်စီအိတ်ထဲမှ မောင်းပြန်စားကို ထုတ်ယူပြီး ခလုတ်နှိပ် စားသွားဖွင့်လိုက်သည်။

စားကိုယ်စီဖြင့် ထိုလူ၏ လက်ဝဲလက်ယာဘက်ဆီသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုလူမှာ အလယ်တွင် ရောက်သွားပါ၏။

“မင်းကို အသေတော့ မလုပ်ဘူး။ ပညာပေးလောက်ပဲလုပ်မယ် ... ကံကွာ”

နှစ်ယောက်စလုံး ထိုလူ၏ တစ်ဖက်စီမှ လက်မြှောက်အောက်စိုက်ထိုး ပုံစံဖြင့် ထိုလူအား ထိုးချလိုက်သည်။

မှားလေစွ။

ထိုလူက ဖိုးချိုနှင့် မြတ်ကျော် စားကိုင်လက်ကိုယ်စီမြှောက်လိုက်သည်အထိ နေရာမရွေ့ ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

အကြောက်လွန်ပြီး ကြောင်သွားသလားတောင် ထင်ရပါ၏။

မဟုတ်ပါလေ ...။ ပညာခန်းတစ်ခု ဖွင့်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဖိုးချိုနှင့် မြတ်ကျော် လက်မြှောက်ပြီး စားစိုက်

ကျလာလေမှ အလွန်လျင်မြန်သော တစ်စက္ကန့်အတွင်း မြေတစ်လှမ်းတည်းသာ နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

ဖိုးချိုရော မြတ်ကျော်ရော သူတို့ ထိုးချက် စားနှစ်လက်မှာ လူကိုမထိုးမိဘဲ လေကိုသာ ထိုးမိကာ နှစ်ယောက်စလုံး စားထိုးအရှိန်ဖြင့် ဦးခေါင်းရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်နှင့် ထိုလူက ဦးခေါင်းနှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီ နောက်စေ့ကို အုပ်ပြီး ဦးခေါင်းချင်း ရိုက်ပေးလိုက်သည်။

ခွပ်ဆိုသည်အသံ ကြားရပြီး နှစ်ဦးစလုံး၏ နဖူးကိုယ်စီမှ သွေးများ ယိုစီးလာပေတော့သည်။ စားကိုင်လျက် တန်းလန်းကြီးဖြင့် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့သည်။ ပြန်မထပါလေတော့။

ထိုလူသည် သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း ချာလီရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာသည်။

“ဒီမယ် ချာလီ ... မင်းစဉ်းစားနော်။ မင်း ငါ့ကို ယှဉ်ပြိုင်လို့ မင်းမှောက်သွားရင် လမ်းကန့်လန့်ကြီးက မင်းတို့ အက်(စ်)အီးကားအကောင်းစားကြီး မောင်းမယ့်သူ မရှိရုံမက အလစ်သမားတွေရင် ဆွဲမောင်းသွားလိမ့်မယ်။ အေး ... အခု မင်း ဘာမှမဖြစ်သေးခင် မင်းကောင်တွေ မင်းကားပေါ်တင်ပြီး မင်းမောင်းသွားရင် ရသေးတယ်။ မင်းကောင်နှစ်ကောင် ခေါင်းကွဲသွားတာလည်း အချိန်မီ ဆေးကုပေးဖို့လိုတယ်။ ဒီလမ်းက မိုးချုပ်သွားရင် သိပ်မလွယ်မှန်း မင်းကိုယ်

တိုင် မန္တလေးသားပဲကွာ ... သိပါတယ်။ ကဲ ... မင်း
ဘာလုပ်မလဲ ချာလီ။ ငါနဲ့ ဆက်ချမလား ... မင်းဟာ
မင်း သွားမလား။”

ချာလီသည် နွေးနွေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။
“မင်း ကောင်းကောင်း သတိထားပေါ့ကွာ။ မင်းတ
ကယ်သတ္တိရှိရင် မင်းမျက်နှာကို အုပ်ထားတဲ့ ဖိုက်ဘာ
ဦးထုပ်က ပလတ်စတစ်ကာဗာကို ဖြုတ်ပြီး မင်းမျက်
နှာ ငါ့ကိုပြပါလား။ ဒါမှမင်းမျက်နှာ ငါ့သေချာချာ
မြင်ဖူးသွားအောင်လေ ... ဒါဆို နောက်ပိုင်းမှာ မင်း
နဲ့ငါ စာရင်းရှင်းမယ်”

“ရတယ်ချာလီ ... ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်မှတ်
သွားပေါ့ကွာ။ အတော်ပဲ ... ငါလည်း စီးကရက်
သောက်ချင်နေလို့ ဒီကာဗာကို ပင့်တင်မလို့ပါ။ ကဲ
မင်းသေချာ ငါ့မျက်နှာကိုကြည့် ချာလီ”

ထိုလူသည် ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကိုပင် ချွတ်ပြီး သူ
မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို မြင်စေပါ၏။ ပြီး ... စီးကရက်ဘူး
ထုတ်ခါ တစ်လိပ်ကို အေးဆေးစွာပင် မီးညှိ၍ သူ့မျက်နှာ
ကို မီးခြစ်မှ မီးတောက် အရောင်ဖြင့် ပို၍ မြင်စေပါသေး
၏။

“ကဲ ... မင်း ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိပြီဆိုရင်
တော့ မင်းရဲ့ အက်(စ်)အီးကား အကောင်းစားကြီးကို
လမ်းကန့်လန့်က ဖယ်ပေးတော့ကွာ”

ချာလီသည် နောက်ပိုင်းတွင် ထိုလူအားမည်သို့
စာရင်းရှင်းမည်တော့ မသိ။ ယခုလောလောဆယ်တွင် သူ
အက်(စ်)အီးကားကြီးဆီသို့တက်ခါ မန္တလေးဘက် ကား
ခေါင်းတည်ပြီး လမ်းရှင်းရွှေပေးပြီး ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ သူ
လူနှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်တင်ရဦးမည်ကိုး။

“ကဲ ... အမျိုးသမီးချော ... ကားပေါ်ပြန်တက်တော့
ကားမောင်းတဲ့ ဦးလေးကြီးလည်း ပြန်မတ်တတ်ရပ်
နေပြီ”

နွေးနွေးသည် ကယောင်ကတန်း ပုံစံလေးနှင့်
ပင် သူမ၏ ဂါဂျရီကားပေါ် ပြန်တက်တံခါးပိတ်လိုက်သည်။
ဦးပုန်းအေးလည်း ပြန်တက်ပြီး မောင်းထွက်သွားပေတော့
သည်။

ထိုလူသည် ပါဂျရီကား ထွက်သွားမှ သူ့မော်
တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် ပြန်တက်ပြီး နွေးနွေးတို့ ပါဂျရီကား
နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်လာသည်ကို သမင်လည်ပြန်
ကြည့်နေသော နွေးနွေးက တွေ့နေရပေသည်။

“နွေးနွေး ... နွေးနွေးရဲ့ ဖေဖေ ဆရာကြီးကို အခု
ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ပြန်ပြောမှာလားဟင် ... ပြန်ပြောရင်
တော့ ဆရာကြီးက ဦးလေးကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မှာ
သေချာတယ်”

“ဘာလို့ ဦးလေးကို အလုပ်ဖြုတ်ရမှာလဲ”

“နွေးနွေးကို ကာကွယ်ပေးဖို့ ဦးလေးမှာ တာဝန်ရှိ

တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးကိုယ်တိုင် ပွဲဦးထွက် မှာခံလိုက်ရလို့ နွေးနွေးကို မကာကွယ်နိုင်ဘူး။ ဟို ... မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ မောင်ရင်သာ အချိန်မီရောက် လာပြီး ဝင်ကယ်ပေလို့ ...။ နို့မဟုတ်ရင် နွေးနွေး အပြစ်က မတွေ့ရစရာပါပဲ နွေးနွေး။

“ဟုတ်ပါရဲ့နော် ... အဲဒီလူသာ အချိန်မီ ရောက်မ လာရင် နွေးနွေးကော ရေတိမ်နစ်မှာသေချာတယ် ... ဖေဖေကို နွေးနွေး မပြောပါဘူး။ တကယ်တော့ ဦးလေးပန်းအေး ... ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ သူတို့ကလူ ငယ်သုံးယောက်ကြီးတောင်။ ဦးလေးက အသက်ကြီး သူတစ်ယောက်တည်းပဲဟာ ... ပြီး သူတို့မှာဓားတွေ နဲ့ ဦးလေး ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ် ... ဒါပေမယ့် ဦးလေးတာဝန် က ဦးလေးသေချင် သေသွားပစေ ... နွေးနွေးကို ကာ ကွယ်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိနေတာပဲ ...။ အခုတော့ ဦးလေးက အရင် အတီးခံပြီး လဲနေတာမို့ပါ။ ဆရာကြီး ကို ပြန်မပြောရင် သာဓုပါကွယ် ... သာဓု ... သာဓု”

နွေးနွေးသည် ကိုယ့်ဟာကို မကျေမနပ်လေး ဖြစ်နေမိသည်။ သူမအား ကယ်တင်သော မော်တော်ဆိုင် ကယ်နှင့်လူအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပင် မပြောမိခြင်း အ တွက်ဖြစ်ပါ၏။

ဆက်၍ နွေးနွေး စဉ်းစားမိပြန်သည်မှာ ထို

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူသည် မိမိတို့ကားနောက်သို့ ဘာ ကြောင့် လိုက်လာပေသနည်းဟုပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူဟာ နွေးနွေးတို့ရဲ့နောက် ကို တမင်လိုက်လာတဲ့လူ ဖြစ်မယ်နော် ဦးလေး။ အသွားတန်းကလဲ သူ နောက်က လိုက်လာတယ်။ အပြန်ကျ တာလဲ သူ နောက်က လိုက်လာတယ် လေ”

“ဦးလေး အထင်တော့ ဒီသူငယ်ဟာ စိန်ပန်းရုပ် ကိုဖိုးမောင် မနန်းမေအိမ်က ဒီကားနဲ့ နွေးနွေးထွက် လာတာကို မြင်ကတည်းက နောက်က လိုက်နေတာ ဖြစ်မယ်။ ဈေးချိုကနေပြီး ဘုရားကြီးကိုသွားတော့ လည်း သူလိုက်လာပုံပဲ။ ဒါကြောင့် ဟိုလမ်းသရဲသုံး ကောင်နဲ့ ဦးလေးပြောဆိုတာ သူကြားချင်ကြားမှာပေါ့။ ဒီလမ်းသရဲသုံးကောင်ကို သူက ဓာတ်သိဖြစ်နေတာမို့ နွေးနွေးကို အန္တရာယ်ပေးမယ်မှန်း သူကြိုတင်ရိပ်မိလို့ နွေးနွေးသွားရာနောက်ကို တမင်ကူညီဖို့ လိုက်လာတာ လားမှ မသိတာ”

“သူနဲ့နွေးနွေး တစ်ခါမှ သိမှမသိတာ။ သူက နွေး နွေးကို ဘာလို့ ကူညီချင်တာလဲတဲ့”

“အင်း ဒါတော့ ပြောရခက်သားပဲ။ နွေးနွေးကို သူ မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာရှိလို့များလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူ ကတော့ တော်တော်ကို ရုပ်ရော ကိုယ်ထည်ရော

ကြည့်ကောင်းပြီး သတ္တိလည်း သိပ်ရှိတဲ့သူငယ်ပဲ။ ဟို
သုံးကောင် ခံသွားရတာကြည့်လေ ...”

နွေးနွေး မသိမသာ ခေါင်းလေးညိတ်လိုက်မိပါ

၏။

“နင့်ကိုကြည့်ရတာ အခုကျောင်းပြန်တက်မှ သိပ်ခိုင်
တာပဲ မိနွေး။ ဘာလို့လဲဟင် ကျောင်းပိတ်တုန့်က
နင် မန္တလေးသွားတယ်ဆို”

“မန္တလေးကို ဖေဖေနဲ့ လိုက်သွားတာပါ။ ဒီနေ့ရောက်
နက်ပြန်ပြန်ခရီးပါ မိယုရယ်”

နွေးနွေးနှင့်မေယုသည် ဟိုက်စကူးကျောင်းသူ
ဘဝကတည်းက အရမ်းခင်သော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။ ယခုတက္ကသိုလ်တက်တော့လည်း ဘာသာတူ အတန်း
တူတက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အခု ကျောင်းပြန်ဖွင့်လို့ အတက်

မှာ နင် သိပ်ခိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဟိုတုန်းက ဘယ်
တော့ ကြည့်ကြည့် နင်မျက်နှာက ဖိုးလမင်းလို ပင်း
နေတာ၊ ရွှင်ပြုံးနေတာ။ အခုတော့ ငပုပ်ဖမ်းတဲ့ လ
ကြီးအတိုင်းပဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း ထူးခြားတာ
ဆိုလို့ နင် မန္တလေးကို နင့်အဖေနဲ့ လိုက်သွားတယ်။
မန္တလေးက ပြန်လာပြီးမှ နင်ခိုင်တာ။ ဘာလဲ ...
မန္တလေးတစ်ညအိပ်လေးသွားတာ နင့်မှာ လွမ်းစရာ
တွေ့စရာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ချောနဲ့ တွေ့လာခဲ့လို့လား
မိနွေး။”

မိယုက လွမ်းစရာ ဆွေးစရာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်
ချောနဲ့ တွေ့လာသလားဟု မေးလိုက်မှ နွေးနွေး မျက်စိကဲ
တွင် ထိုမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူကို အမြဲမြင်ယောင်နေမိ
သည်။ အိပ်မက်ပင် ထိုလူနှင့် ပတ်သက်ပြီး သုံးကြိမ်မကု
ပြီးပြီ ဖြစ်ပါ၏။

မိမိ၏ ဘဝကယ်တင်ရှင်မို့ စိတ်စွဲလမ်းပြီး
မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ခြင်း၊ အိပ်မက်မက်ခြင်းကို ဖြစ်လေသ
လားတော့ မပြောတတ်။

မန္တလေးမှ ပြန်လာသည်နေ့မှစပြီး နွေးနွေး
သည် မိမိရှေ့မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးသွားသူဆိုလျှင် ငေး
ကြည့်တတ်သည်။ မိမိနောက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ် သံသကြား
လျှင် လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ကြည့် ... ပြောရင်းတောင် နင်ခိုင်သွားပြန်ပြီ မိနွေး။”

ပြောဟယ် ... နင် ဘာဖြစ်လို့ ဝိုင်ခိုင်သွားတာလဲ။
အခု ငါမေးတာလဲ နင်မဖြေဘူး။”

“နင် ... ဘာမေးလို့လဲ”

“အဲတော် ... ကြည့် ... ငါဘာမေးမှန်းတောင် နင်
ချက်ချင်း မေ့ပစ်သလား၊ မန္တလေးမှာ နင်လွမ်းစရာ
ဆွေးစရာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်ချောလေး ကျန်ခဲ့လို့လား
လို့ ငါမေးတယ်လေ”

“ဪ ... ဒါလား ... အဲဒါက ပြောရခက်ကြီးပဲ
မိယု”

နွေးနွေးအနေနှင့် ဖေဖေ ဦးအောင်နွေးကိုပင်
ပြန်မပြောခဲ့သော ကိစ္စကို သူငယ်ချင်း မေယုအား ပြောသင့်
မပြောသင့် စဉ်းစားသည်။

ဖေဖေကို ဖွင့်မပြောခြင်းကတော့ ဦးလေးပန်း
အေးအေး ဝဲညှာသောကြောင့် မပြောခြင်း ဖြစ်သည်ပဲထား။

သို့စေကာမူ မန္တလေးတွင် ဖြစ်ခဲ့သောကိစ္စအတွက်
ရင်ထဲတွင် မျိုသိပ်ထားရသည်မှာ ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားရ
သလို ဖြစ်နေသည်။ မေယုကတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း။

နွေးနွေးက ရန်ကုန် ကိုးမိုင်တွင် သုံးစကလောက်
ခြံကြီး အုတ်ရိုးကာလျက် အထဲတွင် နန်းတော်ကြီးတမျှ
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော တိုက်အိမ်ကြီးနှင့်နေသည်။

မေယုက ခြောက်မိုင်ခွဲတွင် တစ်ထပ်တိုက်နှင့်
ပေရစ်ဆယ်ပတ်လည်ခြံနှင့် နေသည်။ ရှစ်တန်းကျောင်းပူ

ဘဝတည်းက မေယုနှင့်သာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းထားပြီး ယခု တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ် ရောက်သည်အထိ ကိုယ်ရော စိတ်ရော ပေါင်းခဲ့သည့် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပါပေ။

မနက်ပိုင်းကျောင်းတက်လျှင် နွေးသည် မေယုကို ဝင်ခေါ်သည်။ ကျောင်းအတူတက်သည်။ ကျောင်းဆင်း အပြန်တွင် မေယုကို ချထားခဲ့ပြီးမှ ပြန်သည်။

နွေးနွေးအတွက် စီးဖို့ သီးသန့်ဆန်နီကော်ရိုလာ အသစ်တစ်စီး ဝယ်ပေးထားသည်။ နွေးနွေးကိုယ်တိုင် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း မောင်းခဲ့သည်။

“ကဲဟာ ... ငါပြောလေ နင်ငိုငိုလေပဲ ...။ ဒီလောက်ကြီး အပြောရခက်နေလည်း မပြောနဲ့တော့ဟာ။ နင့်ကြည့်ပြီး ငါတောင် ငိုချင်လာပြီ မိနွေး”

“ငါပြောမှာပါ မိယု။ နင့်ကိုတော့ ငါက ပြောမှာပါ။ ငါ့ရင်ထဲက ဖွင့်ချတဲ့ သဘောနဲ့လဲ နင့်ကို ပြောပြချင်တယ်လေ”

နွေးနွေးသည် သူမ မန္တလေးတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတွေအားလုံး မေယု့ပြောပြလိုက်တော့သည်။

မေယုက မျက်လုံးလေးပြူးလိုက် ရင်ဘတ်လေးဖိုလိုက် နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လိုက်နှင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပါလေ၏။ နွေးနွေးစကား ဆုံးသွားသည်။

“ဟယ် ... အဲဒီလူက တော်လိုက်တာဟယ်။ တကယ်ပဲ။ သူ့သာ ဝင်မကယ်ရင် နင့်ဘဝသွားပြီ။ နင် အဲ

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ထိုင်ရှိခိုးဖို့တောင် ကောင်းတယ် သိလား မိနွေး”

“အင်းပေါ့ဟယ်။ အဲဒါကိုပဲ ငါ့စိတ်ထဲ နောင်တကြီး ရနေတာ။ ဒါလောက်ကြီး သူဝင်ကယ်ပေးတာတောင် ငါက ကျေးဇူးတင်စကားတစ်ခွန်း မပြောမိဘဲ ထွက်လာတာကို ငါ အရမ်းနောင်တရပြီး တသသ ဖြစ်နေတာ”

“ဒါကြောင့် တသသဖြစ်ပြီး နင် ငိုငိုသွားတာပေါ့ ဟုတ်စ”

“အင် ... ရာခိုင်နှုန်း လေးငါ ဆယ်လောက်ကတော့ အဲဒါကြောင့် ငါငိုငိုတယ်ဆိုပါတော့ မိယု”

“ဟဲ့ ... ဒါဆို ကျန်တဲ့ ငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း နင်ငိုငိုတဲ့အကြောင်းထဲမှာ ရှိနေဦးမှာပေါ့ ...။ အဲငါးဆယ်ခြောက်ဆယ်က ဘာလဲ မိနွေး”

“ဖေဖေအတွက်လို့ ပြောရမှာပဲ မိယု”

“နင့် ဖေဖေအတွက် ဟုတ်လား။ နင့်ဖေဖေ အန်ကယ်နွေး ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ကျန်းမာရေးကြောင့်လား။ ဒါလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အန်ကယ်နွေးဟာ အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် အင်မတန် ကျန်းမာတာပဲ။ ငါ နင်တို့အိမ် လာလည်တိုင်း အန်ကယ်နွေးက နင်တို့ရေကူးကန်ကြီးမှာ ရေကူးနေတာတို့ နင်တို့ခြံကြီးထဲမှာ မြင်းစီးနေတာတို့ ငါမြင်နေသားပဲ။ စီးပွားရေးကြောင့်လည်း မ

ဖြစ်နိုင်ဘူး။ နင်တို့ ချမ်းသာတာက တကယ့်ကို ချမ်းသာတာပဲ။ မာ(လ်)တီမီလိယန်နာလိုတောင် ပြောရလောက်အောင် ချမ်းသာတာ”

“ဖေဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘူး။ စီးပွားရေးကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး မိယုရယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့လဲ ... ဘာလဲ ... အန်ကယ်နွေးက နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူမယ်ပြောလို့ နင် ငိုငင်တာလား”

“ဟင်အင်း ... ဖေဖေဟာ နောက်အိမ်ထောင်သစ် ဘယ်တော့မှ မထူပါဘူး။ ငါ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ တမင်မထူတာပဲဟာ၊ ငါမေမေ ဆုံးတာပဲ ခြောက်နစ်ရိုနေပြီ။ ဖေဖေ အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ရင် အစောကြီးထဲက ထူထောင်မှာပေါ့ ... သူ့အတွက် သာယာမှုကို သူ့သမီး ငါ စိတ်ဆင်းရဲသွားမှာနဲ့ ဘယ်လိုမှမလဲဘူးတဲ့။ နောက်ဆုံး ငါအိမ်ထောင်ပြုတောင် ငါ့ကို မခွဲပဲ ငါယူတဲ့ ယောက်ျားကို အိမ်မှာခေါ်ထားမယ်တဲ့ ... ငါ့ကို အဲဒီလောက်ချစ်တာ ... ဘယ်လာပြီ၊ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာလဲ မိယု”

“ဒါဆို နင်က နင့်အဖေအတွက် ဘာလို့များ ရာခိုင်နှုန်း ငါးဆယ် ခြောက်ဆယ်ကြီးတောင် ငိုငင်ရတာလဲ မိနွေး”

“ဖေဖေ ရင်ထဲမှာ ငါ့ကို ဖွင့်မပြောတဲ့ အပူတစ်ခုခု

ကိန်းအောင်းနေတယ်လို့ ငါထင်တယ် မိယုရယ်။ အဲဒီအပူဟာလည်း မန္တလေးက ပြန်လာပြီးမှ ရတဲ့အပူ ဖြစ်ရမယ်။ ဟိုတုန်းက မန္တလေး မသွားခင်ကအထိ ဖေဖေဟာ ရွှင်ရွှင်ပျပျပဲ။ လူငယ်တစ်ယောက် ကျနေတာပဲ။ အိမ်က ရေကူးကန်မှာရော ... ဂေါ(ဖ်)ရိုက်တာရော ... မြင်းစီးတာရော ... သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ သူ့စိတ် ရွှင်ပျဖို့ အမြဲလုပ်နေတာ”

“အင်းလေ ... အဲဒါလည်း ငါနင်တို့အိမ်လာတိုင်း အန်ကယ်နွေး လုပ်နေတာ အမြဲလိုလို တွေ့နေတာပဲ”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဟယ် ... အခု မန္တလေးက ပြန်လာပြီးမှ ရေလည်းမကူး၊ ဂေါ(ဖ်)လည်းမရိုက်၊ မြင်းလည်းမစီးတော့ဘူး။ ငါ့ကွယ်ရာမှာဆိုရင် ငိုငင်နေတယ်လို့ ဦးလေးဦးပန်းအေးက ပြောတယ်။ အပြင်လည်း ကားနဲ့မထွက်ဘူးတဲ့။ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မသွားဘဲ တယ်လီဖုန်းနဲ့ပဲ လုပ်နေတယ်တဲ့”

“အဲဒီလို ... ဘာလို့ ငိုငင်နေတာလဲလို့ နင်က နင့်အဖေကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

“ခက်တယ် မိယု ...။ ဖေဖေက ငါ့ကိုမြင်တာနဲ့ ရွှင်ပျမြူးတူးတဲ့ဟန် လုပ်ပစ်လိုက်ရော။ လေချွန်တယ်၊ သီချင်းဆိုတယ်၊ ဒီကြားထဲကပဲ ငါက ဖေဖေ ဘာလို့ ငိုငင်နေတာလဲ မေးတာကို သူ ဘယ်မှာငိုငင်လို့လဲ။ ဘာလို့ငိုငင်မှာလဲ၊ ငိုငင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ

ဆိုပြီး ရယ်မောပြလိုက်တော့ မေးရတဲ့ငါတောင် အူ
ကြောင်ကြောင်နဲ့ အရူးဖြစ်ရတယ်ဟဲ့”

“ဒါဆိုလည်း သိပ်အရေးတကြီးကိစ္စ မဟုတ်လို့ နင့်ကို
မပြောတာနေမှာပေါ့ဟယ်။ နင်တို့မှာ ဘာပူစရာရှိလို့
လဲ ... ချမ်းသာလိုက်တာလည်း ကျိကျိတက်နေတာ”

“ကံပါ မိယုရယ် ... ဒါတွေ မပြောဘဲ နေကြစို့။ ချမ်း
သာတာတွေ ... အိမ်မှာ ဘာတွေညာတွေ ပြည့်စုံတာ
တွေက လူကြီးမိဘတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကဲ ... ငါတို့နဲ့
ဆိုင်တဲ့ လူငယ်စကားပဲ ပြောကြစို့ မိယု”

“ဘာလဲ နင့်ဟာက ... လူငယ်စကားဆိုတာ ဘာကို
ပြောတာလဲဟဲ့”

နွေးနွေးသည် လူငယ်စကားဆိုသည်မှာ ဘာ
အကြောင်းအရာပါဟု မပြောသေးဘဲ ဦးစွာပြုံးလိုက်သေးသည်။

နွေးသည် အမြဲတမ်း လှနေသူကလေး ဖြစ်ပါ၏။
တည်တည်လေးနေလည်း လှသည်။

အဲ ... ပြုံးလျှင်ရယ်လျှင် ပို၍ပင်လှပါသေး၏။
ယခု နွေးနွေးပြုံးလိုက်ပုံမှာ မျက်နှာအလှတွင်
ရှက်ရိပ်လေးများ သမ်းနေသည်။

“နင့်မှာ ချစ်သူ ကိုဝင်းထွတ် ရှိတယ်နော်”

“ဗုဒ္ဓေါ ...”

“နင်က ဘာလို့ ဘုရားတလိုက်တာလဲ မိယု”

“ဟဲ့ ... ဒီနေ့ နင့်ဆီကဒီစကားကြားရတာ ငါ ဘုရား

တ၊ ရလေဝက်အောင် အံ့ဩသွားမိလို့ပေါ့ မိနွေး။ နင်
ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်သူအကြောင်းတွေ ရည်းစား
အကြောင်းတွေ မေးမြန်းလေလဲ မရှိဘူး၊ ပြောလေလဲ
မရှိဘူး၊ စိတ်ဝင်စားလေလည်း မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့်
အခု ငါ အံ့ဩလွန်းပြီး ဘုရားတ၊မိတာဟဲ့”

“ကံပါ ... ငါမေးတာသာ နင်ဖြေစမ်းပါ မိယု”

“မေးလေ ... ဒါဖြင့်”

“နင်နဲ့ ကိုဝင်းထွတ်တို့ ချစ်သွားကြတုန်းက ဘယ်လို
ဘယ်လို ချစ်သွားကြတာလဲဟင်”

“အဲ ...”

“ဘာအဲလဲ ... နင့်ဟာက”

“ငါ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိလို့ ... အဲလိုက်
တာပဲ မိနွေး”

“အို ... နင် ပြစ်ခဲ့တာ နင်ချစ်ခဲ့တာ ပြန်ပြောရမှာ
ပဲဟာ။ ဒါများ အဲနေရသေးလား”

“အေး ... ဒါဆို နေဦး ... အစကနေပြီး ငါပြန်စဉ်း
စားမယ်”

မေယု နားထင်လက်ညှိုးထောက် စဉ်းစားသည်။

“ဒီလိုလေ မိနွေး။ ငါတို့ ပြီးခဲ့တဲ့ စာမေးပွဲ ဖြေကာနီး
မှာ ကိုထွတ် ငါတို့ကျောင်းထဲ ရောက်လာတယ်”

“ကိုထွတ်တဲ့လား”

“ဟာ ... ဒါကတော့ သူနဲ့ငါ ချစ်သူဖြစ်သွားတော့

ခေါ်တဲ့အခေါ်ပေါ်ဟာ။ သူ့နာမည်ကတော့ ကိုဝင်းထွတ်ဟာ ကိုဝင်းထွတ်ပဲပေါ့။ ငါက သူ့ကို ချစ်စနိုး ကိုထွတ်လို့ ခေါ်သလို သူကလည်း ငါ့ကို ယုလို့လည်း ခေါ်တယ် ... ယုလေးလို့လည်း ခေါ်တဲ့အခါ ခေါ်တယ်ပေါ့ဟာ”

နွေးနွေး သူမ၏ ပခုံးအကျ လှလှလေးကို တွန့်ပြလိုက်သည်။

“အင်းပါ ... ဆက်ပဲ ပြောပါဦး”

“အဲ ... ဘယ်လိုပြောမလဲ ... ချစ်ချင်းအစ မျက်စိကလို့ ပြောရမလားပဲ။ ကိုထွတ်နဲ့ ငါ မျက်လုံးအကြည့်ချင်း ပထမဆုံး ဆုံမိရာကစပြီး ချစ်သွားတာလို့ ပြောရမှာပဲ မိနွေး”

“ဟုတ်သေးပါဘူး မိမေယုရယ်။ နှင့်လိုသာပြောကြစတမ်းဆိုရင် တစ်နေ့တစ်နေ့ တို့တတွေ ကောင်လေးမျိုးစုံနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြတာပဲ။ မျက်လုံးချင်းဆုံလိုသာ ချစ်ရမယ်ဆိုရင် နေ့တိုင်း ချစ်ရမယ့်ကောင်တွေ တစ်ပုံကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အယ် ... နှင့်ပြောရတာ လက်ပေါက်စိတ်လိုက်တာ ငါ ဘယ်လိုဆက်ပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ နေ့တိုင်း ကောင်လေးမျိုးစုံနဲ့ မျက်လုံးချင်း ဆုံမိတယ်ဆိုတာက တက္ကသိုလ်မှာရော လမ်းပေါ်မှာရော ကောင်လေးတွေက အများကြီးပဲ ...။ အမှတ်မထင် သူ့လို

ကိုယ်ကြည့်၊ ကိုယ့်ကို သူကြည့် ဆိုတာမျိုးက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ပဲဟာ။ ကဲ ... ငါ မေးမယ် ... နင်က သိပ်ချောသိပ်လှတော့ နင့်ကို ကောင်လေးရော ကောင်ကြီးရော အကောင်ပေါင်းများစွာက ကြည့်ကြမှာပဲ။ တစ်ခါတလေ နင်ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ် ပြန်ကြည့်မိပြီး မျက်လုံးချင်း ဆုံမှာပဲ ... အဲဒီလို ပြန်ကြည့်မိလို့ မျက်လုံးချင်း ဆုံတဲ့အခါ နင့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ဒက်ခနဲ ရင်ခုန်တာမျိုး ဖြစ်သွားသလား”

“တစ်ခါမှ မခုန်ဘူး။ ဒိတ်ခနဲလည်း မခုန်ဘူး။ ဒက်ခနဲလည်း မခုန်ဘူး ... ဘာဆို ဘာမှမခုန်ဘူး”

“အေး ... အဲဒါပဲ မိနွေး။ နင်က ပြန်ကြည့်မိလို့ ... ဒိတ်ခနဲ ... ဒက်ခနဲ ရင်ခုန်သွားတယ်ဆိုရင် နင့်ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ခိုအောင်းအိပ်မောကျနေတဲ့ အချစ်ဆိုတဲ့ သတ္တဝါလေး ပျတ်ခနဲ နိုးလာလို့ပဲ”

“အဲ ...”

ဟု နွေးနွေး အာမေဒိုတ်သံလေး ထွက်သွားမိသည်။

နွေးနွေးသည် စစ်ကိုင်းတံတားထိပ်ဝယ် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူ၏ မျက်နှာကို ပထမဆုံး စတွေ့လိုက်သည်နှင့် မိမိရင်ထဲ နှလုံးထဲက ... ဒိတ် ... ဒိတ် ... ဒက် ... ဒက် ... ခုန်သွားသည်ကို သတိရလိုက်မိသဖြင့် အဲ ... ဟု အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွားမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

စစ်ကိုင်းမှ အပြန်လမ်းတွင်လည်း လမ်းသရဲသုံး
ကောင်ကိုအနိုင်ချပြီး သူ၏ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ချွတ်ပြု၍ ဒုတိယ
အကြိမ် သူ့မျက်နှာကို မြင်ရတော့လည်း နွေးနွေး၏ နှလုံး
ထဲက ဒိတ်ဒိတ်ဒက်ဒက် ခုန်ပြန်သေးသည်ကိုလည်း ပြန်
အမှတ်ရမိပြန်သည်။

“နင် ... အဲခနဲ အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွားတယ် ... ပြီး
တော့ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားသလို နင် ငိုငင်သွားတယ်
မိနွေး။ ကံ ... ပြော ... နင် တစ်ယောက်ယောက်ကို
ဟော့ပြီ ရင်ခုန်ဖူးခဲ့သလား။”

“အင်း ... နင်ပြောသလို လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာတော့
ငါကြည့်မိတာနဲ့ ရင်ခုန်နှလုံးခုန်ဖူးတယ်။ ခုန်လိုက်တာ
မှ အဆက်မပြတ်ပဲ”

“အဲဒီတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“နင့်ကို ငါပြောတဲ့ ... ငါ့ကို ကယ်တင်လိုက်တဲ့ မော်
တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူရဲ့ မျက်နှာကို ငါ နှစ်ခါမြင်ဖူး
တာ နှစ်ခါစလုံး ရင်ခုန်မိတာပဲ မိယု ... သူ့ကိုတွေ့
လို့ ရင်ခုန်ရုံတောင် မကဘူး ... အိပ်မက်ထဲတောင်
သူ့ကို မက်တာ သုံးခါရှိပြီ”

“ဒါဆို ... နင့်ရင်ထဲက သူ့ကို ချစ်မိလို့ပဲ”

“မဖြစ်နိုင်တာ ... သူ ဘယ်သူမှန်းလဲ မသိဘူး၊ သူ
နာမည်တောင် ငါမသိဘဲ ငါက သူ့ကို ချစ်သတဲ့
လား။”

“အေး ... ဒါကိုတော့ တပည့်တော်မ မလျှောက်တတ်
တော့ဘူးလို့ပဲ ငါပြောရမှာပဲ မိနွေး။”

နွေးနွေးတို့ မေယုတို့ ဒုတိယနှစ် စာမေးပွဲဖြေ
ဆိုအောင်မြင်ကြပြီး တတိယနှစ်သို့ပင် တက်ရောက်နေကြ
ပြီ။

ဦးအောင်နွေးသည် ဟိုယခင်နှစ် မန္တလေးမှ
ပြန်လာစကကဲ့သို့ ငေးငိုင်ခိုင်တွေခြင်းများ မရှိပါလေတော့။
အချိန်ကာလ တစ်နှစ်နီးပါးခန့် ကြာပြီးသည့်တိုင်အောင်
ဘာဆိုတာမှ မဖြစ်သောကြောင့် စိတ်အေးချမ်းသာ ဖြစ်သွား
သည့်သဘောပါပေ။

ကိုးမိုင်ခြံကြီး တိုက်အိမ်ကြီးထဲတွင် နဂိုအတိုင်း
ရွှင်ပျရွာ ပြန်ဖြစ်သွားပေပြီ။

နွေးနွေးတို့ ဓမ္မရာသီ ကျောင်းပိတ်ပြီးနောက်
ကျောင်းပြန်အဖွင့်တွင် နွေးနွေးတို့ တတိယနှစ် တက်ရောက်
နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြင့်ပင် သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ပြန်လေ
ပြီ။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာပင် ကိုးမိုင်အိမ်ကြီး
သို့ မော်လမြိုင်မှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းဆိုကြီးတစ်ခု
ပြောကြားခြင်း ပြန်လည်တွေ့ကြုံရပြန်သည်။

“ဆရာကြီး ဦးအောင်နွေး လားဟင်။ ကျွန်မ မော်လ
မြိုင်က ဦးကျော်သောင်းရဲ့ဇနီး ကျင်ယုပါ”

“အေး ... ပြော ... ကျင်ရုံ”

“ကိုကျော်သောင်း ဆုံးသွားပြီ ဆရာကြီး”

“ဟေ ... ကျော်သောင်းဆုံးပြီ ... ဟုတ်လား ...
ဘာရောဂါနဲ့လဲ။ မကျန်းမာတုန်းက ငါ့ဆီလည်း နင်
တို့ အကြောင်းမကြားပါလား”

“အကောင်းစက်စက်ကြီးက ဒူးရင်ခြံထဲမှာ မြွေကိုက်
ခံရလို့ ကိုကျော်သောင်း ဆုံးသွားတာပါ ဆရာကြီး”

“ဟဲ့ ... မြွေကိုက်တာ ချက်ချင်း ဆရာဝန်တို့ ဆေးရုံ
တို့ မပို့ဘူးလား၊ ဒီခေတ်ထဲမှာ မြွေကိုက်လို့ ဆရာဝန်
ဆီ ဆေးရုံဆီ အချိန်မီ ရောက်သွားရင် ပျောက်ကင်း
တာချည်းပဲ။ နင်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ ရှိသားနဲ့”

“ပို့တော့ ပို့တာပါပဲ ဆရာကြီး ... ဒါပေမယ့်

ကိုကျော်သောင်းဟာ ဆရာဝန်ဆီ မရောက်ခင် လမ်းမှာပဲ ဆုံးသွားတာပါ။ အဲ ... ကိုကျော်သောင်း အသက်မထွက်ခင် လျှာလိပ်ပြီး မပီမသနဲ့ ပြောတဲ့ အထဲမှာ ဦးအောင်ဝေး ... ဦးအောင်ဝေးလို့ ပြောတာ ဆရာကြီး ဦးအောင်ခွေးကို ပြောတာမှန်း ကျွန်မတို့ သတိထားမိတယ်။ သူ့လျှာက ... လုပ်မလုပ်တော့တာ စို့ ဝေးလို့ပြောမှန်း သိသာပါတယ်ဆရာကြီး။ ဆရာကြီး မော်လမြိုင် ကျွန်မတို့ဆီ ခဏလောက် ကြွခဲ့ပါလား ဆရာကြီး ... ပြောစရာတွေရှိလို့။ ဖုန်းနဲ့ပြောရင် မကောင်းလို့ပါ ဆရာကြီး။”

“အေး ... အေး ... ငါလာခဲ့မယ် ကျင်ယုံ”
ယခုတစ်ခေါက် မော်လမြိုင်ကျတော့ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် ဆုံစေကာမူ နွေးနွေး မလိုက်တော့ပေ။ အထူးသဖြင့် အသုဘအိမ်မို့ နွေးနွေး မလိုက်ချင်တော့ပြီ။

ဦးအောင်ခွေးနှင့် ယာဉ်မောင်းကြီး ဦးပန်းအေးတို့ နှစ်ယောက်တည်း မော်လမြိုင် ဒိုင်းဝန်ကွင်းရှိ ဒေါ်ကျင်ယုံ အိမ်သို့ ပါဂျာရီကားဖြင့် ရောက်လာကြသည်။

“ကဲ ... ဆိုပါဦး ကျော်သောင်းက ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ဆုံးသွားတာလဲ”

အသုဘမှာ သုံးရက်မြောက်နေ့ကပင် ချပြီးလေပြီ။ အလောင်းမရှိတော့။

ဦးအောင်ခွေးနှင့် ဒေါ်ကျင်ယုံမှာ သီးသန့် ဘယ်သူမှမရှိသော အခန်းတွင် ပြောကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ကိုကျော်သောင်း သေဆုံးပုံကတော့ ဒုးရင်းခြံထဲမှာ မြွေကိုက်လို့ သေသွားတာလို့ပဲ အများအမြင်မှာ ရှိတယ်ပေါ့ဆရာ”

“အင်း ... ငါ နင်တို့ကို မန္တလေးက စိုးမောင် အသုဘက ပြန်လာပြီး ချက်ချင်း သတိပေးထားသားပဲ ကျင်ယုံ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ အခုလည်း ကိုကျော်သောင်း ဆရာကြီး တင်ကြိုသတိပေးထားတာကို မဆင်ခြင်လို့ ဖြစ်သွားရတာပါ။ ဆရာကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ကိုကျော်သောင်း မသေခင် ကတ်ပြားနီလေးတွေ ရောက်ခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး။”

ဒေါ်ကျင်ယုံက သူမကိုယ်နှင့်မကွာ ကိုင်ဆောင်သော ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ကတ်ပြားနီကို ထုတ်ယူပြီး ဦးအောင်ခွေးကို ပြသည်။

ဦးသူရ
အသက်ကြွေး ပေးဆပ်ပါ။

ဦးအောင်ခွေး ယူကြည့်သည်။ မန္တလေးက ကိုစိုးမောင်ဆီ ပို့ခဲ့သည့်အတိုင်း ပထမဆုံးအနီကတ်ပြားပေး ပို့ခဲ့သည့်ပုံစံမျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဒုတိယကတ်အနီပြားကို ဆက်ကြည့်ပြန်သည်။

ဦးသူရ

အသက်ကြွေး ပေးဆပ်ချိန် ရောက်ပြီ။

ဟုပင် ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီကတ်ပြားအစိမ်းကတော့ ကိုကျော်သောင်း အလောင်းနဲ့ မနီးမဝေး နေရာက ရတာပါ”

“ပထမကတ်ပြားက ဘယ်တုန်းက ရတာလဲ၊ ဘယ်ပုံစံနဲ့ ပေးပို့တာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်က စာတိုက်က တံဆိပ်ခေါင်းကပ်စာအိတ်နဲ့ ပို့လိုက်တာပါ။ ဒုတိယကတ်ပြားက မသေခင် တစ်လအလိုမှာ စာတိုက်ကပဲ ပို့တာပါ ဆရာကြီး”

“အင်း ... ဒုတိယကတ်ပြား ရောက်လာတဲ့အချိန်က စပြီး ကျော်သောင်းဟာ အသွားအလာ အနေအထိုင် အစားအသောက် အားလုံး သတိဝိရိယာနဲ့ထားပြီး ဆင်ခြင်ရမယ်”

ဒေါ်ကျင်ယု အိမ်နဲ့ငိုပြီး ရိုက်နေပါ၏။

“ဆရာကြီး တင်ကြိုသတိပေးထားလို့ ကိုကျော်သောင်း ဆင်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း ဆင်ခြင်ဖို့ တဖွဖွကပ်ပြီး သတိပေးနေပါတယ် ဆရာကြီး ... ကိုကျော်သောင်းလေ ကျွန်မ အတန်တန် သတိပေးနေတဲ့ကြားက ဒီဒူးရင်းခြံကို မသွားဘဲ မနေနိုင်ဘူး”

“အင်း ... ဆိုပါဦး ... နင်တို့မှာ စက်လှေလုပ်ငန်း၊

ဒူးရင်းခြံလုပ်ငန်းတွေနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာနေမှန်းတော့ ငါ အသိသာ”

“ဒုတိယကတ်ပြား လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကိုကျော်သောင်းဟာ စက်လှေတွေနဲ့ လုံးဝမလိုက်ဘဲနေပါတယ်။ အဝေးပိုင်းက ဒူးရင်းခြံတွေကိုလည်း သူ မသွားဘဲ နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... အဲဒီဒူးရင်းခြံ တစ်ခုဆီကိုတော့ ကိုကျော်သောင်း မသွားဘဲ နေ့ကိုမနေနိုင်လို့ အခုလို အသေဆိုးနဲ့ သေရတာပါ။ အဲဒီ ... မုဒုံဘက်က အဲဒီဒူးရင်းခြံမှာ ကောင်မလေး အေးမြရှိတယ်လေ ... အေးမြဆီကို မသွားဘဲ မနေနိုင်လို့ သွားတာ”

ဦးအောင်ရွေး သဘောပေါက် ခေါင်းညိတ်ပါ၏။ ကိုကျော်သောင်းသည် မသေမီ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှု ရှိခဲ့သည်ပဲဖြစ်မည်။ ဦးအောင်ရွေးသည် ဒေါ်ကျင်ယု ငိုရိုက်နေသည်ကိုစောင့်ရင်း နောက်ဆုံးကတ်ပြားစိမ်းကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။

ဦးသူရ။

ဒါပဲပေါ့ ... ပြီးပြီပေါ့။

ဟု ရေးထားခြင်းကိုပင် ဖတ်ရှုရပေသည်။ ဖတ်ရင်းပင် ဦးအောင်ရွေး ရင်ထဲတွင် အထိတ်တလန့် စားရသည်။

မန္တလေးမှ ဗလ ခေါ် စိုးမောင် သေပြီ။

မော်လမြိုင်မှ သူရ ခေါ် ကျော်သောင်း သေပြီ။

နေ ခေါ် မိမိ ဦးအောင်နွေး အလှည့်သည် ရောက်လာလေပြီလော။

စိုးမောင်နှင့် ကျော်သောင်းကို သေစေသည်မှာ ယခု လောလောလတ်လတ် အမှုကိစ္စကြောင့် မဟုတ်တန် ရာ။ ဟိုလွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်က အမှုကိစ္စ ကြွေးဖြစ်သောကြောင့် ဗလ နာမည်၊ သူရ နာမည်ကို အသုံး ပြုသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က မိမိ ဦးအောင်နွေး(ဝါ) ဦးနေ ခေါင်းဆောင်ပြီး စိုးမောင်(ဝါ)ဗလ၊ ကျော်သောင်း(ဝါ)သူရတို့သည် မကောင်းမှုတွေ၊ အနိုင်ကျင့်မှု တွေ၊ ရက်စက်မှုတွေ၊ မတရားမှုတွေ၊ တစ်ပါးသူတွေအပေါ် တော်တော်များများကြီး ပြုမှုပြီး ချမ်းသာလာခဲ့သူများ ဖြစ် သည်။

ယင်းအမှုတွေထဲမှ တစ်ဦးဦးသည် ယခု နှစ် ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လေးမှ တန်ပြန်လက်စားချေခြင်းဖြစ် လေပြီလားဟု ဦးအောင်နွေး တွေးကြည့်မိသောကြောင့် ယခု မိမိအလှည့်ရောက်တော့မည်ဟု ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ် တုန်လှုပ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ...

မည်သူသည် မိမိတို့ကို တန်ပြန်နေသလဲဟု လုံးဝတွေး၍မရပေ။ မိမိတို့ ပြုခဲ့သည့် မတရားမှုက လူပေါင်း များစွာအပေါ်မှာ ဖြစ်သောကြောင့် ယခု မည်သူမည်ဝါ၏

လက်ချက်ဟု တွေးမရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ မိမိအတွက် ကြိုတင်ကာကွယ်မှု တွေ ... စုံစမ်းမှုတွေ ပြုရတော့မည်မှန်း ဦးအောင်နွေး မှတ် လူလိုက်သည်။

“အင်း ... ဆက်ပြောပါဦး ကျင်ယုံ။ မုဒုံဒူးရင်းခြံက အေးမြဆိုတာကို ကျော်သောင်းက ဘယ်လိုပတ်သက် သွားလို့လဲ”

“မုဒုံဒူးယင်းခြံထဲက အလုပ်သမားမလေးလို့ ပြောပါ တော့ ဆရာကြီး။ ဒူးရင်းခြံစောင့်ကြီး ဦးဖိုးသာအေးရဲ့ မြေးမလေးပါ။ အခုမှ ဆယ်ရှစ် ဆယ်ကိုးနှစ်အရွယ် လေးပါ။ ရုပ်လေးက ချောတယ်လေ။ ကောင်မလေး က ရိုးရိုးအေးအေးမလေးပါ။ ကံတာက ကိုကျော် သောင်းပါ။ အဲဒီကောင်မလေး အေးမြကို ကိုကျော် သောင်းက တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေတယ်လေ။ အဓမ္မနည်း နဲ့ ကြံစည်နေတာ။ ကောင်မလေးက အလိုတူ အလို ပါ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကျော်သောင်း သူတို့ဒူးယင်းခြံ ထဲ မော်တော်ကားဝင်လာတာနဲ့ အေးမြက ဒူးယင်းခြံ ထဲမှာ လှည့်ပတ်ပုန်းအောင်း ရှာပါတယ်”

“ဒီလိုမှန်းသိနေရင်လည်း သူတို့မြေးအဘိုးကို အရင်း အနှီးငွေလေး ဘာလေး ထုတ်ပေးပြီး မုဒုံ နင်တို့ ဒူး ရင်းခြံက မောင်းထုတ်လိုက်ရောပေါ့ ကျင်ယုံရယ်”

“အဲဒီလိုကျတော့လည်း ကျွန်မ၊ မလုပ်ရက်ဘူးဆရာ

ကြီး။ ဦးဖိုးသာအေးက အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိနေပြီ။ သူ့မြေးမလေး အေးမြက ဆယ်ရှစ် ဆယ်ကို အပျိုမလေး။ ရိုးရိုးအလေး။ မောင်းထုတ်လိုက်ရင် အဘိုးကြီးရော ကောင်မလေးရော မလုပ်စားတတ်။ မကိုင်စားတတ်နဲ့ မြေးအဘိုး ဘဝပျက်သွားမယ်။ ပြီးတော့ ခုကိစ္စက ကောင်မလေး လော်မာတာမှ မဟုတ်တာ။ ကောင်မလေးခမျာ ကိုကျော်သောင်းကို ရှောင်ပုန်းနေ ရှာတာပဲဟာ။ ဒါကြောင့် ကိုကျော်သောင်းကိုပဲ ကျိတ်ပြီး ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောနေတာပါ။ ဒါပေမယ့် မရဘူး ဆရာကြီး။ လစ်ခနဲဆို မော်တော်ကားနဲ့ အဲဒီ ခူးရင်းခြံကို မောင်းသွားတာပဲ။ အခုလည်း ခူးရင်းခြံထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့ အေးမြကို လိုက်ရှာရင်း မြွေကိုက်ခံ သေဆုံးရတာပါ ဆရာကြီး။”

“အင်း ... ကျော်သောင်းကတော့ ဟို ... ငယ်စဉ်က တည်းက အဲဒီအကျင့်မျိုးလေးရှိတယ်။ မိန်းမဝါသနာကြီးတယ်။ ထားပါတော့လေ ... ဒါထက် နင်တို့က ကျော်သောင်း မြွေကိုက်ခံခံရချင်း ဆရာဝန်ဆီ ဆေးရုံဆီချက်ချင်း မပို့ဘူးလား။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ဆရာဝန်ဆီ အချိန်မီ ရောက်ရင် မြွေကိုက်ခံရလို့ မသေတာတွေ အများကြီးပဲဟာ”

“မရလိုက်ပါဘူး ဆရာကြီး ... မြွေကိုက်တာကလည်း ကိုကျော်သောင်း လည်ပင်းကို ကိုက်တာဆိုတော့

ဦးနောက်ထဲ မြွေဆိပ်အရောက်မြန်တာ ဖြစ်မှာပဲ ဆရာကြီး။”

“ဟဲ့ ... ကြံကြံဖန်ဖန် မြွေကိုက်တယ်ဆိုရင် ခြေဖမိုးတို့ ခြေသလုံးတို့သာ အကိုက်ခံရစပြုပါ ... ဘယ်နှယ် မြွေက လည်ပင်းတက်ကိုက်ရတယ်လို့ ကျင်ယုံရယ်”

“မြင်တဲ့လူတွေ ပြောတာကတော့ သစ်ပင်ပေါ်က သူ့အပေါ် ပြုတ်ကျလာတဲ့မြွေက မိရာဖမ်းကိုက်တာမို့ လည်ပင်းကို ကိုက်မိတာလို့ ပြောကြတာပဲ ဆရာကြီး။ မြွေကိုက်ခံရပြီ ဆိုတာနဲ့ အဲဒီကလူတွေကလည်း ချက်ချင်း ကိုကျော်သောင်းရဲ့ မော်တော်ကားနဲ့ပဲ ဆေးရုံဆရာဝန်ဆီပို့ဖို့ ကြိုးစားကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ... မော်တော်ကား ရှေ့ဘီးနှစ်ဘီးလုံး လေမရှိတော့ဘဲ ပြားချပ်နေလို့ မောင်းမရတော့ဘူးတဲ့ ... ဘီးတစ်ဘီးတည်းဆိုရင်တော့ စပယ်ယာဘီးနဲ့ လဲတပ်ပြီးမောင်းလို့ ရဦးမယ်။ ခုတော့ နှစ်ဘီးဆိုတော့ အခက်တွေ့ကြတယ်လေ။ ခူးရင်းခြံလို့ ခေါင်တဲ့နေရာမှာ တခြားကားဘီးရှာလို့ ဘယ်ရမလဲ။ မုဒုံကို စက်ဘီးနဲ့ တစ်ယောက်သွားပြီး အငှားကားတစ်စီး ငှားရတယ်။ အငှားကားတွေကလည်း မြွေကိုက်ခံရတဲ့လူကို ကားပေါ်တင်မလိုက်ချင်ကြဘူး။ မတော် ကားပေါ်မှာ သေသွားရင် သူတို့ကားမှာ မကောင်းဆိုးဝါးကပ်နေမယ်။ ကားနာ

မည်ပျက်မယ်နဲ့ မလိုက်ကြဘူး။ ဒါနဲ့ ... လှည်း... တင်သွားတာ လမ်းမှာပဲ ကိုကျော်သောင်း အသက် ထွက်သွားတာပဲ ဆရာကြီး”

“အင်း ... ဒါဆို ... အဲဒီလို ဖြစ်သွားအောင်ကို တမင် တကာ ကားရှေ့ဘီးနှစ်ခုလုံး လေလျှော့ပစ်ထားကာ ဖြစ်မှာပဲ ကျင်ယုံ။ ဒါထက် နေပါအုံး ကားဘီးကို လည်း လေလျှော့ထားတယ်။ ဒီကတ်ပြားစိမ်းကို ကျော် သောင်း အနီးအနားမှာ ချထားတယ်ဆိုတော့ လူစိမ်း တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လုပ်တာပဲဖြစ်မယ်။ အဲဒီလူ စိမ်းကို ခြံထဲကလူတွေ မတွေ့လိုက်ကြဘူးတဲ့လား ကျင်ယုံ”

“ဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ သေချာမသိဘူး ဆရာကြီး။ ကိုကျော်သောင်း မြွေကိုက်ခံရပြီး လူးလိမ့်နေတုန်း ပထမဆုံးတွေ့တဲ့ လူကတော့ ခြံအလုပ်သမား ပေတိုး ပဲ။ ပေတိုးက ကိုကျော်သောင်းကို ပွေ့ချီထားတုန်း ဒူးရင်းခြံအပြင်ဘက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ် မုဒုံဘက် မောင်းသွားတာ တွေ့တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“လာပြန်လေပြီကော ... မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှင့်လူ” ဟု ဦးအောင်နွေး ရင်ထဲ ဒီတံခနဲ ဖြစ်ရပြန်သည်။ ဦးအောင်နွေး ခဏ ခေတ္တငိုင်သွားရသည်။

“ဒီမယ် ... ကျင်ယုံ ... ကျော်သောင်း အသက်မထွက် ခင်က လျှာလိပ်နေတဲ့ကြားက ငါ့နာမည် ဦးအောင်စေ

လိုတောင် ပြောသေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒီပြင်ကော သူ ဘာတွေပြောသေးလဲ”

“ဝေါ်ဝူး ... ဝေါ်ဝူးနဲ့ အခွန်းပေါင်း အများကြီး ပြော တယ်တဲ့ ဆရာကြီး ... နှုတ်ခမ်းတွေက အပေါ်နဲ့ အောက် မထိတော့ဘူး။ လျှာကလည်း လိပ်နေပြီဆို တော့ အဲဒီ ဝေါ်ဝူး ဝေါ်ဝူးလို့ပဲ ကြားရတာပဲတဲ့ ဆရာ ကြီး။ အူးအောင်စေးဆိုတာတောင် ဆရာကြီး ဦးအောင် နွေးကို ပြောတာပဲလို့ ကျွန်မ သဘောပေါက်လို့ ဆရာကြီးဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်တာပါ”

ဦးအောင်နွေး ဖြည်းလေးစွာ ခေါင်းညှိတ်မိတော့

သည်။

“အခု နင်တို့ ကျော်သောင်း မြွေကိုက်ခံရတာနဲ့ ပတ် သက်ပြီး ရဲစခန်းမှာ အမှုတွေ ဘာတွေ ဖွင့်သေးလား”

“မဖွင့်ဘူး ဆရာကြီး။ ဖွင့်လိုက်ရင် ကိုကျော်သောင်း ဟာ ကောင်မလေး အေးမြကို ကြံစည်နေတာကိုပါ ရဲအစစ်ခံရတဲ့ အလုပ်သမား ဖော်လိုက်ရင် အမှုလည်း ပိုရှုပ်မယ်။ သေသွားတဲ့ ကိုကျော်သောင်းမှာလည်း နာမည်ဆိုးကြီး ကျန်ခဲ့မယ်။ အေးမြ အပျိုမလေးမှာ လည်း နာမည်ထိခိုက်မှာစိုးလို့ မဖွင့်ဘဲ ထားလိုက် တယ်။ ကိုကျော်သောင်း သေရတာ မရိုးသားဘူး ဆို ဟာတော့ ကျွန်မလည်း တွက်မိပါတယ်”

“အေး ... မဖွင့်နဲ့။ မဖွင့်တာ ပိုကျောင်းတယ်။ ဖွင့်လည်း အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နေဦး ... နေဦး ပြောတာ စာနီကတ်ပြားလေးတွေကို စာတိုက်က တယ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒီစာအိတ်အပေါ်မှာ လိပ်စာကတ်ထားတဲ့ နာမည်က ကိုသူရလို့ တပ်ထားသလား ဒါမှမဟုတ် ကိုကျော်သောင်းလို့ တပ်ထားသလား။”

“ကိုကျော်သောင်းလို့ တပ်ထားတာပါ”

“လိပ်စာကို လက်ရေးနဲ့ ရေးတာလား၊ လက်နိပ်စက်နဲ့ ရိုက်ထားတာလား။”

“လက်ရေးနဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ဒါဆို ... အဲဒီစာအိတ်တွေ သွားယူစမ်း ... ငါပေးဆေးကြည့်ချင်လို့”

ဒေါ်ကျင်ယု သွားယူပေးသည်။

ဦးအောင်နွေးက စာအိတ်ပေါ်မှာ လက်ရေးနဲ့ ကတ်ပြားနီမှ လက်ရေးများကို တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်သည်။

ထပ်တူ ထပ်မျှ တူညီနေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

မော်လမြိုင်မှ ပြန်လာပြီးနောက် ဖေဖေ ဦးအောင်နွေး၏ ထူးခြားသော အပြုအမူ လုပ်ရပ်တွေကို နွေးနွေး တအံ့တဩ ဖြစ်ရပါ၏။

ဤမျှကျယ်ဝန်းသော ခြံစည်းရိုးကြီးကို နဂိုငါးပေအမြင့်မှ ယခု ဆယ်ပေ အမြင့်အထိ ထပ်ပြီးကာရသည်။

ဆယ်ပေအမြင့် အုတ်ရိုးကြီးပေါ်တွင် ပုလင်းကွဲတွေ ချွန်မြသော သံကောက်ကြီးတွေ စေ့နေ စိတ်နေအောင် ထားရှိသေးသည်။

အိမ်ခြံဝန်းထဲသို့ လူမပြောနှင့် ကျားပင်ဝင်၍

ရအံ့မထင်အောင် မြင့်မားစွာ ကာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

နွေးနွေး ကျောင်းသွားနေခိုက်တွင် သူ၏တပည့်ထဲက ညွန့်လှိုင်ကို ခေါ်ယူအမိန့်ပေး စေခိုင်းခြင်း ပြုသေးသည်။

“ဒီမယ် ... ညွန့်လှိုင် မော်တော်ယာဉ်ရုံးသွားပြီး မှတ်ပုံတင်လိုင်စင်ယူထားတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှန်သရွေ့ စာရင်းကို မင်းသွားကူးကွာ။ အေး ... လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရတဲ့နည်းနဲ့ကူး”

ပြီး ... ထုံးကြီး ကဝဘက်မှ ကောင်းပေ ဆိုးပေ ဆိုသည့် အင်းခွေးကြီး အထီးနှစ်ကောင်နှင့် အမတစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်လျှင် သုံးသောင်းပေးပြီး ဝယ်ယူကာ ခြံထဲတွင် ညဘက် လွတ်ပေးသည်။

အင်းခွေးကြီးတွေကို နေ့ပိုင်းတွင် လှောင်အိမ်နှင့် လှောင်ထားပြီး ညကျမှ လွတ်ပေးသည်။ ခွေးနားလည်သူနှင့် ကျကျနန ခွေးကြီးတွေကို သင်ကြားထားသည်။

“ဖေဖေ ... ခြံစည်းရိုး အုတ်တံတိုင်း အမြင့်ကြီးတွေ ကာပြီး အင်းခွေးကြီးတွေကို တကူးတက သင်ပေးပြီး ညကျမှလွတ်တာ ဘာလို့လဲ ဖေဖေ”

ဦးအောင်နွေးက သမီးနွေးမေးသည်ကို ရယ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ပြောရရင်တော့ ဖေဖေကြီးဟာ ကြီးကောင်ကြီးမားရောက်မှ အစူးထတယ်လို့ ပြောရမလားတော့ မသိဘူး ... ဟိုတလောက ဖေဖေ ပျင်းတာနဲ့ သမီး

ကျောင်းသွားနေတုန်း ကုလားရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား မိဒီယို ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ကုလားသူဌေးကြီးဟာ သူ့ခြံဝင်းကြီးကို အုတ်တံတိုင်း စည်းရိုး အမြင့်ကြီးကာပြီး နိုင်ငံခြားက သိပ်အဖိုးတန်တဲ့ အယ်(လ်)ဇေးရှင်းခွေးကြီးတွေ မွေးတာကို ဖေဖေ ကြည့်ရတယ်။ ကုလားရုပ်ရှင်မို့ ကုလားစကားတော့ ဖေဖေ နားမလည်လို့ ရုပ်ရှင်ထဲက သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဟာ ဘာလို့ အုတ်တံတိုင်း အမြင့်ကြီး ကာသလဲ၊ အယ်(လ်)ဇေးရှင်း ခွေးကြီးတွေ မွေးသလဲ ဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဖေဖေလည်း အဲဒါကိုကြည့်ပြီး သဘောကျတာနဲ့ သူလုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြည့်တာပဲ သမီး”

ပြောပြီး ဦးအောင်နွေးက ရယ်သည်။

ဒီတော့လည်း နွေးနွေးလည်း လိုက်ရယ်ပါ၏။ ဒေဖေကဲ့သို့ ငွေကြေးသိပ်ချမ်းသာသော လူတစ်ချို့သည် သူလိုပင် ပေါကြောင်ကြောင်မျိုးလေးတွေ လုပ်တတ်ကြသည်ဟုသာ နွေးသဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

ဦးအောင်နွေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပေါကြောင်ကြောင် ဤပုံစံအပြောမျိုးဖြင့် အရယ်အမော သမီးနွေးကို ပြောပြလိုက်သည်။

သူ့တွင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်ရှိနေကြောင်း လုံးဝ သမီးနွေးကို အသိမပေး ဖွင့်မပြောပါလေ။

မန္တလေးတုန်းက ဦးစိုးမောင် သေဆုံးရခြင်း

အကြောင်းများပြောစဉ် နွေးနွေးသည် ဦးပန်းအေးကို ကား
မောင်းစေပြီး အပြင်သို့ သွားနေသဖြင့် ဦးစိုးမောင်(ဝါ)
ဦးဗလ အကြောင်း နွေးနွေး လုံးဝမသိခဲ့ပေ။

မော်လမြိုင်မှ ဦးကျော်သောင်း (ဝါ) ဦးသူရ
အသုဘတုန်းကလည်း နွေးနွေး မော်လမြိုင် လိုက်မသွား၍
မသိခဲ့။

ဦးအောင်နွေးကလည်း သူတို့၏ လွန်ခဲ့သည့်
နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က မကောင်းမှုတွေကြောင့် ယခုသက်
ရောက်လာသည့် ဆိုးကျိုးတွေကို သမီးနွေးနွေး စိတ်ပူပန်
မည်စိုး၍ လုံးဝဖွင့်မပြောပေ။

ဦးအောင်နွေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သည်။
စိုးမောင်နှင့် ကျော်သောင်းကို အသက်အန္တရာယ်ပေးသွားသူ
သည် မိမိကိုတော့ လွယ်လွယ်နှင့် ဘယ်လိုမှ မပြုနိုင်ဟု
ယုံကြည်ရုံမက မိမိ၏ ငွေအင်အား တပည့်အင်အားများဖြင့်
၎င်းအန္တရာယ်ပြုသူကိုပင် မိမိက ပြန်လည် တုံ့ပြန်နိုင်ရမည်
ဟု မျှော်လင့်ထားပေသည်။

သို့သော် ...။

ဦးအောင်နွေး ယခုအချိန်ထိ ဖြစ်နေသည်မှာ ...
လင့်စင်ကြီးထိုးပြီး ကျားလာလျှင် အသေပစ်မည်ဟု အစစ
စီမံစောင့်စားနေစေကာမူ ကျားမလာသောကြောင့် လင့်စင်
ပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်း ငေါင်ငေါင်ကြီး ဖြစ်နေသလို ...
ဦးအောင်နွေးမှာလည်း သမီး ဒုတိယနှစ်အောင်ပြီး တတိယနှစ်

ရောက်နေသည်အထိ အန္တရာယ်ပြုသူ၏ အရိပ်အယောင်ကို
ပင် မမြင်ရသေးဝေ။

သည်လိုနှင့်ပင် အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ငြောင်း
လေပြီ။

သမီးနွေးနွေးပင်လျှင် တတိယနှစ်ဖြေဆိုအောင်
မြင်ပြီး ဖိုင်နယ်တန်း တက်ရောက်နေလေပြီကော။

နွေးနွေး၏ အိပ်မက်ထဲဝယ် မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှင့်လူ စင်ရောက်မမက်ပါလေတော့။

နှစ်နှစ်လောက်ပင် ကြာသွားပြီမို့ စစ်ကိုင်း တံတားကြီးထိပ်တွင် တွေ့ပြီး မိမိကို ရင်ခုန်စေသည့် မော် တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ရှိပေပြီ။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာ တာလဲ ဟူသော မေးခွန်းမျိုးလည်း ချစ်သူငယ်ချင်း မေယု ကို မမေးမိပါလေတော့။

မိယုကတော့ သူ့ချစ်သူ ကိုဝင်းထွတ်နှင့် ချစ် မြဲချစ်နေကြသည်ပဲ ဖြစ်ပေသည်။

ကိုဝင်းထွတ်က ဆေးတက္ကသိုလ် တက်နေသူမို့ မိယုဘွဲ့ရပြီးသည့်တိုင်အောင် ကိုဝင်းထွတ်ကို မိယုက ဆက် စောင့်ရမည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်။

“နှင့်နယ်ဟယ် ... ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကိုမှ သွားချစ်ရတယ်လို့ ... နင် ဘွဲ့ရပြီးတာတောင် နင် မှီ တက်အောင် သူ့ကိုစောင့်ရမှာ”

“အဲမာ ... ငါက မှီမတက်ဘူး မိနွေး။ နင်သာ ခုချိန် ထိ ချစ်သူလည်းမထား၊ လာပြီ ချဉ်းကပ်သမျှလည်း နင်က ကန်တော့ဆွမ်း ခေါင်းခါနဲ့ နင်ဘယ်တော့မှ ဘာမှမဖြစ်လို့ နင်သာ မှီတက်မှာ မိနွေး”

နှစ်ဦးသား ရယ်မောကြပါ၏။

ယနေ့ထိ မေယုနှင့် နွေးနွေးသည် အချစ်ဆုံး သူ ငယ်ချင်း တစ်တွဲတွဲရှိနေကြသည်။ နွေးနွေး၏ ကားလေးနှင့် ပင် ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း အတူတူပင် ရှိနေသည်။

ယနေ့လည်း ...

မေယုကို သူမတို့ခြောက်မိုင်အိမ်တွင် ကျောင်း ဆင်း ချထားခဲ့ပြီး နွေးနွေးသည် သူမ၏ ကိုးမိုင်အိမ်ကြီးသို့ တစ်ယောက်တည်း ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

“ဟော”

နွေးနွေးသည် မောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန်ကို ကြည့်မိပြီး မိမိနောက်တွင် တွေ့လိုက်ရသော အကြောင်းတစ် ခုကြောင့် “ဟော”ဟု အလိုလို အာမေဍိတ်သံလေး ထွက်

သွားမိပါ၏။

မိမိကားနောက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူတစ်ယောက် ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ပါတည်း။

နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်ရသည်မှာ မသဲကွဲဟု ထင်မိသောကြောင့် မောင်းရင်းပင် သမင်လည်ပြန်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

ထပ်မံလှည့်ကြည့် ... ထပ်မံလှည့်ကြည့်သည်။ အပေါက်အဆက် အချိုးအစားကတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်။

သူမော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးသည့် ဟန်ပန်ကိုက ဒီဟန်ပန်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ယခင်အတိုင်း ပုံစံကိုက ဖြစ်နေပါ၏။

နွေးနွေး အလိုလို ရင်ခုန်သွားသည်။ ဒီတံ ... ဒီတံနှင့် မြည်အောင်ပင် ရင်ခုန်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

နွေးနွေး ကားရပ်ပြီး သူ့ကို လက်ထားပြီး ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကြီး ချွတ်သည်အထိ ကြည့်ရရင် ကောင်းမလား ဟုပင် စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။

သို့သော် ... မဖြစ်ရေးချ မဖြစ်သေး။ ဟို ... အမရပူရတုန်းက တွေ့ခဲ့သော ကယ်တင်ရှင်ကြီး မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါက

မိမိ ကားရပ် လက်ထားခြင်းသည် မိမိအဖို့ ရက်စရာ အထင်သေးစရာ မိန်းမပျို ဖြစ်သွားမည်။

နွေးနွေးသည် မောင်းမြဲမောင်းရင်းပင် နောက်ကြည့်မှန်မှ ကြည့်လိုက်၊ သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်နှင့်သာ အလုပ်များရတော့သည်။

ကြည့်သလောက်လည်း ဟိုလူမှ ဟိုလူဟုပင် စိတ်ထဲတွင် တစ်ထစ်ချ ယူဆမိသည်။

ခက်သည်က ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ရှေ့တွင် အရောင်ပါသော လေကာ၊လကြီးပြား အုပ်ထားသောကြောင့် ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရပေ။

ပြီး ... သူ့နာမည်လည်း ကိုယ်မသိ။ ဒီလိုနှင့်ပင် နွေးနွေးသည် ကိုးမိုင်ရှိ သူတို့ခြံ

ဦးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ခြံထဲသို့ ကားကွေ့ရန် အချက်ပြမီးကိုပြပြီး

ဘားကို ရပ်ထားလိုက်သည်။ နောက်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူသည် တစ်

ဘီးချင်း လိုမ့်မောင်းပြီး နွေးနွေး၏ ရပ်ထားသောကားကို ကျော်တက်ပါ၏။ ကျော်တက်သွားပြီး ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် ထိုမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူသည် နွေးနွေးအား လက်

တစ်ဖက် မြှောက်ပြပြီး လက်ချောင်းငါးချောင်းကို ကွေးလိုက် နှိပ်လိုက်ဖြင့် တာတာ နှုတ်ဆက်ပုံမျိုး နှုတ်ဆက်ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာ ဆက်မောင်းသွားတော့သည်။

နွေးနွေး ရင်ခုန်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

အမရပူရလမ်းတန်းကလည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှင့်လူသည် ယခုပုံစံ ထပ်တူထပ်မျှ နှုတ်ဆက်ပုံစံဖြင့် နှုတ် ဆက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလေလား။

တစ်ညလုံး နွေးနွေး အိပ်မပျော်။

အနာဟောင်း ပြန်ပြီးအုံကြွထသလို ဖြစ်လာ သည်။

မြန်မြန်မိုးလင်းပါစေတော့ဟု နွေးနွေး အိပ်ရာ ထက်တွင် လူးလှိုမ့်ရင်း ဆုတောင်းမိသည်။ ကျောင်းရောက် သည်နှင့် မေယုအား ထိုအကြောင်းတွေ ပြောချင်လှပြီ။

နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသွားရင်း မေယုကိုစင် ခေါ်ပြီး ကားပေါ်သို့ မေယု ရောက်သည်နှင့် မနေ့ညနေ ကျောင်းအပြန် ဟိုအရင်က ကြံခဲ့သော မော်တော်ဆိုင်ကယ် နှင့် လူအကြောင်းကို နွေးနွေး စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြော ပြတော့သည်။ မေယုက သေချာနားထောင်ပြီး မှတ်ချက်ပြု ပါ၏။

“နှင့်ဟာက ခက်တော့ခက်သား မိနွေး။ ရန်ကုန်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူတွေက အများကြီးမဟုတ် လား။ ကိုယ်ထည့်အချိုးအစားချင်း တူတယ်။ စီးသွား တဲ့ ဟန်ပန်ချင်းတူတယ် ဆိုပေမယ့် ဒီလိုအပေါက်အ ဆက်ရှိတဲ့ လူဟာ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မော်တော်ဆိုင် ကယ်စီးရင် ဒီပုံစံ ဒီဟန်ပန်မျိုး ထွက်နေတာမျိုး ဖြစ်

ချင် ဖြစ်နေမှာ။ သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရဘူးဆိုတော့ လည်း ခက်သားပေါ့ မိနွေး။”

“ဟဲ့ ... ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကားကိုကျော်တတ်လွှားပြီး မှ နှုတ်ဆက်ပုံကျတော့ တခြားလူနဲ့ တူနိုင်မလား မိယုရဲ့။ သူနှုတ်ဆက်ပုံက အမရပူရမှာ တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ နှုတ်ဆက်ပုံအတိုင်းပဲဟာ”

“ဒါဆို ဒီလိုလုပ်စို့ဟာ ... ဒီနေ့ ကျောင်းဆင်း အဲဒီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ လိုက်လာရင် ငါ့ကို ခြောက် မိုင်ခွဲအိမ်မှာ ဝင်မချခဲနဲ့ နှင့်အိမ်ကိုပဲ ဆက်မောင်း။ ငါ နင်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ပြီး အကဲခတ်ပေးမယ် ... လိုအပ်ရင် ကားရပ်ပြီး ဆင်းတွေ့မယ်ဟယ်။ နင့်မှာ ငါ အဖော်ပါတော့ ဆင်းတွေ့လည်း ရှက်စရာနဲ့ အထင်သေးစရာ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ...။ တကယ်လို့ သူ မဟုတ်လဲ ဆောရီးပဲ ... လူမှားလို့ပါဆိုပြီး လျှော ချလိုက်ရုံပေါ့။”

“အေး ... အဲဒါ ကောင်းတယ် မိယု”

“ပြီးရင်တော့ ငါ့ပြန်ပြီး အိမ်ပို့ပေးနော် ... ကိုးမိုင်က နေပြီး ခြောက်မိုင်အထိ ငါ လမ်းလျှောက်မပြန်နိုင် ဘူး။”

“အယ် ... ပို့မှာပေါ့ဟဲ့ ... နင့်မလဲ ပူတတ်ရန်ကော”

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး တက်နေရသည့် ကလပ်(စ်) တွဲ မြန်မြန်ပြီးပါစေဟု နွေးနွေးခမျှာ ဆုတောင်းရှာသည်။

နေ့လယ် ခေတ္တနားချိန်တွင် နွေးနွေးနှင့် မေယု တို့ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးအောက် ခုံတန်းလျားလေးတွင် ၊ ဂူထိုင် နားနေစဉ် ကိုဝင်းထွတ် ရောက်လာသဖြင့် မိယုသည် နွေးနွေးကို ထားခဲ့ကာ ကိုဝင်းထွတ်နှင့် လိုက်သွားရာ နွေးနွေးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပေသည်။

“နွေး”

ပျင်းပျင်းရီရီဖြင့် ထိုင်နေစဉ် မိမိအမည်ကို ခေါ်သံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကိုမျိုးသန့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဪ ... ကိုမျိုးသန့်ပါလား”

“ဒီနေ့ အချိန်ဇယားအရ ဒီအချိန်မှာ နွေးနွေး ကလပ်စ် တစ်ခုလွှတ်ပြီ ဒီအပင်အောက်မှာ လာနားမယ်မှန် ကျွန်တော် သိထားလို့ နွေးကို ကျွန်တော် စောင့်နေတာပါ။ နွေးရဲ့ အချိန်ဇယား ကျွန်တော်သိမှာ ရှိနေပါတယ်။ နွေး ကလပ်စ်နားတဲ့နေ့တိုင်း ကျွန်တော် ကလပ်စ်ကို ဖျက်ပြီး လာနေကျပါနွေး ... ဒါပေမယ့် နွေးမှာ အမြဲတမ်း အဖော်နဲ့ ထိုင်နေတာမို့ ကျွန်တော် မချင့်မရဲနဲ့ပဲ ပြန်ပြန်သွားရတာပါ”

နွေးနွေးက မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်ထားသော လိမ္မဲတက် ဆလွန်းကားနီကြီးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကိုမျိုးသန့်သည် မိမိကဲ့သို့ပင် ကိုယ်ပိုင် ဂူထိုင်ဖြင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်နေသူ ဖြစ်ပါ၏။

ကိုမျိုးသန့်၏ မိဘတွေ တော်တော်ချမ်းသာပြီး ရွှေတောင်ကြားလမ်းတွင် ဟိန်းနေသော ခြဝန်းကျယ် ကိုယ်ပိုင်တိုက်ဖြင့် နေသည်ဟုလည်း နွေးနွေး သိထားသည်။ ကိုမျိုးသန့်၏ ဖခင်သည် တော်တော်ရာထူးကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဟုလည်း နွေးနွေး သိထားပါ၏။

နွေးနွေး ဒုတိယနှစ် တက်နေကတည်းက ကိုမျိုးသန့်သည် နွေးနွေးကို ချဉ်းကပ်နေသူ ဖြစ်ပေသည်။

နွေးနွေး စိတ်ထဲ ရင်ထဲဝယ် ကိုမျိုးသန့်အပေါ် အထူးတလည် မရှိပေ။ သူလည်း အခြားမိမိကို ချဉ်းကပ်သော လူတွေထဲက တစ်ယောက် အပါအဝင်ဟုသာ သဘောထားသည်။

ထိုအများထဲတွင် ကိုမျိုးသန့်က မိမိကို ချဉ်းကပ် ရာ၌ ဇွဲအကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

“နွေးနွေးမှာ အဖော်ရှိပါတယ် ကိုမျိုးသန့် ... ကိစ္စရှိလို့ ခဏလေး ထ၊ သွားတာပါ ... အခုပဲ သူပြန်လာမှာပါ”

သွယ်စိုက်ပြီး စကားအလိမ္မာနှင့် ကိုမျိုးသန့်ကို နွေးနွေး နှင်လွှတ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“အဲဒါ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ အဲဒီအဖော် ပြန်မလာခင် နွေးကို ကျွန်တော် ပြောချင်တာလေး ပြောချင်လို့ပါ။ ဒီနှစ်ဟာ နွေးအတွက်လည်း ဖိုင်နယ်နောက်ဆုံးနှစ် ... ကျွန်တော့် အတွက်လည်း ဖိုင်နယ်နောက်ဆုံးနှစ်ပါ ... စာမေးပွဲတွေ ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော်ရော

နွေးရော တက္ကသိုလ်က ခွဲခွာကြရတော့မှာပါ”

“ဒါတော့ မသေချာဘူး ကိုမျိုးသန့် ... နွေးနွေးက ကွာလိမိုင်းဝင်ရင် မဟာတန်း ဆက်တက်ချင်တက်မှာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ပုံမှန်ယေဘုယျသဘောဆိုရင် ကျွန်တော်ရော နွေးရော ကျောင်းပြီး သွားပြီမို့ နွေးနွေးကို လူကြီးမိဘတွေ သဘောတူစွာနဲ့ ကျွန်တော် လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောချင်တာပါ”

“အဲဒီလို စိတ်ကူးမျိုး နွေးရင်ထဲမှာရော ခေါင်းထဲမှာ ရော တစ်ခါမှ အတွေးလေးတောင် မဝင်ခဲ့ဘူး ကိုမျိုးသန့်”

“ကျွန်တော်ဘဝဟာ အမေခံချက် အပြည့်ရှိပါတယ် နွေး။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားပါ။ ကျွန်တော် ကျောင် ပြီ သွားတဲ့နောက် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တောင် ရာသက်ပန် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အဆင်ပြေ မြင့် ချမ်းချမ်း သာသာနဲ့ နေသွားနိုင်သူပါ။ အလုပ်ဆုံးနဲ့ အပြည့်စုံဆုံး အိမ်ထောင်တစ်ခု ဖြစ်ရပါစေမယ် နွေး”

“ဘာလဲ ... ကိုမျိုးသန့်တို့ ဘယ်လောက်ကြီးတောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်ဆိုတာကို လာပြောနေတလား”

“ကျွန်တော်ကို ကြားလွန်းဝါလွန်းတယ်လို့ နွေး ထင်မှာစိုးလို့ နွေးသိစေချင်တဲ့ သဘောမျိုးသာ ကျွန်တော် ပြောတာပါ နွေး”

နွေး မသိမသာလေးမဲ့ပြီးမှ သရော်ပြီးလေး ပြီးလိုက်မိသည်။

ဟိုတလောက သူမ၏ဖေဖေသည် ကုလားရုပ် ရှင်ကားတစ်ကားကို ကြည့်မိရာက စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ငွေတွေ အများကြီး အကုန်ခံကာ အုတ်တံတိုင်းကြီး ထပ်မြင့်ခြင်း၊ အင်းခွေးကြီးသုံးကောင်ကို ငွေတွေအများကြီးပေးဝယ်ထားခြင်းတို့ကို အလိုလို ခေါင်းထဲ အတွေးရောက်ပြီး ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ရွယ်သေးပြီး ဘီအီးဘွဲ့ရတစ်ယောက် အနေနဲ့ မိဘက ဘယ်လောက်ချမ်းသာ ချမ်းသာ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှာပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း ဒက်ဒီနဲ့မာမိက စိတ်ကူး စီစဉ်ထားပြီးသားပါ။ ဒက်ဒီရော မာမိရော နိုင်ငံခြား အဆက်အသွယ်တွေ သိပ်ကောင်းပါတယ်နွေး။ အရှေ့ဘက်ဆိုရင် ဂျပန်၊ ဟောင်ကောင်၊ စင်ကာပူမှာဖြစ်ဖြစ် ... အနောက်ဘက်ဆိုရင် အင်္ဂလန်၊ အမေရိကား၊ ဩစတြေးလျားမှာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အင်ဂျင်နီယာ အလုပ်ရဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ စ၊ဝင်၊ဝင်ချင်း ဒေါ်လာနှစ်ထောင်လောက်အထိ ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်”

နွေးသည် ဒုတိယအကြိမ် မွဲပြီးလေး ပြုံးလိုက် ပြန်မိပြီး သူမ၏ လက်ချောင်းလေးတွေချိုးကာ နှုတ်ခမ်းလေး တဖွဖွ လှုပ်ပြပေသည်။

“အဲဒါ နွေး ... ကျွန်တော်ကို ဘာလုပ်ပြနေတာလဲ ဟင်”

“ထွက်နေတာပါ။ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်ဆိုရင် မြန်မာပြည်က ဒေါ်လာမှောင်ခိုဈေးနဲ့ ထွက်ကြည့်နေတာပါ။ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်ဆိုရင် အာပီးပီး ... ငွေခြောက် ဝိန်း ခုနစ်သိန်းလောက် ကိုမျိုးသန့်လခ ရနိုင်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် နွေး ... ဒါကြောင့်လည်း လက်ထပ်ပြီးရင် အလွန် အဆင့်မြင့် အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်နိုင်မယ်လို့ နွေးကို ကျွန်တော် ပြောပြတာပါ။ ဒီတော့ နွေးရဲ့ ကျွန်တော်အပေါ်ထားရှိတဲ့ သဘောလေး ဖွင့်ပြောပြပါလား နွေး။ ကျွန်တော် သိပါရစေ”

“ဟာ ... သိရပါတယ် ကိုမျိုးသန့် ... နွေးနွေးဟာ ကိုမျိုးသန့်ကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နွေးနွေးရဲ့ ရင်ထဲက ထွက်လာတဲ့ တိကျတဲ့ အဖြေပါပဲ”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ရှင်းနေပါတယ် ကိုမျိုးသန့်။ နွေးနွေး ရင်ထဲနှလုံးထဲက ကိုမျိုးသန့်ကို မချစ်လို့ပေါ့။ အဲ ... ကိုမျိုးသန့်ကို သာ မဟုတ်ပါဘူး။ တခြား ဘယ်အမျိုးသားတစ်ယောက်ကိုမှလည်း နွေးနွေး ရင်ထဲနှလုံးထဲက မချစ်

သေးပါဘူး။ နွေးနွေးမှာ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိထားတယ်။ နွေးရင်ထဲ နှလုံးထဲက မချစ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်ကြီး ချမ်းသာ ချမ်းသာ နွေးနွေး လက်မထပ်ဘူး ... အဲ ... နွေးနွေး ရင်ထဲက တကယ်ချစ်တဲ့လူဆိုရင်တော့ ဆင်းရဲပါစေ ... နွေးနွေးကပဲ အတင်းလက်ထပ်ယူမှာပါ ကိုမျိုးသန့်။ ကဲ ... လစ်ပေတော့ ဟိုမှာ နွေးနွေးသူငယ်ချင်း ပြန်လာနေပြီ”

“ဒါဆို ... နွေးကို ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဘယ်တုန်းကမှလည်း ကိုမျိုးသန့်ကို နွေးနွေးက မျှော်လင့်ချက် ပေးခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ အခုလဲ မပေးဘူး။ နောက်လဲ ဘယ်တော့မှ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေး ... မိနွေး ... နင်ပျင်းနေပြီလား”

မေယုသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် တမင်တကာ အော်ပြီးပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကိုမျိုးသန့်သည် လက်သီးဆုပ်ခါ ဆောင့်နင်းသော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ထွက်ခွာသွားပေတော့သည်။

“ဟဲ့ ... စက်မှုက ကိုမျိုးသန့်ကြီးပဲ။ သူ နင်ကို ချောင်းနေတာ ကြာပြီဟဲ့။ ဒီနေ့ ငါ ကိုထွတ်နဲ့လိုက်သွားလို့ လစ်တာနဲ့ နင့်ဆီ သူဝင်လာတာ။ ဘာတွေ ပြောသွားလဲ မိနွေး”

“အလကားပါ ... ယောက်ျားမယ်ကုဝဏ်ကြီး”
“ဘာရယ်ဟဲ့ ... နင့်စကားက အဆန်းကြီးပါလား။
ယောက်ျား မယ်ကုဝဏ်ကြီးရယ်လို့”

“နင် ဝိဇယဇာတ် ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား ... မယ်
ကုဝဏ်ဟာ သူ့ကျွန်းပေါ်မှာ ကြာပန်း ကြာဖူး ကြာ
စွယ်တွေနဲ့ ရေကန်တစ်ခု ဖန်ဆင်းပြီး လူတွေ ရေကန်
ထဲဆင်းမှ ဖမ်းစားတာလေ။ ဝိဇယမင်းသားကိုလည်း
အဲဒီလိုပဲ မြူဆွယ်တာပဲ။ အခုလည်း ကိုမျိုးသန့်က
သူ့မိဘတွေ ချမ်းသာတဲ့အကြောင်းတွေ သူ့ကျောင်းပြီး
လို့ နိုင်ငံခြားသွားဖို့အတွက် တစ်လကို ဒေါ်လာနှစ်
ထောင်ရတဲ့အလုပ် စီစဉ်ထားတာတွေ ... အဲဒါကြောင့်
သူ့ကို ငါက လက်ထပ်ပါလို့ လာပြီးမြူဆွယ်သွေး
ဆောင်စကားတွေ ပြောတာပဲ မိယု”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ကိုမျိုးသန့်ခမျာ ရွှေသမင်
အလိုက်မှားကိန်း ဆိုက်တာပဲ။ နင်နဲ့ နင့်အဖေ ဘယ်
လောက်ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ သူ သေချာမစုံစမ်းလို့
ဒီလိုမြူဆွယ်စကားတွေနဲ့ နင့်ကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်း
တာပဲ”

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါဟယ် ... အခု ပြောစမ်း နင့်
ကိုထွတ်ကြီးက နင့်ကို ဘာလို့ လာထုတ်သွားတာလဲ။
ဒီအချိန် သူတို့ ကလပ်(စ်)ရှိနေသားနဲ့ ဘာတွေ

အရေးသိပ်ကြီးတာမို့ နင့်ဆီ ပေါက်ချလာတာလဲ”
“အဲဒါဟဲ့ ... ငါ့ဆီ စာမင်လာပြောတာ၊ နက်ဖြန် သူ
နေ့ဝက်ကလပ်(စ်)မတက်ဘူးတဲ့၊ သူ့ကျောင်းလစ်တာ
ကို ငါ သိရင် ဒေါ်ကန်မှာစိုးလို့ တာမင်လာပြောထား
တာတဲ့။ နက်ဖြန်နေ့ခင်းပိုင်း ဆယ်တစ်နာရီမှာ သူ
ငယ်ငယ်တည်းက သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အင်းယားလိတ်ဟိုတယ်မှာ ကျွေးမွေးပြုစုချင်လို့တဲ့။
အဲဒီ ငယ်သူငယ်ချင်းဟာ ကိုထွတ်အဖေ တောင်ကြီး
မှာ တာဝန်ကျတုန်းက သူ ရှစ်တန်းမှာ အတူတက်ခင်
မင်လာတာတဲ့။ အဲဒီမှာပဲ ဆယ်တန်းအတူတက်ရင်
ဖြေဖို့ သုံးလလောက်အလိုမှာ ကိုထွတ်အဖေက နယ်
ပြောင်းရလို့ သူငယ်ချင်း ကွဲခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီသူငယ်ချင်း
ကို လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်က ရန်ကုန်မှာ ပြန်တွေ့
တယ်တဲ့။ အဲဒီ သူ သိပ်ခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို
ကျောင်းနေ့ဝက်အပျက်ခံပြီးတောင် သူ့ဧည့်ဝတ်ပြုချင်
လို့တဲ့လေဟယ်”

နှစ်ယောက်သား ကလပ်(စ်) ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။
ညနေကျောင်းဆင်းကာနီး နောက်ဆုံးကလပ်(စ်)

ချိန်တွင် နွေးနွေး၏ မျက်နှာလေး ရွှင်ပျနေပါ၏။ ကလပ်
အားလုံးပြီး၍ အိမ်အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး နှစ်ယောက်
သား နောက်သို့လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နှင့်ပင် ... ကိုးမိုင်

နွေးတို့အိမ် ရောက်သည်အထိ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ကိုယ်
တော်ချောကို မတွေ့ရပေ။

စိတ်ကလေး မရှင်မလန်းနှင့်ပင် နွေးနွေးသည်
မေယုတို့ ငြောက်မိုင်အိမ်သို့ ပြန်ပို့ပြီး မိမိအိမ်သို့ ပြန်မောင်း
လာခဲ့သည်။ နွေးနွေး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် နောက်သို့ပင်
ပြန်မကြည့်ပါလေတော့ ...။ ရှစ်မိုင်သို့ ရောက်ကာနီးတွင်
တီ ... တီ ... နှင့် ဟွန်းသံပေးရင်း မိမိကားကို မော်တော်
ဆိုင်ကယ်နှင့် ကျော်တက်သည်ကို နွေးနွေး တွေ့ရပြန်
သည်။

နွေးနွေး သူမ၏ကားကို အရှိန်လျှောပေးလိုက်
သည်နှင့် ထိုလူသည် နွေးနွေး၏ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း
ကျော်တက်ခါ ဘေးတိုက်ယှဉ်မိချိန်တွင် သူက နွေးနွေးကို
ငုံကြည့်သည်။ ပြီးဆက်၍ အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းတက်သွား
ရင်း ထုံးစံအတိုင်း လက်မြောက်နှုတ်ဆက် တာတာ လုပ်သွား
ပြန်သည်။

နွေးနွေး ရင်ခုန်ပြန်လေပြီ။

ခုနက မေယုလိုက်ပါလာစဉ်က သူ မလိုက်လာ
ပဲ ယခုမှ လိုက်လာခြင်းသည် သူ့အား နွေးနွေး တစ်ယောက်
တည်းသာ မြင်စေချင်သောကြောင့်ပေလား မသိ။ ဒါမှမဟုတ်
မေယုကို ပြန်ပို့ပြီးမှ သူ ပေါက်ချလာခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်
မှု ဖြစ်နေမလား။

နွေးနွေး သက်ပြင်းချမိပါ၏။

သူ့အတွက် နွေးနွေးမှာ ရင်ခုန်ရရုံမက ရင်မော
ရပါလား ကိုမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူရယ် ...။

မော်လမြိုင်မှ ပြန်လာပြီးစကတော့ ဦးအောင်နွေး အထိတ်တလန့်တွေ ဖြစ်ရသေးသည်။ ဒီနောက် အတန်ကြာ အောင် အခြေအနေမှာ ငြိမ်သက်နေသည်နှင့်အမျှ ဘာဆိုဘာမှ အန္တရာယ် အရိပ်အယောင် မတွေ့ရသဖြင့် ပြန်စိတ်အေးသွားကာ ယခင်အတိုင်းပင် သူ၏ ဝါသနာနှင့် ကျန်းမာရေးအတွက် သုံးစွဲခြင်းထဲမှာပင် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် ... တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူးနှင့် သောကြာနေ့တိုင်း နံနက်(၇)နာရီမှ ဆယ်နာရီထိ မြင်းစီးသည်။ ပြီး ရေကူးကန်ကြီးတွင် ရေကူးသည်။

သူ့ခြံကြီးထဲတွင် သီးသန့် တိုက်တန်းလျား

အခန်းများတွင် လက်သတ်မွေး တပည့်တွေမွေးပြီး နေစေသည်။

အောင်မြတ်၊ ဇော်ဝင်းနှင့် အုန်းကျော် သုံးယောက်မှာ မိမိ၏ ဘော်ဒီဂတ်အဖြစ်ရော လုပ်ငန်းတွင် အတွင်းကျကျ အသုံးပြုသည်ရော မွေးထားသော တပည့်ရင်းတွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့ သုံးယောက်ကို သီးသန့်တိုက်တန်းလျား အခန်းတစ်ခန်းစီတွင် နေခွင့်ပေးထားသည်။

ကျန်သော ညိုမောင်၊ အောင်ကြီး၊ ပေတလူနှင့် ဖိုးတီး တပည့်တွေကိုမူ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ် တန်းလျားတွင် နေစေသည်။ ဤတပည့်လေးယောက်အား ဦးအောင်နွေး ကိုယ်တိုင် တိုက်ရိုက်မဆက်သွယ်ဘဲ တပည့်ရင်း အောင်မြတ်၊ ဇော်ဝင်းနှင့် အုန်းကျော်တို့မှ တစ်ဆင့် စေခိုင်းခြင်းပြုသည်။

တခြားယာဉ်မောင်းတွေ အိမ်မှုကိစ္စတွေ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့်တကွ အိမ်ဖော်များက သတ်သတ်ဖြစ်ပါ၏။

မြင်းဆိုလည်း စီးမြင်းကြီးတွေ သုံးကောင် သက်သက်ထားသည်။ ပေါက်ကျော်မ မြင်းမကြီးကိုတော့ သားဖောက်ရန် မွေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်းတွေကို သန့်ရှင်းကျယ်ဝန်းကောင်းမွန်သော မြင်းစောင်းကြီးထဲတွင် ထားရှိသည်။ ညိုမောင်၊ အောင်ကြီး၊ ဖိုးတီး၊ ပေတလူတို့က မြင်းတွေ အင်းခွေးကြီးတွေကို ဂရုစိုက်ပေးရသည်။

ဦးအောင်နွေး ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်သော

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာနေ့များတွင် ကျောင်းတက်သော သမီးနှင့် မနက်ပိုင်း ဆုံတွေ့ခွင့် မရရှိပေ။ ညနေမှသာ သာ အဖ ဆုံစည်းသည်။

ယနေ့တနင်္လာနေ့။

ဦးအောင်နွေး၏ ခြံဝန်းကြီး၏ နောက်ပိုင်း အုတ်စည်းရိုးကြီး၏ အပြင်ဘက်တွင် တောထူသော ကုန်းမြင့်ပိုင်းရှိသည်။

ထိုကုန်းမြင့်၏ တောအုပ်ထဲသို့ လူတစ်ယောက် သည် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် တက်နိုင်သလောက် တက်လာပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို တစ်နေရာတွင် စက်သတ်ပြီး ထောက်ထားခဲ့ကာ လူချည်းသက်သက် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ ဆက်၍ တက်လာသည်။

သူသည် ကာဘိုင်သေနတ်တစ်လက်ကို ကျောလွယ်ပြီး သံချိတ်ပါသော ကြိုးတစ်ခွေကို ပခုံးတွင် သိုင်းယူလာသည်။ သူ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ ဟက်လာပုံမှာ ညင်သာစွာဖြင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး တက်လာသည့်သဏ္ဍာန်ရှိသည်။

တောင်ကုန်းမြင့်သို့ သူရောက်လာပေပြီ။

သူသည် အနိမ့်ပိုင်းရှိ ဆယ်မေအမြင့် အုတ်စည်းရိုး အရှည်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပခုံးတစ်ချက် တွန်လိုက်သည်။

ပြီး ... တောင်ကုန်းမြင့်တွင် ပေါက်ရောက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတွေကို ဝှေ့ကြည့်ကာ မြင့်မားသော

ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ရွေးလိုက်သည်။

သူ့ပခုံးတွင် ပါလာသည့် သံချိတ်ကြိုးခွေကို ဖြုတ်ယူပြီး အခွေလိုက် အောက်သို့ချကာ သံချိတ်ပါရှိသည့် ဘက်မှ ကြိုးစကို သူခွန်အားရှိသလောက် ညောင်ပင်အမြင့်သို့ ပစ်တင်ရာ ကြိုးသံချိတ်သည် ညောင်ပင်အမြင့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုတွင် ဝင်ချိတ်နေတော့သည်။ ထိုကြိုးတန်းကို ဆွဲကြည့်ပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်အားထည့်ပြီး ညောင်ပင်သို့ ဆွဲတက်သွားသည်။

ညောင်ပင်အမြင့်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဦးအောင်နွေး၏ အိမ်ကြီးဆီသို့ အမြင်ရှင်းသော နေရာကိုရွေးပြီး အထိုင်ကောင်းသောကိုင်းကို ရွေးကာ ထိုင်လိုက်သည်။

ခြံထဲတွင် ဦးအောင်နွေး မြင်းစီးနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ဦးအောင်နွေး၏ နောက် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာတွင် သူ့တပည့်နှစ်ဦးကလည်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသည်။ အောင်မြတ်နှင့် ဇော်ဝင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဦးအောင်နွေးအား ဘော်ဒီဂတ်လုပ်ရင်း သူတို့ခါးကြားကိုယ်စီတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်စီ ထိုးထားကြသည်။

ညောင်ပင်ပေါ်မှ ထိုလူသည် ကျောတွင်လွယ်ထားသည့် ကာဘိုင်သေနတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူ့ကာဘိုင်သေနတ်တွင် မှန်ပြောင်းပါသဖြင့် သေနတ်ကိုချိန်ရင်း မှန်ပြောင်းမှ ကြည့်လိုက်သည်။

သူက အပေါ်စီးမှ သေနတ်ပြောင်း ချိန်ရာတွင်

ဦးအောင်ဇွေး၏ ဦးခေါင်းကိုလည်းကောင်း ရင်အုံကိုလည်းကောင်း မိမိရရ ပစ်နိုင်ခွင့် ရရှိနေပါ၏။

သို့သော် ...

ထိုလူသည် ဦးအောင်ဇွေးကို ပထဆုံးအကြိမ်မှာ ပင် အသေပစ်သတ်လိုစိတ် မရှိပေ။ ပထမအကြိမ် စတင် သတိပေး အနေအထားနှင့်လောက်သာပစ်ပြီး ဦးအောင်ဇွေး ဆက်လက် တန့်န့် ထိတ်လန့်ခြင်းကို ခံစားစေချင်သည်။ ထိုသို့ ဦးအောင်ဇွေး ခံစားပြီး သောကရောက်နေရလေ သူ့တွင် အရသာရှိလေ ဖြစ်ရမည်။

နောက်ထပ် ခြောက်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည် နေပလေ့စေဦးဟု စိတ်မှာ မှတ်ယူလိုက်သည်။

ထိုလူသည် သေနတ်ပြောင်းကို ဦးအောင်ဇွေး၏ လက်ဝဲလက်မောင်းဆီသို့ ပြောင်းချိန်လိုက်ပြီး မောင်းခလုတ်ကို ညင်သာစွာ တစ်ချက်တည်း ဆွဲချလိုက်သည်။

ဦးအောင်ဇွေး မြင်းပေါ်မှ အောက်သို့ ဂျမ်းပုံလိမ့်ကျသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်နှင့် ထိုလူသည် သေနတ်ကိုပြန်၍ ကျောတွင်လွယ်ကာ သစ်ပင်ကိုင်းများမှတစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မျောက်တစ်ကောင်နှယ် ကျွမ်းကျင်သွက်လက်စွာ ဆင်းသက်လိုက်ပေတော့သည်။

“ဟာ ... ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး”

အောင်မြတ်နှင့် ဇော်ဝင်းသည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ဦးအောင်ဇွေးထံသို့ အပြေးရောက်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံး သေနတ်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရပေသည်။

“ဆရာကြီး ... ထိသွားလားဟင်”

“ငါ့ကို မေးမနေနဲ့ ... ဒီကောင် ခြံဝင်းနောက်ဘက်ကုန်းမြင့်ပေါ်က လှမ်းပစ်တာ။ အခုချက်ချင်း မင်းတို့နှစ်ယောက် မြင်းစီးပြီး လိုက်ကြစမ်း။ အင်းခွေးကြီးတွေကိုပါ ခေါ်သွား။ လိုက်ဆို ... အခုချက်ချင်း လိုက်ကြစမ်း ... ငါ့ကိုပစ်တဲ့ကောင် မလွတ်စေနဲ့ အရှင်ဖမ်းမရရင် အသေသာ ပစ်သတ် ... ကဲ ... သွားကြစမ်း ... လိုက်ကြစမ်း ...”

မနီးမဝေးတွင် ရှိနေဘော ညိုမောင်သည် ချက်ချင်းပင် အင်းခွေးများလှောင်ရာအိမ်သို့ သွားပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် နောက်ဖေးအုတ်တံတိုင်းစည်းရိုးတံခါးကြီးကို ပြေးဖွင့်ပေးသည်။

အောင်မြတ်နှင့် ဇော်ဝင်း မြင်းကိုယ်စီဖြင့် နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်အသွားမှာပင် အင်းခွေးကြီးသုံးကောင် အပြေးလိုက်သွားပေတော့သည်။

ဦးအောင်ဇွေး လဲကျရာမှ ထပြီးရပ်သည်။ ကျည်ဆန်ထိသွားသော သူ့လက်ဝဲလက်ကို မြှောက်ကြည့်သည်။ လက်ချောင်းများ အကွေးအဆန့် လှုပ်ကြည့်သည်။

ရပါ၏။ ကျည်ဆန်သည် လက်မောင်းကိုထိသော်လည်း အရိုးကို ထိဟန်မတူပေ။

“ဟော့ ... ညိုမောင် လာစမ်း ဒီကို”

“ဟုတ်တဲ့ ဆရာကြီး”

ဟု ပြန်ပြောရင်း ညိုမောင် အပြေးရောက်လာသည်။

“မင်း အိမ်ပေါ်သွားပြီး ဒေါက်တာစောသာထူးဆီ ဖုန်းဆက်။ အခုချက်ချင်း ဆေးသေတ္တာနဲ့ အမြန်ဆုံး လာခဲ့ပါလို့ ငါက ပြောခိုင်းတယ်လို့ပြော။ တယ်လီဖုန်းနံရံက ဘုတ်ပြားအဖြူပေါ်မှာ ဒေါက်တာစောသာထူးရဲ့ ဖုန်းနံပါတ် ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အခု ဆရာကြီးလက်မောင်းမှာ သွေးတွေ ... သွေးတွေ ထွက်နေတယ် ... အဲဒါ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာကြီး”

“ငါခိုင်းတာသာ မြန်မြန်သွားလုပ်စမ်း ညိုမောင် သွား ... သွား ...”

ညိုမောင် အိမ်ကြီးဆီသို့ ပြေးသွားပေတော့သည်။

ဦးအောင်ဇွေး မြင်းကြီးပေါ် ပြန်တက်သည်။

လှေကျင့်ထားသော မြင်ကြီးများ ဖြစ်သဖြင့် သခင်လိမ့်ကျရာ အနားမှာပင် ရပ်နေပါ၏။ ဦးအောင်ဇွေးသည် မြင်းကြီးကို ရေကူးကန်ဘက်သို့ ပြန်စီးလာခဲ့သည်။

ရေကူးကန်ရောက်သည်နှင့် ဦးအောင်ဇွေး မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းကြီး၏ တင်ပါးကို ကောင်းနေသော ညာလက်ဝါးဖြင့် ပုတ်လိုက်သည်။

“သွားတော့ ... မင်းဇောင်းကိုပဲ ပြန်သွားတော့”

မြင်းကြီးသည် နားလည်စွာ သူ့ဇောင်းဆီသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ရေကူးကန်ဘေးတွင် သီးသန့်ဆောက်ထားသော ရေချိုးခန်းရှိသည်။ ရေကူးပြီး ရေသန့်ပြန်ချိုးရန် ကျကျနန ဆောက်ထားသည့် ရေချိုးခန်း ဖြစ်ပါ၏။ ရေချိုးခန်းထဲတွင် အရေးပေါ်သုံး ဆေးသေတ္တာလည်း ရှိသည်။

ဦးအောင်ဇွေးသည် မြင်းစီးအင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ မြင်းစီးအင်္ကျီအောက် ကျည်ကာအင်္ကျီ ဝတ်ထားပါ၏။

“တောက် ... ဇွေးမသား ရင်ဘတ်ကိုတောင် ထိအောင် မပစ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့များ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်သေးတယ်”

ဟု ... မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။ ရင်ဘတ်ကိုပစ်လျှင် ကျည်ကာဝတ်ထားသောကြောင့် ယခုလက်မောင်းထိသလို သွေးထွက်သံယို မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် မကျေမနပ် ရွတ်ဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ဇွေးသည် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ငွမ်းတစ်ဆုပ်ကိုယူကာ ရေဆွတ်ပြီး စီးယိုပေကျနေသော သွေးများကို သန့်စင်သည်။ ပြီး ဒဏ်ရာကို ငွမ်းအုပ်ထားလိုက်သည်။

“နာရီဝက်မပြည့်မီပင် ဒေါက်တာစောသာထူး ရောက်လာသည်။

ဦးအောင်ဇွေး၏ လက်မောင်းမှ သေနတ်ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးသည်။

“ရှုပ်ထိတာပါ ... အရိုးကိုလည်း မထိဘူး ... ကျည်ဖူးလည်း အထဲမှာ ဝင်မနေဘူး။ ခွဲစိတ်ဖို့တောင် မလိုဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာနက်တယ်။ ကျုပ်ထုံဆေးထိုးပြီး ချုပ်ပေးထားမယ်။ ဘာမှတော့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဆေးမှန်မှန်စားပြီး ကျုပ် ဒရက်ဆင်း တစ်ခါ နှစ်ခါ လုပ်ပေးရင် အနာကျက်သွားမှာပါ”

ဒေါက်တာစောသာထူးက လုပ်ဆောင်ဖွယ်ရှိသမျှ လုပ်ဆောင်ပေးသည်။

ဒေါက်တာစောသာထူးသည် ဦးအောင်ဇွေး၏ မိသားစုဆရာဝန်ဖြစ်သည်။ ဆေးကုသမှုအတွက် ငွေကြေးပေးသည်မဟုတ်။ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးသည်။ ဒေါက်တာစောသာထူးဇနီးအတွက် စိန်ထည်လက်ဝတ်လက်စား ဝယ်ပေးသည်။ ဦးအောင်ဇွေး၏ လက်သုံးဆရာဝန် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခု လက်ငင်းကုသမှု ပြီးသွားသည်။

“ဪ ... ဒေါက်တာ ... ကျုပ် တစ်ခုမှာထားပါစေ ... ကျုပ်လက်မောင်းဟာ သေနတ်ပစ်ခံရတာပဲ သမီးဇွေးကို လုံးဝမပြောပါနဲ့ ဒေါက်တာ”

“ခင်ဗျားလက်ကို အသိုင်းနဲ့ လည်ဂုတ်က ဆွဲရမှာပဲ ဦးအောင်ဇွေး ... ဒါဆို ဇွေးဇွေး မြင်မှာပဲ”

“ရတယ် ... ကိစ္စမရှိဘူး။ ကျုပ်မြင်းစီးရင်း မြင်းခေါက်က လိမ့်ကျလို့ လက်နာသွားတာလို့ ပြောမယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်လဲ အဲဒီအတိုင်း ပြောပါမယ်”

ဒေါက်တာစောသာထူး ပြန်သွားပြီးနောက် လေးမိနစ်အကြာမှာပင် မြင်းကိုယ်စီနှင့် အင်းခွေးတွေနှင့် လိုက်သွားသော အောင်မြတ်နှင့် ဇော်ဝင်းတို့ ပြန်လာကြသည်။

အောင်မြတ်လက်ထဲတွင် သချိတ်တတ်ထားသော ကြိုးခွေပါရှိလာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အောင်မြတ် ... အသေလဲမမိ အရှင်လဲ မမိလိုက်ဘူး မှုတ်လား”

“မမိလိုက်ဘူး ဆရာကြီး”

“အဲ့ပါကွာ ... မြင်းနဲ့ လိုက်တာတောင် မမိလိုက်ဘူး ဆိုတာ။ ဘာလဲ ... ငါ့မြင်းတွေက အိပ်ငိုက်နေလို့လား”

တမင် ရွဲ့ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ဇွေးက ရေကူးကန်ဘေးတွင် ရှိနေသော ဒရင်းဘက်(ဒ်)တွင် ကျောဆန့်ခြေဆင်းထိုင်ရင်း အောင်မြတ်နှင့် ဇော်ဝင်း မတ်တတ်ရပ်နေသည်ကို ကြည့်ရင် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဇော်ဝင်း၏ မျက်နှာတွင်လည်း ညိုမည်းဖူးယောင်နေသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို မြင်နေရသည်။

“ရန်သူက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ မောင်းပြေးတာပါ ဆရာကြီး”

“ဘာ ... ဘာ ... မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ဟုတ်လား”

ဦးအောင်ဇွေး အလန့်တကြား ပြန်မေးပါ၏။ ဒီတစ်ခနဲ ရင်ထဲတွင်လည်း ခုန်သွားသည်။ မော်

တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူဆိုသည်ကိုတော့ ဦးအောင်ဇွေး ဖြန့် သွားသည်သာ။

“နေပါဦး ... အဲဒီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူက ငါ့ကို ဘယ်နေရာကနေပြီး လှမ်းပစ်တာလဲ”

“နောက်ဘက်ကုန်းမြင့် တောအုပ်ထဲက ညောင်ပင် အမြင့်ကြီးပေါ်က တက်ပစ်တာပါ ဆရာကြီး”

“ဟ ... တော်တော်ဝေးတာပဲ”

“ဒီကောင်သေနတ်မှာ မှန်ပြောင်းတပ်ထားတယ် ထင် ပါတယ်။ ဒီကောင်ပစ်ပြီးတဲ့ ကျည်ဆန်အခွံလည်း ညောင်ပင်ကြီးအောက်က တွေ့လို့ ကျွန်တော်ကောက် ယူလာပါတယ်”

“ပြစမ်း ... အဲဒီကျည်ခွံ”

အောင်မြတ် ထုတ်ပြသော ကျည်ခွံကို ဦးအောင်

ဇွေး ယူပြီး ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ ... ကာဘိုင်သေနတ်ကျည်ခွံပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း ကာဘိုင်သေနတ်နဲ့ ပစ်တာလို့ပဲ ထင်ပါတယ်”

ဦးအောင်ဇွေး ဝိုင်တွေပြီး စဉ်းစားရပေတော့ သည်။ ဦးအောင်ဇွေးတွင် ယခုလက်ရှိအချိန်ထိ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းအရ ပြိုင်ဘက်ရန်သူတွေ ရှိသည်။ ၎င်းပြိုင်ဘက် ရန်သူတွေထဲက တစ်ဦးဦးက မိမိကို လုပ်ကြံသည်ဟု ပထမ ထင်ခဲ့သည်။

ယခု မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူဆိုမှ ဦးအောင် ဇွေး ဖြန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ပြင်ဦးလွင် ခြောက်ထပ်လမ်းတွင် ကိုစိုးမောင်၏ မော်တော်ကားရှေ့ဘီးကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူပင် အဝေး မှလှမ်းပြီး ပစ်ခွဲခဲ့သည်။ ယခုလည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူ မိမိဆီသို့ ဦးတည်လာလေပြီလားဟု တွေးမိထိတ်လန့် ခြင်း ဖြစ်ရပါ၏။

“မင်းတို့ ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူကို အနီးကပ် မတွေ့လိုက်ဘူးလား ... မင်းတို့ကို ငါပေးထားတဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်တွေက အုတ်ခဲကျိုးလောက်မှ တန်ဖိုး မရှိဘူးလား။ ပစ္စတိုနှစ်လက် ခွေးသုံးကောင်၊ မြင်းနှစ် စီးနဲ့ လိုက်ဖမ်းတာကော လွတ်သွားရသလား”

“ဆရာကြီး”

“ဘာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြန်ပြောရမလား။ အဲဒီလို ပြန်ပြောပြရင် ကျွန်တော်တို့ မိအောင်မဖမ်း နိုင်လို့ ဆင်ခြေတွေ ကန်တာလို့ ဆရာကြီးပြောမှာ စိုး လို့ပါ”

ဦးအောင်ဇွေး တွေဝေသွားပါ၏။

“ပြော ...”

“ဒီကောင်မှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပါတယ်။ ကုန်းမြင့် အဆင်းမှာ ရပ်ထားပုံပဲ။ ဆရာကြီးကို ကာဘိုင်နဲ့ပစ်

ပြီးတဲ့နောက် သူ ညောင်ပင်ပေါ်က ဆင်းပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီ အရောက်ပြေးသွားပုံပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်ကြီးက ထွက်ပြီးလိုက်တာ နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ခွေးသုံးကောင်နဲ့ နောက်ဘက်ခြံစည်းရိုးတံခါး ဖွင့်အလိုက်မှာ ဒီကောင်က သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီ ရောက်သွားပြီး စက်နှိုးမောင်းထွက်နိုင်နေပြီ”

“ဟ ... လမ်းကတောလမ်းပဲကွ။ မင်းတို့က မြင်းနဲ့ပဲ။ သစ်ပင်ကြို သစ်ပင်ကြား လမ်းမယ်မယ်ရရ မရှိတဲ့တောထဲမှာ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဟာ မြင်းလောက်အပြေးမမြန်နိုင်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒီသဘောတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ကောင်ဟာ အဲဒီ ကုန်းမြင့်တောအုပ်ကို တင်ကြိုလေ့လာစူးစမ်းထားတယ် ထင်ပါတယ် ဆရာကြီး။ သူ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မောင်းပြေးပုံက စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ တောထဲမှာ လမ်းရှာမောင်းတဲ့ ပုံစံမျိုးနည်းနည်းလေးမှ မဖြစ်ဘူး။ နောက်ပြီး သူရွေးပြီးမောင်းသွားတဲ့ ပုံစံမျိုး နည်းနည်းလေးမှ မဖြစ်ဘူး။ နောက်ပြီး သူရွေးပြီးမောင်းသွားတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ ထိုးထွက်နေတဲ့သစ်ကိုင်းတွေ အများကြီး ထိုးထွက်နေတယ်။ ကိုင်းကျနေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြင်းပေါ်ကလူ ကုန်းပြီးရှောင်တာတောင် သစ်ကိုင်း

တွေနဲ့ မလွတ်ဘူး။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်က မြင်းထက်ပိုပြီး နိမ့်ပါတယ်ဆရာကြီး။ ခါးဝပ်ပြီး ဒီကောင်စီးသွားတယ်။ ဖိုက်ဘာဦးထုပ်လည်း ဆောင်းထားတယ်ဆိုတော့ ဒီကောင် သစ်ကိုင်းတွေ မရိုက်မိအောင် မောင်းသွားနိုင်တယ်။ အခု ဇော်ဝင်းမျက်နှာကို ကြည့်ပါဆရာကြီး ... ဇော်ဝင်းဟာ ရှေ့ကနေ အတင်းလိုက်တာ မြင်းပေါ်မှာ သစ်ကိုင်းတွေနဲ့ ရိုက်မိလို့ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထိထားပါတယ်။ ကျွန်တော်က နောက်ကလိုက်တဲ့လူမို့ ဇော်ဝင်း ထိတာကို မြင်ရပြီး သစ်ကိုင်းတွေကို ကွင်းရှောင်စီးရပါတယ်”

“ထားပါတော့ ... မင်းပြောတာ ယုတ္တိယုတ္တာရှိသားပဲ ... ဒါပေမယ့်ကွာ ခွေးကြီးသုံးကောင်က ဒီတောလမ်းမှာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို မိအောင်မလိုက်နိုင်ဘူးတဲ့လား”

“ဟာ ... အဲဒါလဲ ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ကောင် ဉာဏ်သိပ်သွားတယ် ဆရာကြီး။ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှာ ယုန်သုံးကောင် ယူလာတယ်။ သူ့ကိုဒီကခွေးကြီးတွေလိုက်လို့ မိလုမိခင်မှာ ဒီကောင်က ယုန်တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ချပေးလိုက်တယ်။ ယုန်လေးတွေက တောထဲမှာ ကြောက်လန့်တကြားပြေးတာကို ဒီကခွေးကြီးတွေက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နောက် မလိုက်တော့ဘဲ ယုန်တွေနောက်ကို လိုက်တော့တာပဲ ဆရာ

ကြီး။ ဒီခွေးကြီးတွေက နဂိုတည်းက အမဲလိုက်သင်
ထားတဲ့ ခွေးကြီးတွေပါ ဆရာကြီး”

“ဒါဆို ... ဒီကောင်က ငါ့ခွေးတွေ မွေးထားတာကအစ
သိနေပုံပဲ”

ဦးအောင်ခွေးသည် ပြန်၍ ဆက်စပ်တွေးမိပြန်
သည်။ မောင်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူသည် ဘာမဆို မလုပ်မိ
ကတည်းက တင်ကြိုလေ့လာသည်မှာ ထင်ရှားပါ၏။

မော်လမြိုင်က ကျော်သောင်း ကိစ္စတွင်လည်း
ကျော်သောင်းသည် မုဒုံဒူးရင်းခြံထဲမှ အေးမြဆိုသည့် ကောင်
မလေးအား အစွဲအလမ်းကြီးနေမှန်း ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့်
လူ လေ့လာထားပြီးသားမို့ ၎င်းဒူးရင်းခြံက ကျော်သောင်းကို
စောင့်ပြီး သစ်ပင်ပေါ်က မြေပြုတ်ကျ ကိုက်ခဲသည်အထိ ဖန်
တီးသွားနိုင်သူ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုလည်း ခွေးတွေအကြောင်း
ကြိုတင်လေ့လာသိရှိထားသည်မို့ ယုန်တွေ ယူဆောင်လာခြင်း
ဖြစ်ပေမည်။

“ငါထပ်မေးမယ် ... မင်းတို့က သူ့နောက်ကိုလိုက်
ရင်း လက်ထဲက ပစ္စတိုတွေနဲ့ လှမ်းမပစ်ကြဘူးလား”

“ဟာ ... ဘယ်နေ့မလဲ ပစ်တာပေါ့ ဆရာကြီး။ ဒါပေ
မယ့် ... အပစ်ခံရသူရော ပစ်သူရောဟာ မော်တော်
ဆိုင်ကယ်နဲ့ မြင်းနဲ့ဆိုတော့ သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ် ...
ပစ်လို့ ထိမို့မလွယ်ဘူး ဆရာကြီး ... နောက်ပြီး ဒီ
ကောင်မှာလည်း ပြောင်းတိုသေနတ်ပါသေးတယ်။ သူ

ကလည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်မောင်းရင်း ကျွန်တော်
တို့ကို နောက်ပြန်ပစ်တယ်။ ဒီတော့ သိပ်ပြီး အနီးကပ်
လို့လည်း မဖြစ်ဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်တို့ကိုပစ်
လို့မထိဘူးပဲထား။ ဆရာကြီးရဲ့ အဖိုးတန်မြင်းကြီးတွေ
ကို ထိသွားနိုင်တယ်။ မြင်းကြီးတွေက အကောင်ကြီး
တွေ မဟုတ်လား”

ဒါလည်း ဟုတ်၏ဟုပင် ဦးအောင်ခွေး မှတ်ချက်
ပြုရပြန်သည်။

“မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့ နံပါတ်ကိုကော မင်းတို့ မှတ်
မထားလိုက်ဘူးလား”

“နံပါတ်ပြား ဖြုတ်ထားပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်
နံပါတ်မှတ်ဖို့ သတိရလို့ သေချာကြည့်ပါတယ်”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူသည် အစစအရာရာ
တင်ကြို စီစဉ်ထားမှန်း သေချာပါ၏။

“မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့ အမျိုးအစားကကောကွာ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာကြီး ... မော်
တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့ အမျိုးအစားက ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ
ဘေးမှာသာ မော်ပြတာမို့ နောက်ကနေ ကျွန်တော်
မမြင်ပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်
ရဲ့အိတ်ဇောဟာ အောက်မှာမဟုတ်ဘဲ ဖင်ပိုင်ခုံအောက်
ရောက်နေတယ်။ အိတ်ဇောနှစ်လုံး ဝပ်ထားတယ်။
ဘီးကစပြီး တခြားရိုးရိုးဆိုင်ကယ်တွေထက် ပိုပြီးကြီး

တယ်။ တောစီးဆိုင်ကယ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မယ်”

ဦးအောင်နွေ ဘာမှထိုအကြောင်း ဆက်မပြော
တော့ပေ။

“ဟိုကောင် ညိုမောင် ... မင်းမျက်နှာက ဒဏ်ရာဒဏ်
ချက်တွေ ဒေါက်တာစောသာထူးဆေးခန်းမှာ သွားပြ။
နောက်ပြီး မင်းတို့အားလုံး အခု ငါဖြစ်ပျက်တာတွေ
ကို ငါ့သမီး မသိစေနဲ့ ... အားလုံးပါးစပ်ပိတ်ထားကြ။
တစ်ကောင်ကောင်က ငါ့သမီးကို အခုဖြစ်တာတွေပြော
ရင် အဲဒီကောင် သေပြီမှတ် ... မင်းတို့ သွားကြ
တော့ ... လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြ”

အားလုံး ဆရာကြီး ဦးအောင်နွေ အနီးမှ
ထွက်သွားကြသည်။

သို့သော် ... အောင်မြတ်သည် ပြန်လှည့်လာပြီး
ဦးအောင်နွေ အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ဆရာကြီးအတွက် လိုမလား မလိုမလားတော့ မသိ
ဘူး။ ဟောဒီကတ်ပြားနီနီလေးတစ်ခု ညောင်ပင်ကြီး
တန်းလန်းအောက်မှာတွေ့လို့ ကျွန်တော် ကောက်ယူ
လာခဲ့တယ်”

အနီရောင်ကတ်ပြားလေးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့်
ဦးအောင်နွေ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပါ၏။ ကတ်ပြားနီကို လှမ်း
မယူနိုင်သေးပဲ ငေါင်ငေါင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

အောင်မြတ်က ခြေစုံရပ်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

ရိုသေစွာ ပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မင်းသွားတော့ဟု ပြောပြီး ကတ်ပြားနီကို
ယူလိုက်သည်နှင့် အောင်မြတ် ပြန်ထွက်သွားသည်။

ကတ်ပြားနီလေးသည် စိုးမောင်တို့ ကျော်သောင်း
တို့အား ပေးခဲ့သော ကတ်ပြားပုံစံ တစ်သွေမတိမ်း တူညီနေ
ပါ၏။

ကတ်ပြားတွင် ရေးထားသော လက်ရေးစာတန်း
ကို ဦးအောင်မြတ် ငုံ့ဖတ်လိုက်သည်။

ဦးဓန

အသက်ကြွေး ပေးဆပ်ပါ။

ယနေ့ မေယုတို့ ခြောက်မိုင်အိမ် ခြံကြီးထဲတွင် ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်သည်။

နွေးနွေးမှာ ငြင်းမရသဖြင့် မေယု၏ ဘုရားကိုးဆူသို့ ဖေဖေ ဦးအောင်နွေးကို လိုက်ပို့ပေးရန်ပြောသည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ယနေ့ညဟုပင် ဖေဖေတွင် အရေးကြီးသော လုပ်ငန်းတစ်ခုရှိနေသောကြောင့် သမီးနွေးနွေးကို လိုက်မပို့နိုင်ကြောင်း တောင်းပန်ကာ အိမ်မှ ဘဏ္ဍာစိုး ဒေါ်နန်းမွှေးကို အဖော်ခေါ်သွားရန် ပြောသည်။

ဖေဖေအနေနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စရှိနေသည်ကြောင့် ဟု ပြောစေကာမူ ဖေဖေအကြောင်း နွေးနွေး သိသည်။

ဖေဖေသည် သူနှင့် မရင်းနှီးသောအိမ်မှ ဖိတ်ကြားချက်မျိုးကို သွားလေ့မရှိ။ မေယုနှင့် နွေးနွေးမှာ ရွယ်တူတန်းတူ ဘာသာတူ ကျောင်းသူဘဝမို့ ခင်မင်ကြသော်လည်း မေယု၏ မိဘတွေနှင့် ဖေဖေသည် ခင်မင်မှု မရှိကြပါလေ။ မေယုက သူ၏မိဘတွေနှင့် ဖေဖေကို မိတ်ဆက်ပေးချင်သော်လည်း ဖေဖေက လက်မခံလိုပေ။

“အဓိက အရေးကြီးတာက သမီးတို့လူငယ်နှစ်ယောက် ခင်မင်ကြတာ အဓိကပဲကွယ်၊ လူကြီးတွေမှာ အလုပ် ရှုပ်တယ်”

ဟု ပြောပြီး အလိမ္မာနှင့် ငြင်းဆန်သောကြောင့် လူကြီးမိဘခင် ရင်းနှီးမှု မရှိခဲ့ပေ။

ဘာလိုမှန်းတော့မသိ၊ ဖေဖေသည် လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်သူကိုသာ ဆက်သွယ်ခြင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းပြုသည်။ မိတ်သစ်ဆို၍ ဘယ်သူမှထားချင်စိတ်မရှိ။ အထူးသဖြင့် အစိုးရအရာရှိကြီးများ အကြီးအကဲများဆိုလျှင် ဖေဖေပို၍ပင် မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်သည့်သဘော ရှိနေသည်။

ဒီတော့လည်း နွေးနွေးမှာ မသွားမဖြစ် ဒေါ်နန်းမွှေးကို အဖော်ပြုကာ မေယုတို့ ဘုရားကိုးဆူသို့ လာခဲ့ရတော့သည်။

“ဟေး ... မိနွေး ... နင့်နှယ်ဟယ် ... နောက်ကျလိုက်တာ ... ငါနှင့်ကို ထွက်မျှော်နေတာ ... ကိုထွတ်ကိုတော့ စားပွဲမှာ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရတယ် ... သြ ...

ဒေါ်ကြီးနန်းကို အဖော်ခေါ်လာတာကိုး ... လာ ... လာ ...”

မေယုတို့ ခြံကြီးထဲမှာပင် မီးရောင်စုံ ... ပန်းစက္ကူ အသွယ်အတန်း ရောင်စုံတို့ဖြင့် စားပွဲတွေ စီစီရီရီ ခင်းကျင်းထားပါ၏။

ပလာတာ ကြက်သားဟင်းနှင့် သံဘူးအချိုရည် ဧည့်ခံကျွေးမွေးပေမည်။

မေယုခေါင်းဆောင်ပြီး ရှေ့က ခေါ်သွားသည့် နောက်သို့ နွေးနွေးနှင့် ဒေါ်နန်းမွှေး လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

စားပွဲတိုင်းလိုလို ဖိတ်ကြားဧည့်သည်များ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နွေးနွေး ရောက်သည်မှာ အတော်ငယ် နောက်ကျသွားပါ၏။

“ကိုထွတ်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပါလာတယ်ဟဲ့ ဟိုတစ်ခါ နင်မှတ်မိလား သူ ကလပ်(စ်)နေ့ဝက်အပူခဲပြီး အင်းယားကန်ဟိုတယ်မှာ သွားကျွေးမွေးတဲ့ သူငယ်ချင်းလေ”

“အေး ... မှတ်မိတယ်”

“အဲဒီသူငယ်ချင်းပဲ ... အခု ကိုထွတ် ခေါ်လာတာ မိနွေး”

“အဲဒါ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... အဲဒီသူသူငယ်ချင်းဆိုတဲ့လူက နင် တွေ့ရင် ခိုက်သွားမလားလို့ပေါ့ဟဲ့”

“ငါက ဘာလို့ ခိုက်ရမှာလဲ”

“အေး ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့ချစ်သူ ကိုထွတ် တစ်ယောက်သာ ကြည့်အကောင်းဆုံး၊ ယောက်ျားအပီသဆုံးလို့ ငါ ထင်ထားခဲ့သမျှ အဲဒီ အခု သူသူငယ်ချင်းကို ငါတွေ့လိုက်တာနဲ့ ... အင်း ... ငါမှားသွားပြီလို့ တောင် ငါစိတ်ထဲ မှတ်ချက်ချမိတယ်”

“ဘာလို့”

“ဟ ... ဘာလို့ရမှာလဲ၊ အခု ကိုထွတ် ခေါ်လာတဲ့ သူသူငယ်ချင်းက အရမ်း ... အရမ်းကြီးကို ကြည့်ကောင်းနေလို့ပေါ့ဟယ် ...။ သူ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအဆက်ကာ ပေကြိုးနဲ့ ပေတွေ လက်မတွေ စင်တီမီတာတွေ ကျကျနနတိုင်းပြီး သေချာ အချိုးကျကျထုထားတဲ့ ပန်းပုရုပ်လား မှတ်ထင်ရတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အချိုးကျရုံမကဘူး၊ မျက်နှာကလည်း အရမ်းကြည့်ကောင်းတယ်။ အသားညိုရောင်သမ်းပြီး အမြဲ ရေဆွတ်ထားသလို စိုပြည်နေတာဟဲ့”

“ဘာလဲ မိယု ... အဲဒီလူကို နင်က မြင်မြင်ချင်း ကြိုက်သွားပြန်ပလား”

“အေး”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း ကောင်းမ ... ကိုယ့်မှာ ချစ်သူ ကိုဝင်းထွတ် ငုတ်တုတ်ကြီးနဲ့ နင်မို့ ပြောရက်တယ်”

“နားထောင် မိယု ... ငါပြောမယ် သေချာနားထောင်၊

ဒီဘက်မှာ နင်က ဝါနုလွန်းသေးတယ်”
 “ကြီးကျယ်လိုက်တာ မယုရယ်”
 “ငါက ကြိုက်မှာ ... ကြိုက်တယ်ဆိုတာက အရေ
 အတွက် သတ်မှတ်ကန့်သတ်ချက် မရှိဘူး၊ ကြိုက်
 ရာတွေ့ရင် ကြိုက်လိုက်မှာပဲ။ ကြိုက်တာမှာ ဘောင့်
 ထိန်းအပ်တဲ့ သစ္စာတရား ရှိနေဖို့မလိုဘူး။ ဒါပေမယ့်
 ချစ်တယ်ဆိုတာကျတော့ အရေအတွက်အားဖြင့် “တစ်”
 တစ်ခုတည်း သတ်မှတ်ရမယ်။ ချစ်တဲ့နေရာမှာ စောင့်
 ထိန်းရမယ့် သစ္စာတရားနဲ့ ကန့်သတ်ချက် အခိုင်အ
 မာရှိတယ်။ အဲဒီတော့ဘာဖြစ်သေးလဲ ... ငါ ကိုထွတ်
 တစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ရင် ပြီးတာပဲ။ ကိုထွတ်ကလွဲ
 ပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ငါ မချစ်ဘူး ... အေး ...
 ကြိုက်တဲ့နေရာမှာတော့ ကြိုက်စရာမြင်ရင် ငါ ကြိုက်
 မှာပဲ ...”
 “ကောင်မ ... စကားတော်တော်တတ်တယ် ... ကျွမ်း
 ကိုကျေနေတာပဲ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောရင်း ကိုဝင်းထွတ်
 ထိုင်နေရာ စားပွဲသို့ ရောက်လာကြသည်။

နွေးနွေးတို့ မထိုင်ရသေးမီ ကိုဝင်းထွတ်နှင့်
 သူ့ သူငယ်ချင်းဆိုသူက နွေးနွေးတို့ကို မော့ကြည့်လိုက်
 သည်။

“ဟိုက်”

နွေးနွေး ရင်ထဲမှ ဟိုက်ခနဲ အံ့သြသွားပြီး အသံ
 တိုးတိုးလေးပင် “ဟိုက်” ဟု ထွက်သွားမိသည် ထင်ပါ၏။

ကိုဝင်းထွတ်ကိုတော့ နွေးနွေး သိကျွမ်းပြီးသား
 ဖြစ်ပါ၏။ မခု ကိုဝင်းထွတ်၏ သူငယ်ချင်းဆိုသူ၏ မျက်
 နှာကို မြင်လိုက်သည်နှင့် နွေးနွေး “ဟိုက်” ခနဲ ဖြစ်သွားခြင်း
 ပင်။

ထိုလူကလည်း နွေးနွေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့်
 လူစင်စစ်က ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားသလား ထင်ရအောင်၊
 ဘုတ်တုတ်လေးမျှ အလှုပ်အရှားမရှိတော့ဘဲ နွေးနွေးကိုသာ
 နှိုက်ကြည့်နေပေသည်။

နွေးနွေး ဟိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားရခြင်းမှာ ထိုလူ
 သည် မိမိ မန္တလေး သွားခဲ့ဖူးစဉ်က အမရပူရလမ်းတွင်
 သမ်းသရဲသုံးယောက်လက်မှ မိမိကို ကယ်တင်ခဲ့သည့် မော်
 ဘော်ဆိုင်ကယ်နှင့်လူ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုလူ၏
 နှုတ်နှာကို လမ်းသရဲခေါင်းဆောင် ချာလီက မြင်ဖူးချင်သည်
 ဆိုသဖြင့် သူ့ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ချွတ်အပြတွင် နွေးနွေး သူ့
 နှုတ်နှာကို သေချာမြင်ဖူးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူကလည်း မိမိကို မြင်သည်နှင့် ကျောက်ထု
 ရုပ်လို ဖြစ်သွားခြင်းမှာ မိမိအား မြင်ဖူးသိရှိထားသောကြောင့်
 ဖြစ်ပေမည်။

“ထိုင်လေ မိနွေး ... ဒေါ်ကြီးနန်းလည်း ထိုင်လေ ...
 အယ် ... နေဦး ... မထိုင်ခင် ကိုထွတ်က မိနွေးနဲ့

ကိုထွတ်သုငယ်ချင်းကို မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“အင်း ... ဟုတ်ပါ ... ဒီကောင်နဲ့ မနွေးနွေးကို မိတ်ဆက်ပေးရမှာပေါ့ ... ဟေ့ကောင် နေမင်း ... ထက္ကမင်းကထိုင်လို့ ဟိုကရပ်လို့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာ ခွင်မကျဘူးကွ”

ထိုလူသည် ဝင်းထွတ်ပြောမှ ပြီးရင်း ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထူထဲသော သူ၏နှုတ်ခမ်းစုံကို ဖွင့်ပြီး ပြုံးသည်နှင့် ပုလဲလုံးစီ သူ့သွားဖြူတန်း ပေါ်လာသည်ကို နွေးနွေးငေးကြည့်နေမိသည်။

အမရပူရလမ်းတွင် ထိုလူပြုံးပြဖူးသည်။ ယခုအပြုံးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှမို့ နွေးနွေးသည် ငေးကြည့်မိခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုလူက ကိုဝင်းထွတ်ကို ရွေ့စောင်းကြည့်ပြီး ညည်းတွားသံနှင့် ပြောလိုက်ပါ၏။

“မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါ မတ်တတ်ရပ်ပြီးမှ မိတ်ဆက်ရမယ်လို့ ဥပဒေတစ်ခုခုများ ရှိနေလို့လား ဝင်းထွတ်ရာ”

“ဒီမယ် နေမင်း ... အဲဒါက နွေးနွေးတဲ့ မေယုနဲ့ အချစ်ဆုံး သုငယ်ချင်း ... ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံမှာ နောက်ဆုံးနှစ်”

“တွေ့ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ် မနွေးနွေး”

“ဒီမယ် မနွေးနွေး ... ဒီကောင်နာမည်က နေမင်းထို”

ဒါပေမယ့် သူ့ကို ရင်နှိုးသူတွေက မင်းမင်းလို့လဲ ခေါ်ကြတယ် ... မန္တလေးမှာ ကျွန်တော် နေခဲ့တုန်းက ဟိုက်စကူးရှစ်တန်းကစပြီး ဆယ်တန်းအထိ အတူတက်ခဲ့ကြတယ်လေ ... အခု မယုနဲ့ မနွေးနွေး ခင်သလို သူနဲ့ကျွန်တော် အရမ်းခင်ကြတယ်”

“မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ် ကိုနေမင်း”

ကိုနေမင်းက ရယ်လိုက်သည်။ ပြီး ... ကိုဝင်းထွတ်ဘက် လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ဝင်းထွတ် ... မနွေးနွေးက ငါနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူတယ်တဲ့။ မနွေးနွေးကို ငါ အားနာဖို့ သိပ်ကောင်းသွားပြီကွာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့မှာ ဘာဂုဏ်မှ မရှိလို့ပါ။ မနွေးနွေး ဂုဏ်ယူလောက်စရာ ငါ့မှာ ဘာဂုဏ်မှ မရှိလို့ပါ”

“ဟာ ... ဒီကောင် မင်းမင်း ... ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောတယ်”

အားလုံးပင် ရယ်မောကြသည်။

သို့သော် ... နွေးနွေး မရယ်ပါလေ ... ကိုနေမင်း၏ ပြက်လုံးသည် နွေးနွေးအဖို့ ရယ်စရာဟု သဘောမထားမိသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ထက်မှာမူ ...

ကိုနေမင်း၏ ဆက်ဆံပုံမှာ မိမိကို ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူးသော သူ့ကုန်နှင့်

ရှိနေသည်။ သူစိမ်းသက်သက်ပုံစံ ရှိနေပါလေ၏။

ဒါကိုပင် နွေးနွေးရင်ထဲမကျေမနပ်လေး ဖြစ်ခါ သူ၏ပြက်လုံးကို လိုက်ပြီး မရယ်မောမိခြင်းလည်း ဖြစ်စေသည်။

ယခုရက်အတွင်းမှာလည်း မိမိကျောင်းအပြန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်ပြီး ကျော်သွားချိန်တိုင်း တာတာပုံစံ လက်မြောက်နှုတ်ဆက်ပါလျက် ယခုတော့ တကယ့် သူစိမ်းသွင်သွင် ပုံစံမျိုး ရှိနေသည်။

“ဒီမှာပဲ ထိုင်နေကြဦးနော် မိနွေး ... ဒေါ်ကြီးနန်းလည်း ထိုင်လေ။ နောက်ထပ် ဧည့်သည်တွေကိုကြိုဆိုပြီး နေရာချပေးလိုက်ဦးမယ်၊ မေယုရဲ့ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းတွေမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေ မသိတဲ့သူတွေ အများကြီးမို့ မေယုကိုယ်တိုင် သွားကြိုရမှာပါ။ ခြောက်ကိုထွတ်လည်း ယူနဲ့လိုက်ခဲ့လေ။ ကိုထွတ် မသိသေးတဲ့ ယုမိတ်ဆွေတချို့ကို ကိုထွတ်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးချင်လို့”

ဝင်းထွတ်သည် မေယုက နှစ်ခါပြောစရာမလိုအောင် ကောက်ကာငင်ကာ လိုက်သွားတော့သည်။

“ခွေးကောင် ... ဟိုက လက်ဖျစ်တီးခေါ်တာနဲ့ လိုက်သွားလိုက်တာ ... အဖြီးကို နဲ့နေတာပဲ”

နေမင်းက ဝင်းထွတ် လိုက်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ပြောမနာ ဆိုမနာ သူငယ်ချင်းမို့ ပြောချလိုက်သည်။

စားပွဲတွင် နေမင်း၊ နွေးနွေးနှင့် ဒေါ်နန်းဓမ္မ

သုံးဦး ထိုင်ကျန်ခဲ့ပါ၏။

နွေးနွေးက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုဝင်းထွတ် လိုက်သွားတာကို ကိုနေမင်း ဒေါပွနေတာလား”

“ဒေါပွတယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး မနွေးနွေး။ အခု ... ဒီဧည့် ဒီအုပ်စုမှာ ကျွန်တော်က သူစိမ်းသက်သက် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါ မလိုက်ပါရစေနဲ့ဆိုပြီး ဒီကောင် ဝင်းထွတ်ကို အတန်တန်ပြောခဲ့တယ်၊ သူအတင်းဇွတ်ခေါ်လို့ လိုက်လာတာ။ အခု ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တော့ နည်းနည်းပါးပါးကျွဲမြီးတိုမိတာပါ”

“ဒါဆို ... နေပါဦး ... နွေးနွေးကကော ကိုနေမင်းနဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ သူစိမ်းသက်သက်ကြီးလားဟင်”

“အခု ဘုရားကိုးဆူမှာ မနွေးနွေးကို ဝင်းထွတ် မိတ်ဆက်ပေးလို့ ပထမဆုံး မြင်ဖူးသိဖူးတာပဲဗျာ ... အဲဒါကို သူစိမ်းသက်သက်လို့ မပြောရင် ဆွေမျိုးအရင်းကြီးပါလို့ ပြောရမလား”

သူ့ဟာသူပြောပြီး သူ့ဟာသူပင် ရယ်လိုက်ပြန်ပေသည်။

“ကိုနေမင်း ... မန္တလေးမှာ နေခဲ့ပါတယ်နော်”
“နေခဲ့ဖူးပါတယ် မနွေးနွေး။ ဒီကောင် ဝင်းထွတ်နဲ့ မန္တလေးဟိုက်စကူးမှာ ခင်ခဲ့ကြတာပဲဟာ”

“ဒါဆို ... မန္တလေးမှာ မိဘအရှိန်အဝါနဲ့ သောင်းကျန်းနေတဲ့ လမ်းသရဲ ချာလီတို့ကို သိမှာပေါ့နော်”
ကိုနေမင်းက အံ့သြသော မျက်နှာလေးနှင့် နွေးနွေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်လေးပင် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“မနွေးနွေးက ချာလီတို့လိုကောင်ကို သိနေလို့လား၊ လူဆိုးလူကြမ်းလေးတွေပဲ”

“နွေး ... မသိပါဘူး။ ကိုနေမင်းများ သိနေသလားလို့ ပါ ... နောက်ပြီး ... အဲဒီလမ်းသရဲချာလီလို့ ပြောလိုက်ရင် ကိုနေမင်း သတိမေ့နေတာ တစ်ခုခုများ ပြန်အမှတ်ရမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ချာလီတို့လူသိုက်က မန္တလေးမှာ နတိုးရိုးယစ်(စ်) လူသိုက်ပဲ၊ သူတို့ကို ကျွန်တော် မြင်လည်းမြင်ဖူးတယ် သိလည်းသိဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ... သူတို့ကို ကျွန်တော် ဝေးဝေးကရှောင်တယ် ... ဒီကောင်ချာလီနဲ့ အကြောင်းကို မနွေးနွေး ပြောပြတာနဲ့ ကျွန်တော်က ဘာတစ်ခုခုကို ပြန်ပြီး သတိရမှာလဲ မနွေးနွေး”

ဒေါ်နန်းမွှေးသည် ဘာစကားတစ်ခွန်းမျှ ဝင်ပြောပေ။ နွေးနွေးနှင့် ကိုနေမင်း ပြောနေသည်ကို မကြားသလို ဘုရားကိုးဆူလာ ဧည့်ပရိသတ်တွေကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“နွေး ပြောမယ် ကိုနေမင်း ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က နွေး ဒုတိယနှစ် တက်နေတုန်း သိတင်

ကျွတ်ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်းမှာ မန္တလေးကို နွေးရောက်သွားတယ်၊ စစ်ကိုင်း ကောင်းမှုတော်ကို သွားဖူးဖို့ အသွားမှာ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးထိပ်အထိ နွေးရဲ့ ကားနောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူတစ်ယောက် လိုက်လာတယ်”

ကိုနေမင်းက ပြုံး၍နားထောင်ရင်း နွေးနွေးပြောသည်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်ကို နွေး တွေ့ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ယင်းကိစ္စကို ကိုနေမင်း ပြန်သတိရသောကြောင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဟု ထင်မိသည်။

“ကိုနေမင်း ခေါင်းညိတ်နေတာ တစ်ခုခုကို ပြန်သတိရလို့လားဟင်”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာတစ်ခုခုကိုမှ ကျွန်တော် သတိရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မိတာက မနွေးနွေးလို သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့မိတဲ့လူဟာ နောက်က တစ်ကောက်ကောက် လိုက်မှာပဲလို့ တွေးမိပြီး ခေါင်းညိတ်မိတာပါ”

“နွေးနောက်ကို လိုက်လာတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူဟာ စစ်ကိုင်းတံတားကြီးထိပ်ရောက်တော့ နွေးနောက်ကို ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ တံတားထိပ်မှာပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ နွေး ဟိုဘက်ကူး ဘုရားဖူးပြီး တံတားကြီး ပြန်ကူးတယ်။ အမရပူရလမ်းမှာ ချာလီတို့အုပ်

“ဘယ်လိုဆန်းတာတဲ့လဲ ... ပြောပါဦး”

“အောင်ကွန့် ကျွန်မကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောတာက တော့ ခြောက်ထပ်လမ်းကြီး အဆင်းမှာ ဆင်းနေတုန်း သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားတယ်တဲ့၊ အဲဒီသေနတ်သံ ကြားပြီးတာနဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မော်တော်ကားဟာ အတင်းဆွဲချသွားတယ်တဲ့၊ သူပြောတာကတော့ ကား ရဲ့ ချောက်ဘက်ကျတဲ့ ရှေ့ဘီးကို တစ်ယောက်ယောက် က သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်လို့ ရှေ့ဘီးကွဲသွားပြီး ထိန်း မရတော့တာပဲ”

“ဒါဆို ... တစ်ယောက်ယောက်က စိုးမောင်ကို လုပ် ကြံတဲ့သဘော သက်ဝင်နေတာပဲ။ အဲဒါ ရဲကိုမတိုင် ဘူးလား နန်းမေ”

“ခုချိန်ထိတော့ မတိုင်သေးဘူး ဆရာကြီး ... ကိုစိုး မောင် လုပ်ခဲ့သမျှတွေက ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့အလုပ် တွေမို့ ရဲကို ဒီကိစ္စတိုင်လိုက်ရင် သောင်မြစ်တူးတာ ပုတ်သင်ဥတွေ တစ်သိကြီး ပေါ်လာပြီး အမှုတွေကို ရှုပ်လားမှ ပိုဒုက္ခရောက်မှာ စိုးရိမ်လို့ မတိုင်တာဘဲ ဆရာ။ ကိုစိုးမောင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က လုပ် ကြံတာလို့ ပြောတာနဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ကို ရဲကရှာလို့ ဖမ်းမိသွားရင် အဲဒီလူရဲ့ ရဲမှာထုတ်ဖော် ချက်တွေဟာ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ် ကျွန်မတို့ဆီ ပြန် လည်လာမှာ ကြောက်လို့ပါ”

“အင်း ... ဒါလဲဟုတ်တာပဲ။ ထိုင်နေ အကောင်းသား၊ ထသွားမှ ကျိုးမှန်းသိဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ရဲကကော ချောက်ထဲကျတဲ့ကားကို မစစ်ဆေးဘူးလား။ ရှေ့ဘီးကို သေနတ်မှန်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

“စစ်ဆေးလို့ မတွေ့နိုင်ဘူး ဆရာကြီး။ မော်တော်ကား မီးလောင်တာ ဘီးတာယာတွေကိုပါ လောင်ထားတော့ စစ်ဆေးလို့ ဘယ်တွေ့နိုင်တော့မလဲ”

“စိုးမောင်ရဲ့ အလောင်းကျတော့ကာ”

“တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းပြီး မည်းနက်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပေါ်ယံပိုင်း မီးကျွမ်းတာမို့ ဆရာဝန်တွေ က ကိုစိုးမောင်ရဲ့အလောင်းကို ခွဲစိတ်ကြည့်ကြပါတယ်”

“ဒါဆို စိုးမောင် ကိုယ်မှာကော ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုး တွေ တွေ့သလဲ။ သေနတ်မှန်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာမျိုးမ တွေ့ဘူးလား”

“ဒဏ်ရာတွေက အများကြီးပါပဲ ဆရာကြီး။ ခြောက် ထပ်လမ်း အမြင့်က အောက်ကို ဒလိမ့်ကောက်ကွေး ကျတာဆိုတော့ ကားထဲပါသွားတဲ့ ကိုစိုးမောင်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ကားထဲက ဟိုအချွန် ဒီအချွန်တွေ ထိုးမိတဲ့ဒဏ်ရာ အများကြီးတွေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒဏ်ရာအားလုံးဟာ ကားလိမ့်ကျလို့ ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေ လို့ပဲ မှတ်ချက်ပေးတယ် ဆရာကြီး”

ဦးအောင်နွေး ဝေးသွားပါ၏။ သေဆုံးသွားသော

စုနဲ့ တွေ့တာပဲ။ အဲဒီမှာ ချာလီတို့အုပ်စုက နွေးကို ကားတင်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဇွတ်ကြစည်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခုနပြောတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ ရောက်လာပြီး ချာလီတို့အုပ်စု သုံးယောက်နဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း သတ်ပုတ်ပွဲ ဖြစ်သွားတယ်။ နွေးရဲ့ဘဝ၊ နွေးရဲ့အရှက်ကို အဲဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ ဝင်ကယ် လိုက်တာပဲ။ သုံးယောက်အုပ်စု ချာလီတို့ဟာ အဲဒီလူ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဖိုက်တာတောင် ရေရေလည်လည် ခံသွားရတယ်”

“ဟာ ... ဒါဆို မနွေးနွေး အရမ်းကကောင်းသွားတာ ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... နွေး အရမ်းကကောင်းတာဟာ အဲဒီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ အရမ်းတော်လို့ပါပဲ ကိုနေမင်း”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲဒီ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူဟာ ကိုနေမင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလားဟင်”

“ဗျာ ... ကျွန်တော် ... ဟုတ်လား”

“ချာလီတို့နဲ့ သတ်ပုတ်ပြီးတဲ့နောက် ချာလီက ဒီလူ မျက်နှာကို မြင်ချင်တယ်။ လက်စားချေချင်တယ်ဆိုလို့ အဲဒီလူက သူ့ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ချွတ်ပြတယ်။ သူ့မျက်နှာကို နွေးလည်း သေချာကြည့်မိတယ်။ အခု ကိုနေ

မင်းရဲ့ ရုပ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှတူတဲ့သူပါ။ မျက်နှာရော ကိုယ်ခန္ဓာ အနေအထားရော ပေါ့လေ”

“ဟာ ... ဒါဆိုဟုတ်ပြီ ... ကျွန်တော်သိပြီ”

ကိုနေမင်းက စားပွဲကိုပင် လက်ဝါးပုတ်ပြီး ဒါဆိုဟုတ်ပြီဟု ပြောလိုက်ရာ အခုမှ သူသတိရသွားသလား ဟု နွေး မှတ်ထင်မိသည်။

ကိုနေမင်း အခုမှ သတိရလို့ ဟုတ်ပြီလို့ပြော တာမှတ်လား။

“မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီ မနွေးနွေးကို ချာလီတို့လက်က ကယ်တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူဟာ ကိုကိုလင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုကိုလင်းပဲ ဖြစ်ရမယ် မနွေးနွေး။ ဟုတ် တယ် ... အဲဒီ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်နီးပါးလောက်ကပါ။ ကိုကိုလင်းဟာ ကျုံးဘေးမှာ အနားယူနေတုန်း ချာလီ တို့အုပ်စု ရောက်လာပြီး ကိုကိုလင်းကို လက်စားခြေ ပွဲဖြစ်ကြသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုလင်းကပဲ ပြန် ချတာ ... ချာလီကိုယ်တိုင် ဆေးရုံပို့ ကုရတဲ့အထိ ခံရတာပဲ။ ကိုကိုလင်းကို ချာလီမိဘတွေက သူတို့ အရှိန်အဝါနဲ့ အရေးယူမယ် ... ဘာမယ်တွေတောင် ဖြစ်သေးတယ်။ ကိုကိုလင်းက အမှုဖွင့်ရဲရင် ဖွင့် ... ချာလီ မုဒိမ်းမှုကျူးလွန်ထားတာရော ချာလီအဖေ ဥပဒေနဲ့ မကင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေတာရော အထောက်အထား သက်သေခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ ပြန်ပြီး

သက်ဆိုင်ရာကို တင်ပြမယ်လို့ ပြန်ပြောမှ ချာလီမိတ
တွေ နောက်တွန့်သွားတယ်တဲ့ မနွေးနွေး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူဟာ”

“ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ အခြားမွေး
အစ်ကိုရင်း ကိုကိုလင်းပဲ။ သူ့နာမည်က ကိုဝေလင်း
တဲ့။ ကျွန်တော်ထက် နာရီဝက် အသက်ပိုကြီးတယ်။
အဲ ... ကျွန်တော်နဲ့ ရုပ်ရော ခန္ဓာရော တူတာကတော့
ချွတ်စွတ်ထပ်တူထပ်မှုပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝမတူ
တာကတော့ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ အကျင့်သိက္ခာ
ချင်းပဲ”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို နွေးကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့
ကျေးဇူးရှင်ဟာ ကိုနေမင်းရဲ့ အခြားအစ်ကို ကိုဝေလင်း
ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော်ထက် နာရီဝက်သာပို
ကြီးမယ့် ဝါအားဖြင့် အစ်ကိုပဲမို့ ကျွန်တော်က ကိုကို
လင်းလို့ ခေါ်တာပါ”

“အဲဒီကိုဝေလင်းကကော မန္တလေးမှာ ကိုနေမင်းနဲ့
အတူတူ နေတာပဲလား”

ကိုနေမင်းက ပခုံးတွန့်ပြသည်။

“ကိုကိုလင်းက လူတစ်မျိုးပဲ ... မော်တော်ဆိုင်ကယ်
တစ်စီးနဲ့ သွားချင်ရာ လျှောက်သွားနေတာပဲ။ အဲ
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကတော့ မန္တလေးမှာ အဖေ

များခဲ့တယ်။ သူက အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေတဲ့လူလေ။
ဖင်မြဲမြဲ ဘယ်မှာမှ ကြာကြာမနေဘူး။ သူ့ဝါသနာကို
က လှုပ်ရှားမှုကိုသာ နှစ်သက်တာပဲ။ မြင်းစီးမယ်၊
ရေကူးမယ်၊ သတ်ပုတ်ခုန်ပုံမယ်၊ ဂျူဒိုတွေ၊ ကရာတေး
တွေ သင်တယ်၊ သိုင်းအမျိုးမျိုး သင်တယ်၊ လက်စေ့
ထိုးတယ်။ အမဲလိုက်တယ် ...”

“ဟုတ်မယ် ... ချာလီတို့သုံးယောက်က ဓားကိုယ်စီနဲ့
ဖိုက်တာတောင် ချာလီတို့ပဲ ပုံကျသွားတာ နွေးနွေး
မျက်မြင်ပဲ။ နွေး ... ကိုဝေလင်းကိုတွေ့ပြီး ကျေးဇူး
တင်ကြောင်း သိပ်ပြောချင်နေတယ် ကိုနေမင်း။ သူ့ကို
ဓမ္မ ဘယ်လိုတွေ့ခွင့် ရနိုင်မလဲဟင်”

“မလွယ်ဘူး ထင်တယ်။ သူက စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ
ခြေဦးတည်ရာ သွားနေတဲ့လူပဲ။ သူသဘောကျနှစ်သက်
တဲ့ နေရာမျိုးမှာဆိုရင် အကန့်အသတ် မရှိနေတယ်။
သူ မနှစ်သက်တဲ့ နေရာဆိုရင် ညကြီးသန်းခေါင်မှာ
တောင် မနေဘဲ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်သွားတတ်
တာ”

“ဒါဖြင့် ကိုနေမင်း အနေနဲ့ ကိုယ်အစ်ကို ကိုဝေလင်းကို
တွေ့ချင်ပါတယ် ဆိုရင်ကော ဘယ်လိုဆက်သွားမလဲ”

“အင်း”

ဟု ကိုနေမင်းက အင်းရှည်ကြီးတစ်ခု ခံပြီးမှ
ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒါကျတော့ ကျွန်တော် ပြောပြရင် မနွေးနွေး ယုံ
မယ်တောင် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကို
ဆန်းနေတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘယ်လို ဆန်းတာလဲ”

“အမြဲညီအစ်ကိုမို့ မနောချင်း တူညီဆက်စပ်နေတယ်
ပြောရမလား။ အင်္ဂလိပ်လို တယ်လီပက်သီလို ပြော
ရမလား။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက ကိုကိုလင်းကို တွေ့
ချင်တဲ့ဆန္ဒ ပြင်းထန်လာရင် ကိုကိုလင်းဟာ ဘယ်နေ
ရာမျိုးမှာ ရောက်နေပါစေ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို
သိတယ်။ ဒါဆို ကျွန်တော်ရှိရာကို ကိုကိုလင်း မော်
တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ရောက်ချိန်တန် ရောက်လာတာ
ပဲ”

“ကိုနေမင်းကကော နေရာတစ်ခုခုမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေလို
လား”

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့အထိတော့ မန္တ
လေးမှာပဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ နေပါတယ်။ ဆယ်တန်းတက်နေ
တဲ့နှစ်မှာပဲ ဝင်းထွတ်က နှစ်ဝက်လောက်နဲ့ မန္တလေး
ကပြောင်းသွားတယ်”

“ကိုနေမင်း ဆယ်တန်းကော”

“အောင်ပါတယ်”

“မန္တလေးမှာပဲ တက္ကသိုလ် ဆက်တက်သေးလား”

“မတက်တော့ဘူးဗျာ ... ဘာလဲ မနွေးနွေးက ကျွန်

တော့်ကို တက္ကသိုလ်ဆက်ပြီး တက်စေချင်လို့လား”

“ကိုနေမင်းကိုရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆယ်တန်းအောင်
ပြီးသူတိုင်း တက္ကသိုလ်ဆက်ပြီး တက်စေချင်လို့ပါ။
ဘွဲ့တစ်ခုခု ရှိသွားစေချင်တဲ့ စေတနာပါ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... မနွေးနွေး ပြောပုံလေး မဆိုးဘူး ... ကဲ
ပါလေ ... ကိုကိုလင်းကို တွေ့တဲ့အခါ အမရပူရလမ်း
မှာ ချာလီတို့လက်က ကိုကိုလင်း ကယ်ခဲ့တဲ့ မနွေးနွေး
က သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်
ပါ့မယ်။ တကယ်လို့ ကိုကိုလင်းကိုယ်တိုင်က မနွေးနွေး
ကို တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုရင်ကော”

“ကိုင်းထွတ်ကတစ်ဆင့် မယုကို ပြောရင်း နွေးနွေး
ဆီ အကြောင်းကြားလို့ ရပါတယ်။ ဒါဆို ... နွေးနွေး
ကိုဝေလင်းကို တွေ့လို့ရပါတယ်။ နွေးနွေးကိုယ်တိုင်
ကိုဝေလင်းကို တွေ့ချင်ပါတယ်။ အခု ကိုဝေလင်း
ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဗျာ ... ကိုကိုလင်း ရန်ကုန်မှာ ဟုတ်လား”

“ထင်တာပဲ ... အခုတလော နွေးနွေးကျောင်းပြန်ရင်
ကားနောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူတစ်ယောက်
လိုက်လာတတ်တယ်။ ကိုဝေလင်း ခန္ဓာကိုယ်အချိုး
အစားအတိုင်းပဲ။ မျက်နှာကတော့ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်
ဆောင်းထားလို့ မမြင်ရဘူး”

“လူတူမရှား ဖြစ်မှာပါ”

“နွေး ... မျက်စိလည်းကောင်းတယ်၊ မှတ်ဉာဏ်လည်းကောင်းတာပဲ။ နောက်ပြီး အဲဒီ ကိုဝေလင်းဟာလည်း နွေးကို မှတ်မိပုံရတယ်။ ကိုးမိုင်က နွေးတို့အိမ်ထဲဝင်ဖို့ အချိန်မှာ သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကျော်တက်သွားပြီး လက်မြောက်ပြီး နှုတ်ဆက်သွားတတ်တယ်။ သူလက်မြောက်နှုတ်ဆက်ပုံဟာ အမရပူရမှာတုန်းက လက်မြောက် နှုတ်ဆက်ခဲ့တာနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ ကိုနေမင်း။”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ကိုကိုလင်း ရန်ကုန်ကို ရောက်နေပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တော့ မတွေ့သေးဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်ရောက်နေမှန်း ကိုကိုလင်း မသိသေးဘူးထင်ပါရဲ့။ ခုတလော ကျွန်တော်ကလည်း ကိုကိုလင်းကို တွေ့ဖို့ မတောင်တခဲ့ဘူးလေ”

“ဒါထက် ကိုဝေလင်း ဆိုတဲ့လူကကော တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရသေးလား။”

“လူငယ်တိုင်း ဘွဲ့ရစေချင်တဲ့ စေတနာနဲ့ပဲ မေးတာလား မနွေးနွေး။”

နွေးနွေးက တစ်မျိုးသော အပြုံးလေးဖြင့် ပြုံးလိုက်ပါ၏။ မုန့်ခိုးစားသော ကလေးငယ်အား စစ်မေးရာတွင် သားသား ခိုးမစားပါဘူးဟု မြောင်ငြင်းပယ်သည်ကို ပြုံးကြည့်သော အပြုံးမျိုးဟု ဆိုရမလား မပြောတတ်။

“ကိုကိုလင်းဟာ ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်၊ ဆေးတက္ကသိုလ် ဝင်နိုင်တဲ့ အမှတ်တွေလည်း ရခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်မှာ မြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် သွားပြီး ဆက်မတက်ချင်ဘူး။ လက်တွေ့ကျကျနဲ့ ဝါသနာပါတာမျိုးကိုပဲ လုပ်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် လက်ဝှေ့တို့ သိုင်းတို့ ကရာတေးတို့ ဂျူဒိုတို့ ကွန်ဖူးတို့ လျှောက်သင်နေတာပဲ။ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ ကချင်ပြည်နယ်ထဲမှာ ဘယ်ဆရာကြီးကဖြင့် ကောင်းတယ်ဆိုတာ စုံစမ်းရတာနဲ့ အဲဒီမှာ နှစ်နဲ့ချီပြီး သွားသင်တာပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ အဲဒီဘက်မှာ လူကိုလင်းဟာ ပညာသိပ်စုံတယ်။ အလေ့အကျင့်တွေ အများကြီးရှိတယ်။ အတွေ့အကြုံ သိပ်များတယ်။ အဲဒါ သူ့ဝါသနာအရပဲ မနွေးနွေး။”

“သိချင်လို့ မေးမယ်နော်။ နွေးကို စပ်စုလိုက်တာလို့ မထင်ပါနဲ့ ... ကိုနေမင်းကလည်း ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်ဘူး။ ကိုဝေလင်းကလည်း မတက်ဘူး။ ပြီးတော့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လုံး ဝင်ငွေရတဲ့အလုပ်မျိုးလည်း မလုပ်ကြဘူးဆိုတော့ ...”

“ဪ ဒါလား။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုဟာ ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသားတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူချမ်းသာ အဆင့်လည်း မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားတော့ အိမ်ရာပစ္စည်းနဲ့ငွေကြေးတော်တော်

လေး ကျန်သင့်သလောက် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ အားလုံး ထုခွဲရောင်းချပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထက်ဝက်စီယူကြတယ်။

ကျွန်တော်က ရှိသမျှငွေတွေကို မန္တလေးဘက်မှာ အပ်ထားတယ်။ ကိုကိုလင်းကတော့ တောင်ကြဲဘက်မှာ အပ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ မငွေမပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ကိုယ်ပိုင် မရှိတော့ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် လျှောက်သွားနေကြတာပါ မနွေးနွေး။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုလင်းကတော့ ပြောဖူးတယ်”

“ဘာပြောဖူးတာလဲ”

“သူ့မှာ လူသုံးယောက်ဆီက ကြွေးပြန်ရစရာတွေ ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီကြွေးတွေ ရပြီးရင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်တဲ့။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်ကလည်း ဘဏ်ကငွေတွေ ပြန်ထုတ်ပြီး ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပူးပေါင်းလုပ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ကိုနေမင်းသည် စကားပြောရင်း ခံတွင်းချဉ်လာသဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်ယူမီးညှိသောက်သည်။

ကိုနေမင်း စီးကရက်သောက်ပုံကို နွေးနွေးကြည့်နေမိပါ၏။ မီးညှိရုံဖွာပုံ၊ နှုတ်ခမ်းကြားထည့်ပြီး ရှုဖွာပုံ၊ စီးကရက်ငွေများ ပြန်ထုတ်ပုံ၊ လက်ကြားညှပ်ပုံ တို့အလုံးသည် အမရပူရလမ်းတွင် တွေ့ခဲ့သော မော်တော်ဆိုင်

ကယ်နှင့်လူ စီးကရက် သောက်ပုံနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေပြန်သည်။ အဲဒီလူသည် ယခု သူ့ အပြောအရ ထိုလူသည် သူ၏အမြွှာမွေးအစ်ကို ကိုဝေလင်းဟုပင် ဆိုပါလေတော့။

နွေးနွေး စဉ်းစားသည်မှာ အမြွှာမွေး ညီအစ်ကိုမို့ ရုပ်ရော ခန္ဓာရော အသံရော တူကြသည်ပဲ ထားပါတော့။ ယခုလို စီးကရက်သောက်ပုံချင်းကို တူညီပါမည်တဲ့လား။

“ဪ ... အခု ဘုရားကိုးဆုကို ကိုနေမင်း ဘာနဲ့ လာသလဲဟင်”

“ဝင်းထွတ်ရဲ့ကားနဲ့ပါ”

“ကိုနေမင်းကော မော်တော်ဆိုင်ကယ် မစီးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မစီးဘူး”

“မစီးတတ်လို့လား”

“စီးတတ်ပါတယ် ... ခွဲပြီး ထိုင်ရတာရယ် ... ခုန်နေတာရယ် ... မျက်နှာကို လေတိုးတာရယ် ဖိုက်ဘာ ဦးထုပ်ကြီး ဆောင်းထားရတာရယ်၊ ကျွန်တော်မနှစ်သက်လို့ မစီးတာပါ။ ကျွန်တော်စီးတာက နှစ်ယောက်စီး ပြိုင်ကားလေးတစ်စီးပါ”

ကြက်သားဟင်း ပလာတာ စသည်များ စတင်၍ စားပွဲများသို့ ပေးပို့လေပြီ။

“ဟ ... ကောင်ကြီး ... မင်းမင်း ... နင်ပျင်းနေပြီ

လား။ နင်ပျင်းနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး ငါ နင့်ကို အမြဲ
 လှမ်းကြည့်နေတာ။ နင် ... မနွေးနွေးနဲ့ စကားလက်
 ဆုံကျပြီး ဖောင်ဖောင်ကျပြောနေတာ ငါမြင်နေတာပဲ”
 “အေး ... မင်း ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာ
 ကိုပဲ ငါက မင်းကို ပြန်ကျေးဇူးတင်တယ် ဝင်းထွတ်
 ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း မနွေးနွေးနဲ့
 စကားပြောရရင် ပျင်းမှာ မဟုတ်လို့ပဲ”

နေမင်း၏ စကားကြောင့် ဝင်းထွတ်နှင့် မေယုတို့
 ပြုံးကြသည်။ နွေးနွေးက ရှက်ပြီး ခေါင်းလေးငုံ့ နေပါ၏။
 သို့တစေ နွေးနွေးလည်း ခေါင်းငုံ့ရင်း ပြုံးနေသည်သာ။

“ဘယ်လိုလဲ မိနွေး ... နင်ကော ငါက နင့်ကို တစ်
 ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့ ငါ့ကို စိတ်ဆိုးကျိန်ဆဲ
 ပြီလား မိနွေး”

“နင် ငါ့ကို ထားခဲ့ပုံက ကျန်စစ်သားက စောလူးမင်
 ကို နင့်ထိုက်နဲ့နင့်ကံ ဖြစ်ပေတော့လို့ ပခုံးပေါ်ကဖဲ
 ချခဲ့တဲ့ပုံစံပဲ မိယု”

“ဒါဆို နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ပေါ့”

“မဆိုးပါဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရွယ်ရောက်ပြီး
 မိန်းမပျိုတိုင်းဟာ ကိုနေမင်းလိုလူနဲ့ စကားပြော
 ရင် မပျင်းရုံမက ကျေနပ်ကြမှာမို့ပါ”

ဝါးခနဲ အားလုံး ရယ်လိုက်ကြပါ၏။

ထိုရယ်သူများတွင် နေမင်းရယ်သည်မှာ တကယ်

မင် စိတ်ကြည်နူး ရွှင်ပျပျရှိပြီး ရင်တွင်းမှ နှလုံးသားအကြည်
 အတ်ဖြင့် ရယ်မောခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဒီမယ် မိယု ... နင့်ကိုထွတ်နဲ့ ကိုနေမင်းဟာ ဟိုက် စကူးမှာထဲက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား။ ကိုနေမင်းမှာ ကိုဝေလင်း ဆိုတဲ့ အမြွှာညီအစ်ကိုရှိတာ သူ မသိဘူးတဲ့လား။ နင့်ကိုကော ကိုနေမင်းမှာ အမြွှာညီအစ်ကို ရှိတယ်လို့ မပြောဖူးဘူးလား မိယုရယ်”

“တစ်ခါမှ ငါ့ကို ကိုထွတ်က မပြောဖူးဘူး။ နောက်ပြီး ကိုနေမင်းနဲ့သူ ရန်ကုန်မှာ ပြန်တွေ့တာ သိပ်မှမကြာသေးတာ”

“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ မိယုရယ်”

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့လဲ”

“အဲဒါလည်း ငါ့ကိုယ်ငါ မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။ နင်တို့ ဘုရားကိုးဆူမှာ ကိုနေမင်းကို ငါတွေ့လိုက်တာနဲ့ ... ဟို အမရပူရမှာ တွေ့တုန်းကလို ငါရင်တွေ့ခုန်တယ်။ ကိုနေမင်း ဟာသပြောတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ် မထိမဲ့မြင် ပြောတဲ့အခါဖြစ်ဖြစ်မှာလည်း ငါ ရင်ခုန်တာပဲ။ သူရယ်ရင် ပြုံးရင်လဲ ရင်ခုန်တယ်။ အထူးသဖြင့် သူစီးကရက်သောက်တာကြည့်ပြီး ငါ ရင်အခုန်ဆုံးပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက အမရပူရမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အမြွှာအစ်ကိုကိုဝေလင်းပါလို့ပြောတော့ ငါ ရင်ခုန်တာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ဖြစ်သွားရော”

“ဒါဆိုရင်တော့ နင့်ရဲ့ မသိစိတ်က အမရပူရမှာ တွေ့ကြုံခဲ့တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူအပေါ်မှာ ချစ်နေမိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ မိနွေး။ ဒါကြောင့် ငါတို့ဘုရားကိုးဆူမှာ တွေ့တဲ့ ကိုနေမင်းဟာ ဟိုအမရပူရမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူနဲ့ ချွတ်စွတ်တူနေတာမို့ သူ့ကို မြင်တာနဲ့ နင် ရင်ခုန်တာ ဖြစ်မယ်”

“ငါတော့ ပြောတတ်တော့ဘူးဟယ်”

“ဒါဆို ငါမေးမယ် ... အမရပူရမှာတွေ့ခဲ့တဲ့ သူ့အစ်ကို ကိုဝေလင်းပဲ ဆိုပါတော့။ အဲဒီလူနဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့ ဘုရားကိုးဆူမှာ နင်သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ ကိုနေမင်းနဲ့ အဝတ်

အစား ဆင်တူဝတ်ထားပြီး နင့်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက် အတူပြထားရင် ဘယ်ဟာကိုဝေလင်း ဘယ်ဟာကိုနေမင်းရယ်လို့ နင်ခွဲခြားပြီး လက်ဆွဲထုတ်ပြနိုင်မလား။”

နွေးနွေးက ဦးခေါင်းလေး ယမ်းပြသည်။

“ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ။ ငါ ခွဲခြားပြီး ဆွဲထုတ်ပြနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

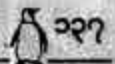
“ကဲ ... ငါထပ်မေးဦးမယ် မိနွေး။ တကယ်လို့ ဘုရားကိုးဆူမှာ နင်မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုနေမင်းက နင့်ကို မေတ္တာရှိတယ်ဆိုရင် နင် သူ့ကို ပြန်ချစ်နိုင်မလား။ ငါမေးတာ အကြောင်းရှိလို့ မေးနေတာနော် မိနွေး။”

“ဘာအကြောင်း ရှိတာလဲ”

“ကိုထွတ်က ငါ့ကို ပြန်ပြောပြတယ်။ ဘုရားကိုးဆူမှာ နင့်ကို သိကျွမ်းမိတ်ဆွေဖြစ်သွားတဲ့ ကိုနေမင်းက နင့်ကို တွေ့ခဲ့ပြီး သူ့ရင်ထဲမှာ နင့်ကိုချစ်နေမိတယ်တဲ့။ အဲဒီလိုကို ထုတ်ကိုပြောတော့ ကိုထွတ်က ချစ်ရင် ဖွင့်ပြောလေကွာလို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကိုနေမင်းက သက်ပြင်းကြီးချပြီး ဖြည်းဖြည်းခေါင်းယမ်း ပြတာတဲ့”

နွေးနွေးမှာ ကိုနေမင်းက သူမအား ချစ်နေတယ်ဟု ပြောသောစကားကို ကြားရသည်နှင့် ရင်ခုန်မိပြန်သည်။ မေယုက ဆက်ပြောသည်ကို နားစွင့်ထားမိသည်။

“ထိုင်နေတာပဲ ကောင်းပါတယ် ဝင်းထွတ်ရာတဲ့။”

ထသွားမှ အကျိုးဖြစ်နေရင် မကောင်းပါဘူးတဲ့။ ကိုနေမင်း ဆိုလိုချင်တာက အခုလို နင်နဲ့ မိတ်ဆွေလို ခင်နေတာကိုပဲ ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောမှ ပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်တဲ့သဘောတဲ့။ နောက်ပြီး ... ကိုနေမင်းက ပြောသေးတယ်တဲ့”

“ပြော ... ပြော ... သူ ဘာပြောသေးတာလဲ”

မေယု ပြုံးလိုက်ပါ၏။ နွေးသည် အမရပူရတွင် ဆွေဆုံကြုံကြိုက်ခဲ့ရသူ ကိုဝေလင်း ဆိုသူအား စိတ်ဝင်စားသလို ယခု ကိုနေမင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း သေသေ အကဲခတ်နေမိသောကြောင့် ပြုံးမိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒါကတော့ ဒီလိုပဲ ရှိတတ်ပေသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းမှာ ဖြစ်စေ ... ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာဖြစ်စေ၊ တကယ် ပြင်ပလောကမှာဖြစ်စေ မိမိ၏ကွယ်ချောက်ဆုံးရှုံးသွားသော ချစ်သူနှင့် ရုပ်ရော အပြုအမူ အနေအထိုင်ရော တူညီနေသည့်အတွက် ယခင်ချစ်သူကဲ့သို့ပင် ပြန်၍ ချစ်ခင်မိတတ်သော သာဓကများ ဖြစ်ပါ၏။

မေယုက ကိုနေမင်းက ကိုဝင်းထွတ်အား ပြောပြသည်ကို ဆက်၍ပြောပြပြန်သည်။

“နွေးနွေး တကယ် စိတ်ဝင်စားတာက ကျွန်တော်နေမင်း ဆိုတဲ့ကောင်ကိုမှ မဟုတ်တာတဲ့။ သူ့ဘဝနဲ့ အရှက်ကို ကယ်တင်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုဝေလင်းကိုပါတဲ့။ အဲ ... ဒါပေမယ့် ကိုထွတ်ကိုတော့ ကိုဝေလင်းဟာ

သူနဲ့ အမြှာညီအစ်ကိုပါလို့ လုံးဝမပြောဘူးတဲ့ မိနွေး။
 ပြီးတော့ ကိုနေမင်းနဲ့ ကိုဝေလင်း ဆိုသူဟာ အမြှာညီ
 အစ်ကိုပါလို့ ငါလည်း နင်ပြောမှ သိရတာ။ နောက်
 ပြီး နင် အမရပူရမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ ငါက နင်သိက္ခာ
 ကျမှာစိုးလို့ ကိုထွတ်ကို လုံးဝပြောမထားဘူး။ ဒီတော့
 ကိုထွတ်က ကိုဝေလင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ အဲဒီ
 ကိုဝေလင်းက နွေးနွေးရဲ့ အရှက်နဲ့ဘဝကို ဘယ်လို
 ကယ်တင်ခဲ့တာလဲလို့ ကိုနေမင်းကို ပြန်မေးတာပေါ့”
 “ဒီတော့ ကိုနေမင်းက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“အဲဒီလိုမေးတော့ ကိုနေမင်းက ရယ်သတဲ့။ ပြီးတော့
 အလကားပါ ဝင်းထွတ်ရာ ... ငါ ... ဘုရားကိုးဆူမှာ
 နွေးနွေးကို တွေ့ပြီးကတည်းက ငါ့အိပ်မက်တွေထဲမှာ
 နွေးနွေးဟာ ခဏခဏ ပေါ်လာတယ်ကွတဲ့။ အခု ငါ
 ပြောနေတဲ့ နွေးနွေးကို ကယ်တင်ရှင် ကိုဝေလင်းဆို
 တာ ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ ထည့်မက်တဲ့ လူပါလို့ ပြော
 ပြန်သတဲ့။ အဲဒါကတော့ သူ့စကားတွေကို သူပြန်
 လျှောချလိုက်တာ ထင်ပါရဲ့လား။”

နွေးနွေး သက်ပြင်းလေး ချရင်းပြောပါ၏။

“တကယ်တော့ မိယုရယ် ... ငါ တကယ်စိတ်ဝင်စား
 ခဲ့တာကတော့ ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ မော်တော်ဆိုင်
 ကယ်နဲ့ ကိုဝေလင်းပေါ့ဟယ်”

“ဒါဆိုလဲ ပြီးရောပေါ့ဟ ... ကိုနေမင်းကို ဘေးချိတ်

ထားလိုက်ရုံပေါ့ ... ဒါပေမယ့် နင့်ကို ငါအကဲခတ်
 မိသလောက် ထူးခြားနေတာတော့ အမှန်ပဲ မိနွေး”

“ငါ ဘာတွေထူးခြားနေလို့လဲ”

“နင့်ကို သဲသဲမဲမဲ ချဉ်းကပ်ပြီး နင့်အချစ်ကို အရမ်း
 လိုချင်တဲ့ ကိုမျိုးသန့်တို့၊ ပီတာဘသောင်းတို့ ကိုတင်
 မောင်ဦးတို့ဆိုတဲ့ တကယ် ဒိတ်ဒိတ်ကျဲတွေအကြောင်း
 ငါက စကားစပ်မိလို့ ပြောရင် နင် ဘယ်တော့မှ စိတ်
 ပါလက်ပါ နားမထောင်ဘဲ ပုတ်ထုတ်ပစ်တာချည်းပဲ။
 အခု ကိုနေမင်းကျတော့ ငါကတောင် ဘာစကားမှ
 မစရဘဲ နင်ကပဲ စပြောတယ်။ နောက်ပြီး ငါပြော
 သလောက် နင် သိပ်စိတ်ဝင်စားပြီး နားထောင်တယ်။
 ငါ အကြာကြီး ပြောတာလည်း နင်မငြီးမငွေ့ မျက်
 လုံးလေးတွေ အရောင်တောက်ပြီး နားထောင်တာဟာ
 ထူးခြားတာပေါ့ မိနွေး”

“အင်း ... နင်ပြောတာ မမှားပါဘူး။ ငါ ... ကိုဝေ
 လင်း ဆိုတာရော ကိုနေမင်းကိုရော စိတ်ဝင်စားနေမိ
 တယ်။ အိုဟာ ... ငါ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိ
 ဘူး။ နောက်တစ်ခု ငါ သတိထားမိတာလဲ ရှိနေသေး
 တယ်မိယု”

“ဘာသတိထားမိတာလဲ”

“နင့်တို့အိမ်က ဘုရားကိုးဆူလုပ်ပြီးတဲ့ နေ့ကစပြီး
 မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ ငါ့ကျောင်းပြန်ကို လိုက်မ

လာတော့ဘူး မိယု။ အဲဒါကို ငါသတိထားမိတာ”
“ဒါဆို တော်တော်တောင် ကြာပြီပဲ။ အဲဒီမော်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ မန္တလေးကို ပြန်သွားပြီလားမှ မသိ တာ”

“အင်းလေ ... ဟုတ်မှာပေါ့ ... ငါ နင့်ကိုထပ်မေး မယ် ... ဘုရားကိုးဆူပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာကော နင် ကိုနေမင်းနဲ့ တွေ့သေးလား ... ဒါမှမဟုတ် ကိုဝင်းထွတ်နဲ့ ကိုနေမင်း! တို့ကော တွေ့ကြသေး လား။”

“အေးဟဲ့ မိန္နွေး။ နင် အခုပြောမှ ငါ တစ်ခုသတိရ တယ် ... လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်လောက်က ကိုထွတ် ငါ့ ဆီလာတယ်။ သူလာတဲ့ အကြောင်းကတော့ စာမေးပွဲ တွေ နီးလာပြီမို့ သူ့စာဖိကျက်တော့မယ်တဲ့ ... ငါလဲ ဖိကျက်တော့တဲ့၊ ဒီကြားထဲမှာ စာကျက်တော့မှာမို့ ငါ့ဆီ သူ မလာတော့ဘူးဆိုတာ လာပြောတာ။ အဲဒီ တုန်းက ငါက ပါးစပ်အငြိမ်မနေတဲ့ အကျင့်အတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်း ကိုနေမင်းတစ်ယောက်ကော နေကောင်း ရဲ့လားလို့ မေးလိုက်မိတယ်”

“ဒီတော့ ကိုဝင်းထွတ်က ဘာပြောလဲဟင် ... ပြောပါ ဦး။”

“ကောင်မ ... ကိုနေမင်းအကြောင်း ပြောတာနဲ့ မျက် လုံးအရောင်တောက်ပြီး လျှာခလုပ်တိုက်အောင် ပြန်

မေးတယ်။ အေး ... ငါဆက်ပြောမယ် ... ကိုထွတ်က ဘုရားကိုးဆူ ပြီးသွားတဲ့နောက်ပိုင်း တစ်ပါတ်လောက် ကြာမှ ကိုနေမင်း တည်းခိုနေတဲ့ စမ်းချောင်းထဲက တည်းခိုခန်းကို သွားတယ်တဲ့။ ကိုထွတ်ရောက်သွား တော့ အဲဒီတည်းခိုခန်းမှာ ကိုနေမင်း မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဲဒီ တည်းခိုခန်း မန်နေဂျာကို မေးကြည့်တော့ ကိုနေ မင်းဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးရက်လောက်ကပဲ သူတည်းတဲ့ အခန်းကို ပြန်အပ်ပြီး ထွက်သွားပြီတဲ့။ အဲ ... ကိုဝင်း ထွတ်လာရင် ဒီစာသာပေးလိုက်ပါလို့ မှာသွားတယ် တဲ့။ မန်နေဂျာက သူ့အံ့ဆွဲထဲက ကိုနေမင်း ကိုထွတ် ကို ရေးပေးသွားတဲ့ စာကို ထုတ်ပေးတယ်တဲ့။ အဲဒီ ကိုနေမင်းရဲ့စာဟာ ကိုထွတ် အိတ်ထဲမှာ အဆင်သင့် ပါလာတာနဲ့ ငါ့ကို ထုတ်ပေးပြတယ်။ ကိုထွတ် ပြန် သွားတော့ အဲဒီ ကိုနေမင်းရဲ့စာကိုမေ့ပြီး ငါ့ဆီမှာ ထားခဲ့တယ်ဟဲ့။ အဲဒီ ကိုနေမင်း ကိုထွတ်ကို ပေးခဲ့ တဲ့စာ နင်ကြည့်မလား။”

“ကြည့်မယ် ... ပြစမ်း ... အခု နင့်ဆီမှာ ပါလာသ လား။”

မေယုက သူမ၏ မိတ်ကပ် နှုတ်ခမ်းနီ ရေမွှေး စသည့် ပစ္စည်းများ ... ပိုက်ဆံများ ထည့်ထားသော ပါ(စ်) အိပ်ဖွင့်ကာ ကိုနေမင်း၏ စာကို ရှာဖွေသည်။

တွေ့ရှိသည်မို့ ထိုစာကတ်ပြားကို နွေးနွေးလက်

သို့ ပေးလိုက်သည်။

နွေးနွေး ယူဖတ်လိုက်သည်။

ဝင်းထွတ် ...

ငါသွားပြီ၊ ဒါလေမယ် ပြန်လာမှာပါ။ မင်း ငါ ဂွီနေရင်
စာပေးပွဲအတွက် နောက်ဆံတင်းနေမှာဦးလို့။

နေမင်း

“သူ့စာက ကတ်ပြားပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ စာပါလား
မိယု”

“အေး ... သူရေးထားတဲ့ ကတ်ပြားကို လှန်ပြီး နင်
ကြည့်လိုက် မိနွေး၊ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ကာတွန်းဘူး
ကတ်ပြားကို ဖဲ့ပြီး ရေးထားတာ။ သူ သွားကာနီး
စက္ကူ အဆင်သင့် မတွေ့လို့ ကတ်ပြားကို ဆုတ်ဖဲ့ပြီး
ရေးသွားတာ ဖြစ်မယ်၊ သူကလည်း စီးကရက်သောက်
တာမို့ ငါးသုံးလုံးစီးကရက် ကာတွန်းဘူးဝယ်သောက်
လို့ ကျန်တဲ့ဘူးခွံ ဖြစ်မှာပေါ့၊ စာကတော့ ကိုထွတ်ကို
နှုတ်ဆက်တဲ့ ရိုးရိုးစာပဲ”

“ဆုတ်ဖြီတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟဲ့။ ကတ်ပြားက
အနားလေးဘက်ညီနေ တီနေတာပဲ။ ကတ်ကြေးနဲ့
ဖြတ် ... ဓားနဲ့ဖြတ်ပြီးမှ ရေးတာဖြစ်မယ်”

“အဲဒါတော့ တပည့်တော်မ မလျှောက်တတ်တော့ဘူး

မိနွေးရေ”

ရေခဲကိုင်ခွဲ ရောက်ပြီမို့ မေယု နှုတ်ဆက်ဆင်း
သွားသည်။

ကိုနေမင်းက ကိုဝင်းထွတ်သို့ ပေးခဲ့သော စာ
ကတ်ပြားလေး နွေးနွေးလက်တွင် ကျန်ခဲ့ပါ၏။

နွေးနွေးတို့ စာမေးပွဲဖြေဆိုရက်သို့ ရောက်လာပြီ။
 နွေးနွေး၏ ဦးခေါင်းထဲတွင် စာမေးပွဲ ဖြေဆို
 ဖို့ကိစ္စမှလွဲပြီး တခြား ဘာကိုမျှ ထည့်မစဉ်းစားတော့ပေ။
 ဖေဖေ ဦးအောင်နွေး ဘာတွေလုပ်နေမှန်းကိုပင်
 နွေးနွေး ဂရုမထားမိတော့ပေ။

ဦးအောင်နွေးကလည်း သမီးရှေ့တွင် အတတ်
 နိုင်ဆုံး ဟန်ဆောင်နေသော်လည်း သူ၏ရင်ထဲဝယ် ကျိတ်
 ပြီး အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်နေရှာသည်။

“အသက်ကြွေး ပေးဆပ်ပါ” ဟူသော စာနီ
 ကတ်ပြား ပထမရောက်လာပြီး ခြောက်လ ခုနစ်လ အကြာ

တွင် အသက်ကြွေး ပေးဆပ်ချိန်ရောက်ပြီ ဆိုသည့် ဒုတိယ
 ကတ်ပြား ထပ်မံရောက်လာသည်။ ဒီနောက် တစ်လအတွင်း
 မှာပင် မန္တလေးမှ ဗလခေါ် စိုးမောင် ကားမှောက် သေဆုံး
 ခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်မှ သူရ ခေါ် ကျော်သောင်းလည်း
 ယင်းကတ်ပြားနီနှစ်ခု ရောက်လာပြီး မကြာမီ မြွေကိုက်
 သေဆုံးသည်။

နှစ်ယောက်လုံး သေဆုံးမှုတွင် လူအများအမြင်
 ရဲအမြင်တွင် မတော်တဆ သေဆုံးမှုချည်းသာ ဖြစ်သွားရပါ
 ၏။

အကယ်၍သာ ...

စိုးမောင်နှင့် ကျော်သောင်း သေဆုံးမှုတွင် စာနီ
 ကတ်ပြား၊ စာစိမ်းကတ်ပြားတွေကို တင်ပြပြီး ရဲသို့ အမှုဖွင့်
 ခဲ့လျှင် ရဲစုံထောက်က ကတ်ပြားများကို သဲလွန်စအဖြစ်
 အခြေခံပြီး စုံစမ်းမှုပြုရလျှင် တရားခံကို ခြေရာခံနိုင်
 လောက်ပေမည်။

သို့သော် ... စိုးမောင်ရော ကျော်သောင်းရော
 သူတို့ကိုယ်တိုင် ဥပဒေမကင်းသော လုပ်ငန်းများ လုပ်ထား
 ၍ ညောင်မြစ်တူး ပုတ်သင်ဥပေါ်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားမည်
 စိုးရိမ်ပြီး အမှုမဖွင့်ရဲကြ။

ယခု ...

သမီး နွေးနွေး စတင်စာမေးပွဲဖြေသည့် ဒုတိယ

ရက်မှာပင် ဦးအောင်ဇွေး၏ ခြံတံခါးအုတ်တိုင်တွင် ချိတ်ထားသည့် စာပုံးထဲသို့ အခြားစာများ သတင်းစာများနှင့် အတူ ဒုတိယအကြိမ် ကတ်ပြားနု ပါရှိလာသည်။

စာအိတ်တွင် ကတ်ပြားနုထည့်ပြီး စာတိုက်မှ တစ်ဆင့် ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ပါလေ၏။

ဦးဓန

အသက်ကြွေး ပေးဆပ်ချိန်ရောက်ပြီ

ဟူသော စာနိကတ်ပြားလေး ဖြစ်ပါ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ယခုရောက်လာသည့် စာနိကတ်ပြားကြောင့် ဦးအောင်ဇွေး အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုသည် ငယ်ထိပ်အထိပင် တက်ရောက်ပေမည်။

သမီး ဇွေးဇွေးကိုလည်း မပြောရဲ။

ဘယ်တပည့်လက်သားကိုမှလည်း မပြောဘဲ

ဦးအောင်ဇွေး တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ထိတ်လန့်နေရခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးအောင်ဇွေး မြင်းမစီးတော့ ရေမကူးတော့။

ဇွေးဇွေး စာမေးပွဲ သွားဖြေစဉ် တစ်ယောက်တည်း ဦးအောင်ဇွေးသည် အန္တရာယ်ပြဿနာကို ဖြေရှင်းအနိုင်ရရှိမည့် နည်းလမ်းတွေ စဉ်းစားသည်။ ရှာဖွေသည်။

စာတိုက်မှလာသော ဒုတိယစာနိကတ်ပြားနှင့် စာအိတ်ပေါ်တွင် ရေးထားသော လိပ်စာလက်ရေးချင်း တိုက်

ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်ရာ ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေသည်ကို တွေ့သည်။

စာအိတ်ပေါ်ရှိ စာတိုက်မှနိပ်သော တံဆိပ်ပိုင်းတို့ ကြည့်ပြန်ရာ ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီးတံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒါဆို ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီးမှ ဤစာအုပ်အညွှန်း ဖြစ်ရမည်။

ဒါဆိုလျှင် ရန်သူသည် ရန်ကုန်တွင် ရှိနေသည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။ သို့တစေ ဦးအောင်ဇွေး ဦးနောက်ထံတွင် ရန်သူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ရေးရေးလေးစမ်း တွေးမရလေး။

မြဲ၍ကြည့်လျှင် အနိကတ်ပြား အညွှန်းခံရသူများမှာ ပထမ ဦးဗလ၊ ဒုတိယ ဦးသူရ ဖြစ်ပြီး တတိယ မိမိဦးဓန ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က မိမိတို့ အသုံးပြုခဲ့သော နာမည်များ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရန်သူသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က မိမိတို့အပေါ် အခဲမကျ ကလဲ့စား ချေချင်သော ရန်သူဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မကြမ်းဖျဉ်း တွက်၍ရသည်။

ထိုသို့တွက်ကြည့်စတမ်းဆိုလျှင် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က လူသည် ယခုအချိန်တွင် အသက် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်တော့ ရှိရမည်သာ။

အသက်ငါးဆယ်ကျော် ရန်သူသည် ဖိုက်ဘာဦး

ထုပ်ဆောင်းပြီး မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ကျွမ်းကျင်စွာ စီးနိုင်မည်တဲ့လား။ သံချိတ်တပ်ထားသော ကြိုးခွေကို သစ်ပင်အမြင့်ကြီးသို့ ပစ်တင်ချိတ်ပြီး ထိုကြိုးမှ တွဲလောင်းခိုပြီး တက်သွားနိုင်ပါမည်တဲ့လား။

ငါ ဘာလုပ်ရပါ့။

ရဲအဖွဲ့ကိုတိုင်ရလျှင် ကောင်းမည်လား။ ဒါလည်း မဖြစ်သေး။ မိမိ၏ ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသော ယခင်လုပ်ငန်းတွေရော ယခုလုပ်ငန်းရော ရဲအဖွဲ့က သိရှိမြင်တွေ့သွားနိုင်သည်။

စီးမောင်နှင့် ကျော်သောင်းတုန်းကလည်း ရဲအဖွဲ့သို့ မတိုင်ကြားရသဖြင့် ဒီအတိုင်း ခံလိုက်ရသည်။

“အား ... ဖြောက်”

ဦးအောင်နွေးသည် တွေးရင်းပင် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်ကို ကျေနပ်စွာ အားဟု ရွတ်ရင်း လက်ခလယ် လက်မချင်းပွတ်ခါ လက်ဖြောက်ပင်ထီးလိုက်သေးသည်။

ကိုဘမင်း ... ကိုဘမင်း ...။

ကိုဘမင်းဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်ခြင်းမို့ ဦးအောင်နွေး ကျေနပ်အားရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုကိစ္စတွင် ကိုဘမင်းကို အသုံးပြုရန် ဦးအောင်နွေး သတိရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးဘမင်းသည် မိမိတို့ ဦးခနဲ၊ ဦးသူရ၊ ဦးဗလ ခေတ်က တပြေးညီ ရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးဘမင်းက သီးခြားတစ်လိုင်း သူ့ဟာသူဖြစ်သည်။ ဦးအောင်နွေးတို့နှင့် မပတ်သက်။ သို့တစေ ... တစ်ခေတ်တည်းလူများမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းကြီးသိကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှာပင် ကိုဘမင်းကို ဦးအောင်နွေး တွေ့ဆုံသည်မှာ သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ ဦးအောင်နွေးကပင် ရှေးဟောင်းမိတ်ဆွေမို့ ကိုဘမင်းကို အကောင်းဆုံးဟိုတယ်ခေါ်ကာ တွေ့တိုင်း ဧည့်ဝတ်ပြုခဲ့သည်။

သို့သို့ ဧည့်ဝတ်ပြုစဉ်က ဘာကိစ္စမှ ဆက်နွယ်မှု မရှိ ... တစ်ခေတ်က သိကျွမ်းသူများ ဖြစ်ခဲ့သည့်အပြင် ကိုဘမင်း ကြည့်ရသည်မှာ မချောင်လည် နွမ်းပါးနေပုံ ရှိသဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြု ကျွေးမွေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခု ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် စာနီကတ်ပြား ရန်သူကို ခြေရာခံဖို့အတွက် ကိုဘမင်းကို သတိရလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုဘမင်းသည် ဤမှာဘက်မှာ ကျွမ်းကျင်ခဲ့ကြောင်း ဦးအောင်နွေး ဓာတ်သိဖြစ်ပါ၏။

ဦးအောင်နွေးသည် အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ မိမိ၏ ပါဂျာရိုကားကို ဒရိုင်ဘာ ဦးပန်းအေးကိုပင် မခေါ်တော့ဘဲ ကိုယ်တိုင် တစ်ယောက်တည်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကိစ္စက အရေးကြီးလေပြီ။ စိုးမောင်နှင့် ကော့
သောင်းတို့က ဒုတိယစာနိကတ်ပြား ရောက်လာပြီးနောက်
တစ်လနှစ်လအတွင်းမှာပင် အသက်ဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ယခုလည်း မိမိအတွက် အချိန် တစ်လ နှစ်လသာ ရှိထား
သည်ဟု တွက်ဆနိုင်သည်။

ဦးဘမင်းကို ဧည့်ဝတ်ပြုစဉ်က အပြန်တွဲ
ဦးဘမင်းအား အိမ်တိုင် ကရောက် ပို့ခဲ့သဖြင့် ဦးဘမင်း
နေအိမ်ကို ဦးအောင်ဇွေး သိထားပြီးသားဖြစ်သည်။

ကမာရွတ် မာလကာခြံအတွင်း ဦးဘမင်း
ထိုင်လျက်ရှိပါ၏။

အသင့်ဝင် ကိုဘမင်း အိမ်မှာပင် ရှိနေသည်
တွေ့ရသည်။ ထွက်၍လည်း ဦးအောင်ဇွေးကို ဦးဘမင်း
ကြိုဆိုသည်။ ဦးအောင်ဇွေး၏ ပါဂျရိုကားကို မှတ်မိထား
သောကြောင့်ပါပေ။

“အား ... ကိုအောင်ဇွေး ပါလား။ ကားကို ကိုယ်တို့
မောင်းလို့ တစ်ယောက်တည်းပါလား။ ဘယ်ကလေး
ဝင်လာတာလဲ”

“ဘယ်ကမု လှည့်ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား
ညက်သက်လာခဲ့တာပဲ ကိုဘမင်း”

“ဒါဆို လာလေ ... အိမ်ထဲကို”

“နေဦးဗျ ... ကျုပ်မှာ ကိုဘမင်းနဲ့ တိုင်ပင်ဖို့ အ
ကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေတယ်။ ကျုပ်ကားကို ခင်ဗျားအိမ်

မှာ ပေါ်လွင်ကြီး အကြာကြီး ရပ်မထားချင်ဘူး ... ခင်
ဗျား အားတယ်မဟုတ်လား ကိုဘမင်း”

“အားပါဗျာ ... အားဆို ဘာအလုပ်မှ မရှိလို့ အိမ်မှာ
မြနေတာ”

“ဒါဆို ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ဗျာ ... ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ
ဘီယာသောက်ရင်း ကျုပ် ကိုဘမင်းကို တိုင်ပင်စရာ
ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

ဦးဘမင်းသည် အဝတ်အစား အသင့်အတင့်လဲ
ပြီး ဦးအောင်ဇွေး၏ ပါဂျရိုကားနှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

လမ်းငါးသွယ် မီးပျိုင့်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး
တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းဘက်သို့ မောင်းခဲ့ကာ တောင်ကုန်း
မြင့်လေးတစ်ခုပေါ်ရှိ စားသောက်ဟိုတယ်ဆိုင်တစ်ခုသို့ လာ
ခဲ့ကြသည်။

သီးသန့်ခန်းတစ်ခုတွင် ထိုင်ကြသည်။ ဒီအချိန်
နေ့ခင်းမို့ ဟိုတယ်တွင် လူလည်းရှင်းပါ၏။

ကြက်သားလုံးကြော်၊ ဝက်အူချောင်းကြော်၊
အာလူးကြော်၊ ဒိန်ခဲနှင့် ဘီယာဘူးများ သောက်ရင်း စကား
ပြောကြသည်။

“ကဲ ... ကျုပ် ဘာကူညီရမလဲ ကိုအောင်ဇွေး”

“ပြောမယ် ... ကိုဘမင်း၊ ခင်ဗျားကို တိုင်ပင်ချင်တာ
ရော အကူအညီ တောင်းချင်တာရောကြောင့် လာခဲ့
တာပဲ”

“ဒါဆို ... ပြော”

“အင်း ... ပြောရမှာကတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ။ ဘယ်ကစပြီး ပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိဘူး။ ဒီလိုဗျ ... အခု ကိစ္စက အခုခက်ချင်း ထပြစ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ...။ ဟို ... လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ကိစ္စတွေ အပေါ်မှာ အခြေခံနေတယ် ကိုဘမင်း”

“လိုရင်းသာ ပြောပါဗျာ ... ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်တို့က ဓာတ်သိချင်းတွေပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပေတော့ ကိုအောင်နွေး”

“ဒါဆို အစက ပြန်ပြောရမှာပဲ ... ဟိုတစ်ရံရောအခါ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ကပေါ့ဗျာ ... ကျုပ် နာမည်ကို ဓန လို့ပေးပြီး ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက်ကို ဗလ နဲ့ သူရ လို့ ပေးထားခဲ့တာတွေ ကိုဘမင်း မှတ်မိမလားပဲ”

“မှတ်မိပါတယ် ... အဲဒီတုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေက ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီပဲ။ အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်တာတောင် ဘာမှမဖြစ်တာ”

“ကိုဘမင်း ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ အားလုံး ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီး မှာတစ်ဆိုသလို အခု ဖြစ်နေလို့ပဲ ကိုဘမင်း”

“အင်း ... အမြီးတစ်တာ ပြောပါဦး”

“ဟိုတုန်းကတည်းက ကိုဘမင်းဟာ သားကောင်

နောက်ကို ခြေရာကောက်လိုက်တဲ့ မုဆိုးလို ပုန်းနေတဲ့ လူကို ရှာဖွေရာမှာ အင်မတန် တော်ခဲ့တာပဲ။ အခုလည်း အမှောင်ထဲကပုန်းပြီး ရန်ရှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုဘမင်းက ခြေရာကောက်လိုက်ရှာပေးဖို့ပဲ ... အဲဒီအတွက် ကျုပ်က ကိုဘမင်းကို ငွေတစ်သိန်းပေးမယ်။ အခု လက်ငင်း ငါးသောင်းပေးထားမယ်။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်သွားရင် နောက်ထပ် ငါးသောင်း ထပ်ပေးမယ် ... ဘယ်နှယ်လဲ ... ကိုဘမင်း လုပ်ပေးနိုင်မလား”

“လုပ်ပေးမလားလို့ မေးရင်တော့ လုပ်ပေးမယ်လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့ ... အခု ကျုပ်လက်ရှိအခြေအနေက ငွေတစ်သိန်းဆိုတာ ထိပေါက်မှရမယ့် အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ... လုပ်ငန်းရဲ့ ကန့်သတ်ချက်က ဘယ်လိုလဲဆိုတာ ကိုအောင်နွေးက ဆက်ပြောလေဗျာ ... ဥပမာ ... ကိုအောင်နွေးရဲ့ ပုန်းနေတဲ့ ရန်သူကို ကျုပ်က တွေ့ပြီး အသေသတ်ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား တစ်သိန်းမကလို့ ဆယ်သိန်းပေးလဲ ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ လူသတ်မှုကိုတော့ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မကျူးလွန်ဘူး။ တစ်သက်တစ်ကျွန်လဲ အကျမခံနိုင်ဘူး။ ကြီးဒဏ်လည်း အပေးမခံနိုင်ဘူး”

“အဲဒီလောက်ကြီးအထိ ကိုဘမင်း လုပ်ပေးစရာ မလိုပါဘူးလေဗျာ။ အခု ဖြစ်နေတာက ရန်သူက အမှောင်

ထဲမှာ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မမြင်သာဘူး။ ကျုပ်ကတော့ အလင်းထဲမှာ။ ရန်သူက အမှောင်ထဲကနေပြီး ကျုပ်ကို အသက်အန္တရာယ်ပြုဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ အမှောင်ထဲက ရန်သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပဲ ... ဘယ်နေရာမှာရှိနေတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ကိုဘမင်းက အမှန်အကန် ရှာပေးဖို့လောက်ပါ။ ရန်သူကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဘယ်နေရာမှာဆိုတာ သိရတာနဲ့ ကျုပ်က အပိုင်းက ကျုပ်ဘာသာ လုပ်သွားမှာပါ ကိုဘမင်းက

“ဒါဆိုရင်တော့ ငွေတစ်သိန်း အရလွယ်လိုက်တာပဲ တောင် ကျုပ်က ပြောလိုက်ချင်သေး။”

“ကဲ ... ရော့ ... ဒါဆို အခုပဲ စရန်ငွေ ငါးသောင်း ယူထား။”

ဦးအောင်နွေးက ငါးရာတန် တစ်အုပ် ငွေသောင်း ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဦးအောင်နွေးက ဗလခေါ်စိုးအောင်ထံ ကတ်ပြားနီနှစ်ချပ် ရောက်လာပြီးနောက် သေဆုံးသော အလားတူပင် မော်လမြိုင်က သူရခေါ်တော့ သောင်း ကတ်ပြားနီ နှစ်ချပ်ရောက်ပြီးနောက် သေဆုံးသော တို့ကို အသေးစိတ် ကိုဘမင်းကို ပြောပြသည်။

ပြောရင်း သောက်ရင်းနှင့် ဘီယာသံစားသောက် ဘေးမှာပုံနေပါ၏။ သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံး အသေမရင်သူများမို့ ဘီယာလောက်တော့ နှစ်ယောက်လုံး မဖြူ

“အဲဒါပဲ ကိုဘမင်း ... ကျုပ်လိုချင်တာနဲ့ သိချင်နေတာဟာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ တိတိကျကျ၊ သေသေချာချာ ဂယနဏ သိချင်တာပဲ။ ဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အမှန်အကန် သိရတာနဲ့ ခင်ဗျားငွေ တစ်သိန်း လုပ်ငန်းဟာ ပြီးသွားပြီ။ ကျန်တာ ကျုပ်အပိုင်း၊ ကျုပ်ကဏ္ဍပဲထားလိုက်”

ကိုဘမင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ဘီယာ မြို့နေပေသည်။

“အဲဒါတွေ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ကိုဘမင်း။”

“အခု ကိုအောင်နွေး ပြောတာတွေကို တစ်ခုချင်း တွဲစီချပြီး ပြန်ပြီး တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်စပ်ကြည့်ရင် ဟိုတုန်းက ခန ဗလ သူရ သောင်းကျန်းခဲ့တာတွေကို ခံခဲ့ရတဲ့အထဲက တစ်ဦးတစ်ယောက်ဟာ အခု ခင်ဗျားတို့ ခန ဗလ သူရကို တစ်မိမိမို့ တစ်ဦးချင်း အပေါ် ပြန်ပြီး လက်စားချေနေတာလို့ ကျုပ်သဘောရတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကို ကျုပ်လည်း တွေးမိသပေါ့ ကိုဘမင်း ... လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ခံခဲ့ရလို့ မကျေနပ်လို့ ပြန်လက်စားချေမယ်ဆိုရင် အဲဒီလူဟာလည်း အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေမှာပဲပေါ့ ကိုဘမင်း ... ကျုပ် စဉ်းစားတာက အနှစ် နှစ်ဆယ်လုံးလုံး ငြိမ်ခံနေခဲ့ပြီး အခုမှ ဘာလို့ လက်စား

ချေချင်ရသလဲဆိုတာက ပထမအချက်။ နောက် ဒုတိယ အချက်က အဲဒီလက်စားချေ လုပ်နေတဲ့သူဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိရဘဲ သူလုပ်ပုံက ကတ်ပြားနီလေးပို့ လိုက်၊ ငြိမ်နေလိုက်၊ တော်တော်ကြီးကြာမှ ထပ်ပြီး ကတ်ပြားနီလေးပေး ... သူ့သေစေချင်တဲ့လူကို သေ အောင်လုပ်ပြီးတဲ့အခါ ကတ်ပြားစိမ်းလေး ပေးလိုက်နဲ့ အဲဒီလိုလုပ်နေတာဟာ စိတ်ကူးယဉ် လူငယ်မဆန်လွန်း နေဘူးလား။ နောက် တတိယအချက် စဉ်းစားဖို့ကျ တော့ ကျုပ်ကို ကြံစည်တဲ့သူဟာ ညောင်ပင်ပေါ် သံ ဂျိတ်ကြီးနဲ့ ချိတ်ပြီးတက်တယ်။ ကျုပ်တပည့် မြင် စီးသမားနှစ်ယောက်နဲ့ ခွေးတစ်အုပ်လိုက်တော့ လွတ် အောင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သိပ်ကျွမ်းကျွမ်းကျင် ကျင် စီးသွားတယ်။ အဲဒီစွမ်းဆောင်ချက်တွေဟာ အသက်ကြီးသူ မိတ်ဆွေက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ အချက်တွေပဲ”

“အဲဒါတွေလည်း ကျုပ်စဉ်းစားမိသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ သောင်းကျန်းစဉ်က ခံခဲ့ရတဲ့လူဟာ အခု ဧရာပိုင်း သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နေပြီပဲထား၊ ဟို တုန်းက သူမွေးခဲ့တဲ့သားဟာ ကလေးအရွယ်ဆိုရင် အခု အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ရောက်နေလောက် ပြီ။ အဲဒီ သူ့သားက သူ့အဖေ စေခိုင်းချက်အရဖြစ် ဖြစ် သူ့အဖေခံခဲ့ရတာကို ခံပြင်းစိတ်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်

ပြီး ကလဲစားချေတာမျိုး ဆိုရင်ကော ...”

ဖြန်းခနဲ စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့်ပင် ဦးအောင် နွေး ပုတ်ပြီး ဦးဘမင်း၏ စကားကို ထောက်ခံလိုက်သည်။
“ဟုတ်ပါ ... ဟုတ်ပါ။ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်မယ် ... ကိုဘ မင်း တော်တယ်ဗျာ ... အဲဒီအချက်ကို ကျုပ်ထည့်မ တွေးမိဘူး”

“ခင်ဗျားက မွန်နေတာကိုး ... ဒါပေမယ့် လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး ကိုအောင်နွေး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်က ခင်ဗျားတို့ အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရတဲ့ လူတွေကိုက အများကြီး၊ အဲဒီ အများကြီးထဲက သားယောက်ျား လေးရှိတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ထပ်ပြီးစစ်ဆေးရှာ ဖွေရဦးမယ်”

“အင်း ... ဒါလည်း ကိုဘမင်းပြောတာ ဟုတ်နေပြန် တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရတဲ့ လူတွေ ကိုတောင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ကျုပ်မမှတ်မိတော့ တာ ... သူတို့ထဲက ဘယ်သူ့မှာ သားယောက်ျားလေး ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်လုံးဝ ဘယ်သိနိုင်တော့မလဲ။ ဒီကြားထဲ ကျုပ်အတွက် အချိန်ပိုင်းဟာ သိပ်ကိုနည်း နေပြီ ကိုဘမင်း”

“ဘယ်လိုအချိန်နည်းတာလဲဗျာ”
“စိုးမောင်နဲ့ ကျော်သောင်းတုန်းက ဒုတိယကတ်ပြားနီ ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် တစ်လ နှစ်လအတွင်း သေ

ဆုံးစေတာပဲ။ ကျုပ်အခု ဒုတိယကတ်ပြားနီ ရထားတာ ကျုပ်သမီး စာမေးပွဲဖြေတဲ့ ဒုတိယနေ့က ရတာ။ ဒီတော့ ကိုဘမင်းက သူ လက်မဦးခင် တစ်လအတွင်း လောက်မှာ ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ ဖော်နိုင်ဖို့လိုမယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ ပဟိုတုန်းက သားယောက်ျားလေး ရှိတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ပြန်စဉ်းစားရင် ခြောက်လ တစ်နှစ် စဉ်းစားတောင် ပေါ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဗျာ”

ကိုဘမင်း ဘာမှမပြောသေးဘဲ ဘီယာဘူးကို မော့နေသည်။ ပြီးမှ သူ၏ စဉ်းစားရရှိချက်တစ်ခုကို ထပ်မံ တင်ပြပါ၏။

“အင်း ... ခင်ဗျားသမီး စာမေးပွဲ ဖြေနေတယ်လို့ပြော မှ ကျုပ်ခေါင်းထဲ ဆက်စပ်ပြီး စဉ်းစားမိတာ တစ်ခု ပေါ်လာတယ်”

“ဆိုပါဦး”

“ဒီလိုလေဗျာ ... စာမေးပွဲကိုတော့ သူ့အတန်းသူ ကျောင်းသူကျောင်းသားတိုင်း ဝင်ဖြေရမှာပဲ။ အဲဒီဖြေ တဲ့ အထဲမှာ တစ်နှစ်လုံး စာမှန်မှန်ကျက်မလာဘဲ ... စာမေးပွဲနီးမှ ပါမယ်ထင်တဲ့ မေးခွန်းကို စပေါ့ရိုက် ကျက်ပြီး ဖြေတဲ့လူလည်းရှိတယ်။ အဲဒီစပေါ့ရိုက်သ မားဟာ သူ့စပေါ့ရိုက်တာနဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ဒက်ထိတိုးပြီ ဆိုရင် သူ ကောင်းကောင်းကြီး ဖြေနိုင်သွားရော မဟုတ်လား”

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ကိုဘမင်း”

“ခင်ဗျားမှာ အချိန်သိပ်နည်းနေပြီလေ။ ဒီတော့ ... စပေါ့ရိုက်ရတော့မှာပေါ့ ... ဒီတော့ ဟိုတုန်းကလူတွေ ထဲက ခင်ဗျားစိတ်ထဲထင်တဲ့ လူတွေကို စပေါ့ရိုက် ကြည့်စမ်းဗျာ”

ဦးအောင်ဇွေး စဉ်းစားရင်း နှုတ်မှလည်း ကိုဘမင်း ကြားလောက်အောင် ရွတ်ဆိုပြသည်။

ရွှေဘိုက သိုင်းကျော်။

မုံရွာက မောင်မောင်သန်း။

စစ်ကိုင်းက ကျင်မွှေး။

“ဟာ ... ဒါတွေ မဟုတ်ဘူးလေ ကိုအောင်ဇွေး ... ဒါတွေက ခင်ဗျားတို့အဖွဲ့ ဓားပြတိုက်သွားတာကို ခံခဲ့ရတဲ့လူတွေပဲ။ ဓားပြတိုက်ခံရတဲ့သူဆိုတာက ဖြစ် ရိုးဖြစ်စဉ်လောက်မို့ အာဃာတ မပြင်းထန်ပါဘူး”

“ကျုပ် ခေါင်းထဲဖြုန်းခနဲ စဉ်းစားမိတာတွေကတော့ အဲဒါတွေပဲ ကိုဘမင်း”

“ကျုပ်ဆိုလိုတဲ့ စပေါ့ဆိုတာက ခင်ဗျားတို့ လက်လွန် ခြေလွန် သတ်ပစ်လို့ သေသူတွေကို ဆိုလိုတာ။ သူ့စာနီကတ်ပြားထဲမှာ ရေးထားတာက သေသွားတဲ့ သူ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသက်ကို လျော်ကြေးပြန် တောင်းတဲ့သဘော ပါနေတယ်လေဗျာ ... နေဦး ... ခင်ဗျား မွန်နေလို့ သတိမရပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့ပတ်သက်

ပြီး ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ သတိရတာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်
ကိုအောင်နွေး”

“ပြောလေ ... ဘာလဲ”

“ဗညားဗျာ ... ဗညားဆိုတဲ့ ခင်ဗျားတို့ ခေါင်းဆောင်
ကြီးလေ။ ခင်ဗျားတို့ပဲ သူ့ကို ဖျောင်ပစ်လိုက်ကြတာ
မဟုတ်လား”

ဗညားဟု ဦးအောင်နွေးက တိုးတိုးလေး ပြန်
ရွတ်မိသည်။ မိမိခေါင်းထဲတွင် လုံးဝသတိမရတော့ပြီဖြစ်
သော ဗညား။

“ဒီမယ် ကိုအောင်နွေး ... လူမှာအမျိုး ကြက်မှာအရိုး
ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ လူတွေဟာ
သားစဉ်မြေးဆက်အထိ မျိုးရိုးကိုလိုက်တဲ့လေ့စရိုက်
ရှိကြတယ်။ လူသာမန်ရိုးရိုးတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား
သတ်မိတယ်ထားဦး။ အဲဒီလူသာမန်ရိုးရိုးရဲ့ ဆင်းသက်
တဲ့ သားမြေးတွေဟာ သာမန်ရိုးရိုးစိတ်နဲ့ပဲ ခင်ဗျားတို့
ပြန်လက်စားချေဖို့ မကြိုးစားဘူး။ ဗညားလိုလူကျတော့
ခင်ဗျားတို့အပေါ်မှာတောင် ခေါင်းဆောင်တဲ့လူပဲဗျာ
သတ္တိသွေးရော စိတ်ထက်မြက်တာရော ဘယ်လောက်
ထိရှိခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အသိဆုံးပေါ့။ ခင်ဗျား
အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့သုံးယောက် ဗညားကို သတ်ပစ်ပြီး
မှ ခင်ဗျားက ခန့် နာမည်နဲ့ ခေါင်းဆောင်နေရာ ယူ
ခဲ့တာပဲ။ ဒီမယ် ကိုအောင်နွေး ... ခင်ဗျားတို့ ဗညား

ကိုသတ်ပြီး အလောင်းထားပြီး ထွက်သွားချိန်မှာ ဗညား
အလောင်းကို တခြားလူတွေနဲ့ အတူတူ ကျုပ်လည်း
သွားကြည့်ခဲ့သေးတယ်”

“ဒီအမှုက ပြီးသွားပြီပဲ ကိုဘမင်း”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီကတည်းက ရဲအဖွဲ့ကလည်း
ဗညားလိုလူဟာ ဒီလိုပဲ သေမှာပဲဆိုတဲ့ သဘောလောက်
ပဲ ထားခဲ့ပြီး စုံစမ်းစစ်ဆေးမရသော အမှုအနေနဲ့ အမှု
ကို အပြီးပိတ်လိုက်တာလည်း ကျုပ်သိသားပဲ ...
ဒါပေမယ့် ...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ကိုဘမင်း”

“ကျုပ် ဗညားအလောင်းကို သွားကြည့်တုန်းက ဗညား
အလောင်းဘေးမှာ လေးနှစ်သား အရွယ်လောက်ရှိတဲ့
သားကို ချီထားပြီး ဗညားရဲ့မိန်းမ ငိုယိုနေတာကို
ကျုပ် ပြန်အမှတ်ရမိတယ်။ အဲဒီနောက် သိပ်မကြာပဲ
ဗညားမိန်းမလဲ သေသွားတယ်လို့ ကျုပ်ကြားတယ်။
အဲဒီ ဗညားရဲ့သား သူ့အဖေ ဗညားကိုသတ်သွားတဲ့
သူအပေါ်မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက နာကြည်းမှာပေါ့
ကိုအောင်နွေး၊ သူ့အဖေ ဗညားကို သတ်သွားသူတွေ
ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာလဲ သူ့အဖေ ဗညား
ရဲ့စနိုးက ပြောခဲ့မှာပေါ့။ ဒီကလေးရဲ့သွေးကလည်း
ဗညားရဲ့သွေးလေ”

ဦးအောင်နွေး မသိမသာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဗညားဟာ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပဲ။ ကျုပ်က လက်ထောက်။ ဗလ စိုးမောင်နဲ့ သူရကျော်သောင်းက နောက်လိုက်။ ဗညားဟာ တိုက်ခိုက်လို့ရသမျှတွေကို ဝေစုခွဲတဲ့နေရာမှာ သိပ်ခိုလ်ကျတယ်။ သူက အများကြီးယူပြီး ကျုပ်တို့ကိုပေးတာ အမြဲတမ်းနည်းတယ်။ ကြာတော့ ကျုပ်တို့ သုံးယောက် ဗညားကို မကျေနပ်လို့ စောဒကတက်တယ်။ ဒါကို ဗညားက မလိုက်လျောတဲ့အပြင် သူက ပဲစပြီး ကျုပ်တို့ကို ထိုးမယ် ကြိတ်မယ် သတ်မယ် ဖြတ်မယ်တွေ လုပ်လာလို့ ကျုပ်တို့ ပြန်ခုခံရင်း လက်လွန်သွားလို့ ဗညား သေသွားတာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်ကို အခုမှ ရန်ရှာတာဟာ ဗညားရဲ့ သားက အရွယ်ရောက်လာပြီး လက်စားချေတာဖြစ်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း တော်တော်များတယ်။ ကျုပ် ဗညားရဲ့ သားကို ခြေရာကောက်ရမှာပဲ”

“ဒီကောင် ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေမယ် ကိုဘမင်း။ ဒုတိယကတ်ပြားနီ ပို့တာ ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီး တံဆိပ်နဲ့ပို့တာ”

“ဒီလိုတွက်လို့တော့ မရဘူး ကိုအောင်ဇွေး”

“ဟုတ်ဘူးလေ ... ရန်ကုန်က မော်တော်ဆိုင်ကယ် သမားတွေကို စောင့်ကြည့်ပြီး ခြေရာကောက်ရင် ရမလားလို့ပါ။ အချိန်က သိပ်နည်းနေပြီလေ”

“သူဟာ ဘယ်သူမှန်း မသိဘဲ ဆိုင်ကယ်သမားတိုင်းကို လိုက်ကြည့်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမှာလဲဗျာ။ နောက်ပြီး ဒီနေ့ ရန်ကုန်ရောက်ခိုက် စာတိုက်ကြီးမှာ စာဝင်ထည့်ပြီး တခြားနေရာကို ထွက်သွားလည် ရတာပဲ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဆိုတာက မော်တော်ကားထက်တောင် ခရီးပိုရောက်သေးတယ်။ တစ်နေ့တည်း မိုင်နှစ်ရာ သုံးရာ စီးသွားနိုင်တာပဲ”

“ဒါဆို ... ကိုဘမင်း ဘယ်လိုလုပ်ဖော် စိတ်ကူးလဲ”

“ဒီနေ့ညရထားနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောက်ဆည်ကို လိုက်သွားမယ်။ ဗညားသေခဲ့တာ ကျောက်ဆည်မှာပဲ။ ကျောက်ဆည်ရောက်ပြီးမှ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ဦးဗညား သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် သူ့ သားလေး ဘယ်လို ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ စုံစမ်းရမှာပဲ။ ဗညားသေပြီးတဲ့နောက်ရော ... ဗညားမိန်းမ သေပြီးတဲ့နောက်ရော ဒီသားလေးကို ဘယ်သူတွေ ဆက်မွေးသံလဲ။ ဒီသားလေးနာမည် ဘယ်သူလဲ။ သူ့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ကကော ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေလဲဆိုတာ စုံစမ်းမှုတွေ ပြုရမယ်ကိုအောင်ဇွေး။ ဒီလိုစုံစမ်းတာတောင် ကျုပ်အတွက် အန္တရာယ် မသေးဘူး။ သူက မှောင်ထဲက ကြည့်နေတဲ့လူ။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားအတွက် သူ့ကို စုံစမ်းနေမှန်း သိသွားရင် ကျုပ် ရေပြည်ကို ဖြတ်လမ်းနဲ့ ရောက်သွားနိုင်တယ်ဗျ”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ် ကိုဘမင်း”

ဦးအောင်နွေးသည် သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ နှစ်ရာတန်အုပ်တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်ယူပြီး ဦးဘမင်းအား တွင် ချပေးလိုက်သည်။

“ဒါက ခင်ဗျားအတွက် ခရီးစရိတ် သတ်သတ်တော့ပဲ ကိုဘမင်း၊ ကိစ္စက ကိုယ့်ဘက်က မြန်မြန်ဆန်ဆန် အရေးကြီးတယ်၊ အချိန်ကုန်ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ကိုဘမင်း သွားရာမှာ ဘာမဆို မော်တော်ကား သုံးလည်း ခရီးကြို ကားကြို မလိုက်နဲ့ဗျာ။ စီးလုံးသာဌာန ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားခြေရာကောက်တွေ သိပ်များ မော်တော်ဆိုင်ကယ် လိုတယ်ဆိုလည်း ဝယ်လိုက်တာ ကျုပ်ဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက် ... မန္တလေးမှာ ခင်ဗျား ငွေထုတ်လို့ရအောင် ကျုပ် ဖုန်းနဲ့ချက်ချင်း ပြန်ပေးပေးမယ်”

“သိပ်လဲ ဆန္ဒမစောနဲ့ ကိုအောင်နွေး။ ကျုပ်ပြန်လာရင် ရန်သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတော့ သိလား မှာပဲ။ သိလာရင်ပဲ ခင်ဗျားဆက်လုပ်ဖို့ လွယ်သွား ပေါ့ဗျာ”

ယနေ့ နွေးနွေးတို့ စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးဖြေပြီး နောက်သောနေ့ ဖြစ်သည်။ စိတ်ကြိုက်အကောင်းဆုံးဖြေပြီး နွေးနွေးနှင့် မေယုတို့ သူတို့၏ကားဆီသို့ အလာမှာပင် နွေး၏ ကားဘေး၌ ပြိုင်ကားအနီရောင်လေးတစ်စီး ယှဉ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ပြိုင်ကားဘေးတွင် ဝင်းထွတ်နှင့် ကိုနေမင်းတို့ ယှဉ်တွဲရပ်နေသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။

“ဟယ် ... ကိုနေမင်း”

နွေးနွေးက အံ့သြသံလေးနှင့် လှမ်းနှုတ်ဆက် ကြိုက်သည်။

“ဟော ... ကိုထွတ်”

ဟုလည်း မေယုက ဝင်းထွတ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ကိုယ့်ကို အပြစ်မတင်နဲ့နော် ယု ... ကိုယ်တို့စာမေးပွဲဖြေရက်ကြီးအတွင်းမှာ စာမကျက်ဘဲ လာရသလားလို့လေ။ ဒီနေ့ ကိုယ်တို့စာမေးပွဲ ကြားနားရက်ရတယ်။ ဒီကောင် နေမင်းပေါက်ချလာပြီး ... နွေးနွေး ဒီစာမေးပွဲ နောက်ဆုံးရက်တဲ့၊ အဲဒါသွားပြီး စာမေးပွဲဖြေနိုင်လား၊ မေးကြရအောင်ဆိုပြီး အတင်း ခေါ်တလေ။ ကိုယ်ကလည်း ယုစာမေးပွဲဖြေနိုင်လား မေးတာနဲ့ အတော်အံ့ကိုက် ဖြစ်သွားပြီး လိုက်လာတာ။ ကိုယ်စာမေးပွဲရက် အတွင်းမှာ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် ဓထွက်ဘူး၊ စာပဲဖိကျက်နေတာ”

နေမင်းက ဝင်းထွတ်ကို ရုံ့မဲ့ကြည့်ပြီး မြင်ပြင်ကစပ်လာသည့် လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... ငထွတ်ရ ... နင့်မှာ ဒီလောက်တောင် မေယုကို ကြောက်နေရလား ... ဘာလဲ မရခင် ဖျာလိုလို့ ထိပ်ပေါ်တင်နေတာလား၊ မေယုက တစ်ခွန်းမှ မဖြေရသေးဘူး၊ နင်က လျှောက်လဲချက် အရှည်ကြီး ဒီလောက်ကြီးတောင် တင်နေရသလား ငထွတ်ရ ... မေယု စာမေးပွဲပြီးတဲ့နေ့မှာ မင်းအနေနဲ့ လာတွေ့ပြီး သတင်းကို မေးရမယ့်တာဝန် ရှိနေတာပဲဟာ”

အဲ ... အဲ ... မနွေးနွေး အာ့လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်နော်”

တစ်ဆက်တည်း နေမင်းက နွေးနွေးကို မေးလိုက်ရာ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ရောထွေးသွားပါ၏။ ဝင်းထွတ်က မေယုသည် ချစ်သူဖြစ်နေသောကြောင့် လာမေးရန် တာဝန်ရှိသည်ဆိုသည့် စကားအရ နွေးနွေးကိုလည်း ချစ်သူမို့ နေမင်းက လာမေးရန် တာဝန်ရှိသည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဆွဲယူလျှင် ရပါ၏။

ယင်းအဓိပ္ပာယ်ကို ပါးနပ်သော နွေးနွေး သဘောပေါက် ရိပ်မိလိမ့်မည် ထင်ပါ၏။

သို့သော် နွေးနွေးသည် မသိကျိုးကျွန်ကလေးနှင့် ပြူးကာ သူမ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုနိုင်ကြောင်း နေမင်းအား ခေါင်းညှိတိပြုလိုက်သည်။

“ဟဲ့ ... မိနွေး ကြည့်စမ်း ... ကိုနေမင်းရဲ့ကားလေးက ခေါင်းပိုင်းအရှည်ကြီးပဲ။ သစ်ကုလားအုပ် လည်ပင်းလား၊ ပန်ချာပီ ခေါင်းပေါင်းလား မှတ်ရတယ်။ ဟိ ... ဟိ ... ကားမင်ကတော့ တိုတိုလေးရယ် လိပ်အမြီးလေး ကျနေတာပဲ။ ဝိုင်းခုံကလည်း နှစ်ယောက်စာထိုင်ခုံပဲပါတယ်။ အဆန်းပဲတော့”

မေယု ပြောသည်ကို နွေးနွေးက ဘာမှပြန်မပြောရသေးမီ ဝင်းထွတ်က ဝင်ရောက်ပြောလိုက်သည်။

“ဒီကားလေးက ပြိုင်ကားလေ ယုရဲ့။ မောင်းရဲရင် မောင်းရဲသလောက် ပြေးသလားတော့ မမေးနဲ့ ...

စောစောက ဒီကောင် မင်းမင်း ကိုယ့်ကို ဝင်ခေါ်ပြီး နွေးနွေး စာမေးပွဲပြီးလို့ ပြန်သွားရင် ဒုက္ခပဲဆိုပြီး စွတ်မောင်းတာ ကိုယ်ဖြင့် အသည်းတအေးအေး လိုက်ခဲ့ရတာ ... လျှော့မောင်းပါလို့ သူ့ပေါင်ကိုထုပြီး ပြောတာလဲ အရှိန်မလျော့ဘူးလေ ... ဪ... ဒါထက် မနွေးနွေး ...”

“ရှင် ... ကိုဝင်းထွတ်”

“ဒီကောင်က ပြောနေလို့ပါ ... မနွေးနွေးတို့ စာမေးပွဲပြီးမြောက်သွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တစ်ခုခု ကျွေးချင်တယ်တဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖိတ်ရင် ကျွန်တော်ပါလာလို့ ယုက လိုက်မှာသေချာပေမယ့် နွေးနွေးက ငြင်းလိုက်မှာစိုးလို့တဲ့။ သူနဲ့ မနွေးနွေးက နည်းနည်းစိမ်းနေသေးလို့ပါတဲ့လေ”

မေယုက နွေးနွေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မိယု ... အလှူဒကာတော့ ပေါ်နေပြီ ... နင် ငြင်းလိုက်ရင် အလှူရှင်ခမျာ ဒါနမမြောက်ဘဲဖြစ်သွားမယ်။ လိုက်ခဲ့ပါဟာ ... ငါ့ကြော်တွေ့လို့မှ မနှိုက်ရင် ကြောင်မိုက် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ... နင်လိုက်မယ်မှတ်လား မိနွေး”

နွေးနွေးက ပြုံးပြုံးလေးပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်

သည်။

မေယုက နေမင်းအား လှမ်း၍ အသံကျယ်လေး

ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မိနွေးက လိုက်ပါမယ်တဲ့ ... မေယုတောင် အံ့ဩသွားတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ အဲဒီလို ခေါ်လို့ မလိုက်ဘူးတဲ့ မိနွေးလေ ...။ ကဲ ... ဒါဆိုလဲ သွားကြစို့”

နေမင်းက နွေးနွေးကိုကြည့်ရင်း မေယုကို ပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

“မမေယုကို မနွေးနွေးတို့အဖို့ ရန်ကုန်က စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေဟာ ရိုးနေလောက်ပြီလို့ ကျွန်တော်ယင်တယ်။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတစ်ခု ရထားတာက ဒီကနေပြီး အင်းတကော်ကို သွားချင်တယ်။ အင်းတကော်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ စနိုက်ကြော်တို့ ချိုးကြော်တို့ စာလေးကြော်တို့ ဆီထမင်းတို့ ရတယ်။ နွားနို့စစ်စစ်လည်း ရတယ်။ တစ်ခါတလေ အစားအသောက် အပြောင်းအလဲလဲ ဖြစ်တာပေါ့ ... ပြီးတော့ စာမေးပွဲပြီးတဲ့ရက် ဦးနှောက်ဆေးရင်း ရန်ကုန်မြို့ပြင်ကို ကားလျှောက်စီးတဲ့သဘောလည်း သက်ရောက်တာပေါ့”

မေယုသည် ဧ့ဧ့လေးပင် ခုန်လိုက်ပါသေး၏။

“ကောင်းတယ် ... သိပ်ကောင်းတယ် ... မေယုက စနိုက်ကြော်တို့ ချိုးကြော်တို့ သိပ်ကြိုက်တာ။ နွားနို့စစ်စစ် မလိုင်ဖြစ်ဖြစ်လဲ သောက်ချင်တယ် ... သွားစို့၊ အင်းတကော်ကိုပဲ သွားစို့နော် မိနွေး”

နွေးနွေး ခေါင်းညိတ်ပြန်ပါ၏။

ကိုဝင်းထွတ်က မေယုအနီးသို့ကပ်ခါ တိုးတိုး
တိုးတိုးနှင့် ပြောနေပေသည်။ ဝင်းထွတ်ပြောအပြီးတွင် မေယု
က နွေးနွေးကို ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဒီမယ် မိနွေး ... နင့်ကားကို ကိုထွတ် မောင်းပလေ
စေဟယ်။ ရန်ကုန်မြို့ပြင် ထွက်မှာဆိုတော့ ယောက်ျား
ဖြစ်တဲ့ ကိုထွတ်မောင်းတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ နင်
စာမေးပွဲဖြေပြီးစ အေးအေးဆေးဆေး အပန်းဖြေရာ
လည်းရောက်အောင် နင်မမောင်းနဲ့ပေါ့။ ကိုထွတ်ပဲ
မောင်းပလေစေပေါ့”

နွေးနွေးက မျက်ဝန်းလေးပင့်ပြီး ပြန်ပြောသည်။
“ဟဲ့ ... ကိုဝင်းထွတ်မောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။
ကိုဝင်းထွတ်က ငါ့ကားမောင်းရင် နင်ရယ် ငါ့ရယ်
ကိုဝင်းထွတ်ရယ်က ကားတစ်စီး ဖြစ်နေတော့ ကိုနေ
မင်းက တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့ မိယု ...
ဒါဆို ဘယ်ကောင်းမလဲ ... အားနာစရာ”

“ဟုတ်တယ် မနွေးနွေး ... မနွေးနွေး အတွက်လည်း
ဗဟုသုတနဲ့ အတွေ့အကြုံ အသစ်အဆန်းလေးရအောင်
ဒီကောင် နေမင်းရဲ့ ပြိုင်ကားလေးနဲ့ စီးလိုက်ပါလား။
ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ ယူနဲ့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
စကားပြောသွားလို့ ရတာပေါ့။ အင်းစာကော်ဆိုရင်
မိနစ်လေး၊ ငါးဆယ်လောက်ပဲ မောင်းရမှာပါ။ ဒီနေ့က
နောက်ရက်တွေဆိုရင် ကျွန်တော် စာမေးပွဲမပြီးမချင်း

ယုကို ကျွန်တော် သွားမတွေ့နိုင်တော့ဘူး”
“ရတယ်လေ ကိုဝင်းထွတ် ... ရော့ ... ဒီမှာ နွေးရဲ့
ကားသော့”

ဝင်းထွတ်သည် အားရဝမ်းသာ နွေးနွေးကမ်း
ပေးသော ကားသော့ကို ယူလိုက်သည်။

“ဂေ့ကောင် ... နေမင်း ... မနွေးနွေးက မင်းပြိုင်
ကားလေးနဲ့ လိုက်မယ်တဲ့၊ မင်းကားကို တံးဖွင့်ပေး
ပြီး မနွေးနွေးကို နေရာချပေးလိုက်လေကွာ”

ပြောရင်းပင် ဝင်းထွတ်က နေမင်းအား မျက်စိ
တစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်စဉ်မှာပင် နွေးနွေးက ဝင်းထွတ်ကို
လှမ်းအကြည့်နှင့် ပက်ပင်းကြီး တိုးသွားသဖြင့် ဝင်းထွတ်မှာ
ယောင်တိယောင်ကန်း ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးထဲ ဘာဝင်သွား
သလို ဘာလိုလိုပုံစံဖြင့် မျက်လုံးဖွတ်နေလိုက်သည်။

နွေးနွေးက မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ကျိတ်၍ ပြီး
လိုက်ပါ၏။

ကိုဝင်းထွတ်နှင့် ကိုနေမင်းသည် မိမိတို့အား
လာကြိုစဉ် လမ်းမှာကတည်းက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
အတိုင်အဖောက် လုလင်လာကြသည်ထင်ပါ၏။

မည်သို့ဆိုစေ နွေးနွေးကိုယ်တိုင်က မစွမ်းရင်းလဲ
ရှိ ကန်ဖွန်းခင်းလည်းငြိသည်မို့ မသိကျိုးကျွန် နေလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါလေ၏။

နွေးနွေးသည် နေမင်းဖွင့်ပေးသော ပြိုင်ကားလေး

၏ တံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်ပြီး ကားကူရှင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

“အဲ့”

ကူရှင်က အိသလောက် ပြိုင်ကားကူရှင်မှာလည်း နိမ့်သည်မို့ နွေးနွေး ခမျာ ထိုင်ချရာတွင် မြေကြီးတွင် ဝင်သွားသလား ထင်ရသဖြင့် အဲ့ ... ဟု အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွားသည်။

နေမင်းက ဟိုဘက်တံခါးဖွင့်ပြီး မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပြိုင်ကားလေးမို့ အလျားရှည်သော်လည်း ဗျက်အားဖြင့် ကျဉ်းသည်။ နေမင်း၏ ပခုံးတန်းကလည်း ကျယ်သည်မို့ ထိုင်ချလိုက်သည့်အရှိန်နှင့် နွေးနွေးအား ပခုံးချင်းထိသွားသည်။

“ဟာ ... မတော်လို့ ထိမိတာပါနော် ... မနွေးနွေး တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟု ပျာယံ့ပျာယာ တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်ပေသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် လက်တစ်ဖက်က နဖူးတွင် ဆလံပေးသလို လုပ်သည်။ ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပူးကာ လက်အုပ်ချီဟန်လည်း ပြုသေးသည်။

နွေးနွေး ကိုနေမင်းကို မျက်လုံးကလယ်လေးဖြင့် ပြန်ကြည့်မိသည်။ ဤနေရာတွင် တကယ်တမ်း အတွေ့အကြုံရှိပြီးသား ယောက်ျားတစ်ဦးဆိုပါက ပခုံးချင်းထိမိ

သည်ကို မသိလိုက် မသိဘာသာ နေလိုက်မည်သာ ဖြစ်သည်။

ကိုနေမင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ထိန်းသိမ်းမှု သတိထားပြီး အမျိုးသမီးတွေနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိမှု နည်းပါးလွန်းသောကြောင့် ယခု နွေးနွေးနှင့် ပခုံးချင်း ထိမိသည်ကိုပင် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လန်ပြီး အပြစ်လွတ်အောင်ရော... နွေးနွေး အထင်မှားသွားမည်ကိုကော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လက်ကားယားနှင့် ယောင်တိယောင်ကန်း ဖြစ်သွားပုံရမှန်း နွေးနွေး သဘောပေါက်လိုက်ပါ၏။

နွေးနွေးက ဘာမှမပြောဘဲ ကိုနေမင်း ပခုံးကျယ်ကြီးနှင့် လွတ်အောင် တစ်ဖက်သို့သာ ခပ်ရိုရိုလေး နေလိုက်သည်။

ကိုနေမင်း ကားစက်နှိုးသည်။
ဂီယာမသွင်းမီ ဟိုဘက်မှ နွေးနွေး၏ ဆလွန်းကားပေါ်တွင် စုံတွဲထိုင်နေသည့် ကိုဝင်းထွတ်အား လှမ်းပြောသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဝင်းထွတ်။ မင်းရှေ့ကမောင်း။ မင်းကိုငါ ရှေ့ကျောပေးမယ်။ ထောက်ကြံ့အထိ မင်းရှေ့ကမောင်းနိုင်သလောက် မောင်းထား။ ထောက်ကြံ့ကျော်တာနဲ့ လမ်းရှင်းလမ်းဖြောင့်ရောက်ပြီ ... အဲဒီမှာ မင်းကို ငါကျော်တက်နိုင်ရင် မင်းအရုံးပဲ ဝင်းထွတ်”

“စိန်လိုက်လေ”
ပြောပြောဆိုဆို ဝင်းထွတ်က မေယုနှင့်အတူ

ရှေ့မှမောင်းထွက်သွားသည်။

နေမင်း စတင်ပြီး နောက်မှ လိုက်မောင်းပါ၏။

ပြိုင်ကားလေးမှာ ဂိယာထိုး စတင်မောင်းသည်နှင့် ကားခေါင်းမှာ မော့တက်လာပြီး နောက်ဘက်သို့ ဖင်ထိုင်သွားသလား ထင်ရသည်။ ရေပြင်ထဲတွင် ပဲ့ချိတ်မော်တော်ဘုတ်လေး မောင်းသည့်သဏ္ဍာန် ရှိနေပါ၏။

နွေးနွေးမှာ ယခုလို အတွေ့အကြုံမျိုး တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးသဖြင့် တစ်မျိုးသော ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုလေး ခံစားရပါ၏။

“မနွေးနွေး စာမေးပွဲ ကောင်ကောင်းကြီး ဖြေနိုင်ပါတယ်နော်”

“ဖြေနိုင်ပါတယ် ကိုနေမင်း ... အစတည်းက နွေးက မဟာဝိဇ္ဇာ တက်နိုင်တဲ့အထိ ကွာလီဖိုင်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားလာခဲ့တာပဲ”

“ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မနွေးနွေးအနေနဲ့ လောဘမကြီးဘူးလွန်းဘူးလားဗျာ”

“နွေးအဖို့ စာဆက်မသင်ရင် တခြားဘာလုပ်စရာမှ မရှိတာ၊ ဒါကြောင့် တက္ကသိုလ်မှာ တက်နိုင်ခွင့်ရသလောက် တက်ဦးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ပါ”

“မဟာဝိဇ္ဇာပြီးရင် နိုင်ငံခြားသွားပြီး ဆက်သင်ဖို့အထိ များ စိတ်ကူးသေးလား”

“ဟင်အင် ... အဲဒီလိုတော့ လုံးဝစိတ်မကူးပါဘူး ကိုနေမင်း”

“ဘာလို့”

“ဖေဖေ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး မသွားရက်လို့”

“မနွေးနွေးက ဖအေအပေါ်မှာ သံယောဇဉ် သိပ်ကြီးတာပဲနော်”

“တစ်လောကလုံးမှာ ဒီအဖေနဲ့ ဒီသမီးပဲရှိတာပဲ ကိုနေမင်း။ မေမေ ဆုံးသွားတာက ကြာလှပြီ။ ဖေဖေက နွေးကို ဘယ်လိုမိထွေးမျိုးနဲ့မှ အတူမနေစေချင်လို့ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ ဖေဖေဟာ ကျန်းမာရေးရော စီးပွားရေးရော သိပ်ပြည့်စုံပြီး အရွယ်အများကြီး ကျန်သေးတာတောင် သမီးကိုငဲ့ပြီး နောက်အိမ်ထောင် မပြုရတဲ့ ဖေဖေလေ။ ဒီတော့ နွေးကလဲ ဘာမဆို ဖေဖေ့ကို ပြန်ငဲ့တာပေါ့။ ပြီး ... ဖေဖေ့ကို နွေးသိပ်ချစ်တယ် ... မခွဲနိုင်ဘူး”

“မတော်တဆ မနွေးနွေး ဖေဖေ သေဆုံးသွားရင်ကောဗျာ”

“ဟာ ... ကိုနေမင်းကလဲ ဘာတွေပြောမှန်း မသိဘူး၊ အဲဒီစကားမျိုး နွေးရဲ့နားမှာလည်း မကြားချင်ဆုံးပဲ။ နွေးရင်ထဲမှာလည်း လုံးဝလက်မခံချင်တဲ့ စကားပဲ”

“ဆောရီးပါ မနွေးနွေး ... ကျွန်တော်က မနွေးနွေး”

အပေါ်မှာ ရှေ့လောကြီးတဲ့ စေတနာနဲ့ ပြောမိတာပါ။
ဖအေနဲ့သမီး သက်တန်းစေ့ နေကြမယ်ဆိုရင် ကြီး
သူက အရင်ကွယ်လွန်စမြဲ မဟုတ်လား။ ပြီး
မနွေးနွေးမှာ မိခင်လည်း မရှိတော့တာကိုတွေ့ပြီး
တနာနဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ။”

“အဲဒါမျိုးတွေ နွေးလုံးဝမစဉ်းစားဘူး ... အခုလက်
ရှိ အခြေအနေမှာ ဖေဖေရောက်ရှိနေတဲ့ အသက်ရယ်
ဖေဖေရဲ့ ကျန်းမာရေးရယ် ဆိုရင် ဖေဖေနဲ့ နွေးနွေး
နောက်ထပ် အကြာကြီး နေရဦးမယ်လို့ပဲ တွက်ထား
တယ်”

“ဒါဆို ... မနွေးနွေးရဲ့ ဖေဖေသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွား
ရင် ... မနွေးနွေး အဖို့ မလွယ်ဘူးပေါ့နော်”

“အို ရေရေလည်လည် မလွယ်တာပေါ့။ ဖေဖေတင်
ခုဖြစ်သွားရင် နွေး ရူးသွားမလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
သတ်သေမိမလားပဲ ကိုနေမင်း”

နေမင်းက နွေးနွေး၏ စကားကြောင့် သူ့ဖခင်
ကို တွန်ပြလိုက်ပါ၏။

“ဒါဆို ... မနွေးနွေး တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြု
တော့ဘူးလားဗျာ”

နွေးနွေးက ကိုနေမင်းကို စောင်းငဲ့ပြီး ကြည့်လိုက်
ပါ၏။

“ကိုနေမင်းကို နွေးအနေနဲ့ မိယုရဲ့ ဘုရားကိုးဆူ

တစ်ကြိမ် ... အခုထပ်ပြီး တစ်ကြိမ် ... အဲ ... နှစ်
ကြိမ်ပဲ တွေ့ဖူးသိဖူးကြတာ ... ကိုနေမင်းရဲ့ အခုမေး
လိုက်တဲ့ မေးခွန်းက မရင်းနှီးလွန်းဘူးလား ကိုနေမင်း”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော့်မေးခွန်းက အရမ်းရင်းနှီး
သွားတယ် ... ဒါကတော့ ... ဒီလိုဖြစ်မှာပါ။ မနွေး
နွေးနဲ့ နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတဲ့ ခင်မင်မှုဟာ
မနွေးနွေးရဲ့ ပေတံအတိုင်းအထွာက တိုနေပြီး ကျွန်
တော့်ရဲ့ ခင်မင်မှုပေတံက သိပ်ရှည်သွားလို့ နေမှာပါ။
ကျွန်တော် မနွေးနွေးကို နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါပဲ သိဖူးရသေး
ပေမယ့် ကျွန်တော့် ရင်ထဲက မနွေးနွေးကို အရမ်း ခင်
မင်သွားမိတယ်လေ”

“ဘာလဲ ... ကိုနေမင်းက နွေးကို ရည်းစားစကား
ပြောလာတာလား”

နွေးနွေးအဖို့ ယောက်ျားသားတွေ၏ ရည်းစား
ကောင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားဖူးထားသဖြင့် ယခုလိုပင်
ကောက်ကာငင်ကာ မတုန်မလှုပ် ပြန်မေးလိုက်သည်။

သို့သော် ... ကိုနေမင်းက မိမိကို အရမ်း ခင်မင်
သည်ဆိုသည်ကို ကြားရသည်နှင့် ရင်ခုန်မိသည်မှာ အမှန်။
ကိုနေမင်းက ရယ်မောလိုက်ပါ၏။

ကိုနေမင်း၏ နှုတ်ခမ်းစုံ အပွင့်နှင့် သွားဖြူတန်း
လဲစီပေါ်ထွက်လာသည်ကို နွေးနွေးမှာ ဝေးကြည့်မိပြန်သည်။

“စိတ်ချပါ မနွေးနွေး။ ကျွန်တော် မနွေးနွေးကို ရည်း

စားစကား မပြောပါဘူး။ ရည်းစားစကားဆိုတဲ့ စကား အဓိပ္ပာယ်က ရှိငုံပြီးပြောရင် အချက်သုံးချက်ကို ဦးတည်နေပါတယ်။ ပထမအချက်က ကိုယ့်ရင်ထဲ နှလုံးထဲကကို ချစ်ရပါမယ်။ ဒုတိယအချက်က ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကို ပြန်ချစ်ဖို့ တောင်းခံရပါမယ်။ တတိယအချက်က ချစ်ပြီးကြရင် လက်ထပ်ဖို့ အကျုံးဝင်လာပါတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် ခံယူထားတဲ့ ရည်းစားစကားပါ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မနွေးနွေးကို အခု ရည်းစားစကား ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ကိုလည်း ဘယ်သောအခါမှ မနွေးနွေးကို ကျွန်တော် ရည်းစားစကား ပြောမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ မနွေးနွေးကို ကျွန်တော်က မသမာတဲ့စိတ်နဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့မိစေရပါဘူး ... အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ ယောက်ျားစကားပါ ... ယုံပါ မနွေးနွေး”

“တစ်မျိုးကြီးပဲ”

ဟု နွေးနွေးရင်ထဲက ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အတိုင်း အသံလေးထွက်ပြီး ရွတ်ဆိုလိုက်မိတော့သည်။

“ဘယ်လိုတစ်မျိုးကြီးလဲ မနွေးနွေး”

“ဪ ... ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်လာရင် အဲဒီကိစ္စမှာ ပြုလုပ်သူ၊ ပြုလုပ်ခြင်း ခံရသည်၊ ပြုလုပ်ခြင်းအတွက် အဆုံးအဖြတ်ဆိုတဲ့ သုံးခုဟာ ရှိစမြဲပါ ကိုနေမင်း။ ဆိုကြပါစို့ ... အမှုကိစ္စတစ်ခုမှာ တရားခံ၊ တရားလို၊

တရားသူကြီး သုံးဦးလိုပဲ။ တရားခံက အမှုကို ကျူးလွန်ရမယ်။ တရားလိုက အကျူးလွန်ခံရမယ်။ ဒါကို တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ပေးရမယ်”

“အဲဒါ ... ဟုတ်သားပဲ မနွေးနွေး”

“ဒါပေမယ့် ... ကိုနေမင်း အခုပြောသွားတာက ကိုယ်တိုင်တရားခံ၊ ကိုယ်တိုင်တရားလို၊ ကိုယ်တိုင် တရားသူကြီး ပုံစံ ဖြစ်မနေဘူးလား၊ နွေးနွေးကို ရည်းစားစကားပြောမလို့လားလို့ မေးရုံရှိသေးတယ်။ ကိုနေမင်းက အခုလည်း မပြောဘူး၊ နောက်လည်း မပြောဘူး၊ နွေးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူးဆိုတာတွေလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီလိုပဲ ကျွန်တော် ပြောပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ လောကကြီးမှာ ကျိုးငှက်နဲ့ ခင်ပုတ်ငှက်ဟာ ဘယ်တော့မှ အဆွေခင်ပွန်း မဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ”

“ဘာရယ် ကိုနေမင်း၊ ... ကျိုးငှက်နဲ့ ခင်ပုတ်ငှက်ဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ရန်သူငှက်တွေပါ။ တွေ့ကြရင် တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင်၊ အသေအလဲ ဆိတ်ကြ ထိုးကြတဲ့ ရန်သူငှက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျိုးငှက်ဟာ နေ့မှာ အစာရှာပြီး ခင်ပုတ်ငှက်က ညကျမှ အစာရှာထွက်တာ။ ကိုနေမင်းနဲ့ နွေးဟာ ရန်သူတွေမို့ ကျိုးနဲ့ ခင်ပုတ်ဥပမာ ပေးတာလား”

ပူးခနဲ နေမင်း လေပြင်းမူတ်ထုတ်မိသည်။
နောက်ပြီး မရယ်လိုပါပဲလျက် အသက်မပါသော

ရယ်ခြင်းမျိုးဖြင့် ရယ်လိုက်ပါသေး၏။

“ဟုတ်ပါ ... ကျွန်တော် ပညာအခြေခံနည်းလို့ ထင်ပါရဲ့ ... ကျွန်တော်တင်ပြလိုက်တဲ့ ဥပမာဟာ မှားသွားတယ် မနွေးနွေး။ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းအောင်ရုံလောက်သာဆိုတာကိုး။ တကယ် ဥပမာပေးရမှာက ကျွန်တော်နဲ့ မနွေးနွေးဟာ ကျီးငှက်နဲ့ ဥဒေါင်းငှက်လို ဥပမာတင်စားရမှာပါ။ ကျီးငှက်နဲ့ ဥဒေါင်းငှက်ဟာ လူတွေအသိအမှတ်ပြုတဲ့ နေရာမှာ အဆင့်အတန်း သိပ်ကြီးကို ကွာဟပါတယ်။ ကျီးငှက်ဟာ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းနက်ရုံမက နှုတ်သီးနဲ့ ခြေထောက်ပါ မည်းနက်တဲ့ အဆင်းရှိတဲ့ သတ္တဝါပါ။ အော်တဲ့အသံကျတော့လည်း အား ... အား ... နဲ့ အာခေါင်သံကြီးနဲ့ ကြားရသူ နားခါးစေပါတယ်။ စိတ်ဓာတ်ကျတော့လည်း ကျီးငှက်ဟာ လစ်ရင် ခိုးစားမယ်၊ လုစားမယ်၊ အပုပ်အစပ်စားတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးပါ။”

နွေးနွေးသည် ကိုနေမင်း စကားကို နားထောင်ရင်း ကြေကွဲမှုတစ်ခုခု ခံစားရသည်။

“ဥဒေါင်းငှက်ကျတော့ အော်လိုက်တဲ့ အသံကိုက အိုးဝေ ... အိုးဝေနဲ့ ကြားရသူတိုင်း နားဝင်ချို့ အေးမြစေတယ်။ ရုပ်အဆင်းကျတော့လည်း တောက်ပတဲ့ အစိမ်းရောင်မှာ ရွှေရောင်အကွက်လေးတွေနဲ့ ... လက်ရာမြောက် ပန်းချီဆရာ ခြယ်သထားသလား မှတ်ထင်

ရတယ်။ ဥဒေါင်းက ပြီဟော့ ဆိုလည်း အမြီးရှည်ဖားကြီးကို စက်ဝိုင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြန့်ပြီး ခြေတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ပုံကိုက ကဗျာဆန်တယ်၊ မဟာဆန်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲပေါ့ မနွေးနွေး။ ကျွန်တော့်ဘဝက ကျီးငှက်ပါ ... မနွေးနွေးရဲ့ ဘဝက ဥဒေါင်းငှက်ပါ ... သိပ်ကြီးကို အဆင့်ကွာနေတာပါ။ ဒါကြောင့်လဲ မနွေးနွေးကို ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တကယ်ခင်မိပေမယ့် အခုလည်း ရည်းစားစကား မပြောဘူး၊ နောက်ကိုလဲ ပြောမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါ မနွေးနွေး။”

နွေးနွေးက ဖြည်းလေးစွာပင် ပြန်လည်ပြောလိုက်ပါ၏။

“အင်းပေါ့လေ ... ဘယ်နေရာမဆို တန်ကြေးနဲ့တွက်ကြစတမ်းဆိုရင်တော့ ... ဒီဘက်က တစ်ပိဿာအလေး ထည့်ရင် ချိန်ခွင်ဟိုဘက်ကလည်း တစ်ပိဿာပစ္စည်း ထည့်ပေးရမှာပေါ့။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဈေးနှုန်းက တစ်ရာဆိုရင် ငွေတစ်ရာ ပေးဝယ်မှရမယ်ပေါ့ ... တစ်သိန်းတန်ဆိုလည်း ငွေတစ်သိန်း ပေးမှရမှာပေါ့။ အဲဒီလို တန်ကြေးနဲ့သာ တွက်ကြမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုနေမင်းက ကျီးငှက် ... နွေးနွေးက ဥဒေါင်းငှက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေကြမှာပေါ့လေ။”

“ဒီလိုပဲ ယေဘုယျမှာ ရှိနေတာပဲ မနွေးနွေး။”

“ယေဘုယျရှိသလို ... ချွင်းချက်ဆိုတာလည်း လောက

ကြီးမှာရှိနေတာပဲ”

“အဲဒီ ချွင်းချက်ဆိုတာက မနွေးနွေး ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲဗျာ”

“ခုနက ကိုနေမင်း နွေးနွေးကို မေးလိုက်ပါတယ်နော် ဖခင်ကို ဒီလောက်ချစ်လွန်းတဲ့ မနွေးနွေးဟာ တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘူးလားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်တော် မေးခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်နေ့လိမ့်မလဲ ကိုနေမင်းရယ်။ နွေးဟာ တစ်နေ့ကျရင် အိမ်ထောင်ပြုမှာပဲပေါ့ ... နွေးအိမ်ထောင်ပြုလို့လဲ ဖေဖေနဲ့ နွေးကြားမှာ အုတ်ရိုးကာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမသာ တည့်ရိုးထုံးစံမရှိပေမယ့် ယောက္ခမနဲ့ သမက်ဟာ ပဋိပက္ခမှု မရှိတတ်ပါဘူး။ ရာသက်ပန် တွဲနေကြတာတွေ အများကြီးပါ ကိုနေမင်း”

“အဲဒါကို မနွေးနွေး ဘာကိုရည်ညွှန်းပြောနေမှန်း ကျွန်တော် အကဲမဖမ်းမိဘူး မနွေးနွေး”

“နွေး ဆက်ပြောပါမယ် ... အခုနေ နွေး အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် ကြားတယ်တော့ မထင်နဲ့ ကိုနေမင်း။ ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားတွေထဲက ယူမလွှား။ ဒါမှမဟုတ် ဒီသာပါမောက္ခကြီးထံမှာ အဋ္ဌာရသဆယ့်ရှစ်ရပ် သင်ကြားတတ်မြောက်ပြီးလာတဲ့ ပညာရှင်ကိုယူမလား ... အဆင်သင့် ရှိနေတယ်လေ”

“မနွေးနွေးက ဘယ်ဟာကိုရွေး လက်ထပ်မှာလဲ ... ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားကိုလား ... အဋ္ဌာရသဆယ့်ရှစ်ရပ် တတ်မြောက်လာတဲ့ ပညာရှင်ကို ရွေးမှာလား”

“နွေး ဘယ်သူ့ကိုမှ မရွေးလို့ ခုချိန်ထိ လက်မထပ်သေးတာပေါ့ ... ကုဋေရှစ်ဆယ်သူဌေးသားလောက်တော့ နွေးဖေဖေမှာ ရှိသားပဲ။ နောက်ပြီး နွေးကိုယ်တိုင်က မဟာဝိဇ္ဇာတန်းအထိတက်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာမို့ အဋ္ဌာရသဆယ့်ရှစ်ရပ်တက်ပြီး ပညာရှင်လည်း မလိုပါဘူး”

“ဒါဆို မနွေးနွေးက ဘယ်သူ့ကို ဘယ်သောအခါမှ လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ကူးလဲ”

“အဲဒါအတွက် နွေးမှာ အဖြေမရှိသေးဘူး ကိုနေမင်း။ နွေးသဘောကတော့ နွေးရဲ့ရင်ထဲ အသည်းထဲ နှလုံးထဲကကို နွေးကိုယ်တိုင်က အလိုလို သူ့ဟာသူချစ်လာတဲ့လူကို တွေ့ရင် နွေးကပဲ အတင်းလိုက် နသားပါယားပြီး အတင်းလက်ထပ်မှာပဲ။ အဲဒါ နွေးလက်ထပ်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ နွေးလက်ထပ်မယ့် အချိန်ပဲ”

“ဟာဗျာ ... တစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ကိုနေမင်း ပြောပြချက်တွေကလည်း တစ်မျိုးကြီးပဲဟာ။ ကဲပါလေ ... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါ နွေးလက်ထပ်မယ့်သူဟာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုခုမှာ သူ့ဟာသူ ပေါ်လာ

မှာပါ။ နွေးတို့ ဒီပြင်စကားတွေ ပြောကြစို့လား။
 “ပြောလေ ... မနွေးနွေး ဘာပြောချင်လဲ”
 “မိယုတို့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆုလုပ်တဲ့ ညကစပြီး
 နောက်နေ့တွေမှာ ကိုနေမင်း ပျောက်သွားတယ် ...
 ကိုနေမင်း ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ”
 “ကျွန်တော် မန္တလေးကို ပြန်သွားတာပါ”
 “ဘာလဲ ... ကိုနေမင်းရဲ့ အမြွှာအစ်ကိုနဲ့ ရန်ကုန်မှာ
 တွေ့ပြီး မန္တလေးကို အတူသွားကြတာလား”
 “မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်သဘောနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်
 သွားတာပါ။ မနွေးနွေးတို့မှာလဲ စာမေးပွဲနဲ့ ဝင်းထွတ်
 မှာလဲ စာမေးပွဲနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ နေ
 ရတာ ပျင်းတယ်လေ။ ကျွန်တော်ရှိနေရင် ဝင်းထွတ်
 မှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးတာနဲ့ ပြန်သွားတာ။
 မနွေးနွေးတို့ စာမေးပွဲပြီးရက်လောက် မှန်းပြီးမှ ကျွန်
 တော်ပြန်လာတာ”
 “မန္တလေးမှာကော အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ကိုဝေလင်းနဲ့ မတွေ့
 ခဲ့ဘူးလား”
 နေမင်း ခေါင်းခါပြသည်။
 “ကိုကိုလင်းကို မတွေ့ခဲ့ပါဘူး ... ဒါထက် မနွေးနွေး
 က ကိုကိုလင်းအပေါ်မှာ တော်တော်လေးသံယောဇဉ်
 ရှိတဲ့ပုံပဲနော်”
 “သူက နွေးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲလေ”

“ဟောဗျာ”
 “ဘာလို့ ဟောဗျာတာလဲ ကိုနေမင်း”
 “ကျွန်တော်နဲ့ မနွေးနွေး စကားကောင်းနေတာ ...
 ဝင်းထွတ်တို့ ကားကိုတောင် မမြင်ရတော့ဘူး။
 ဒီကောင်ကို မိအောင်လိုက်ဦးမှ ... နို့မို့ရင် ဒီကောင်
 လေလုံးထွားလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး”
 ပြောပြီးသည်နှင့် နေမင်းသည် သူ၏ပြိုင်ကား
 လေးကို အရှိန်မြှင့်လိုက်သည်။
 “ဪ ... မနွေးနွေး”
 “ရှင်”
 “အရှိန်များမယ်၊ သေချာကိုင်ထားနော်၊ င
 သတိထားပါ။ အတိမ်းအမှောက် အတိုက်အခတ် ထိုးရင်း
 မရှိစေရဘူး ကျွန်တော် အာမခံတယ်။ အဲဒီလို
 တဲ့အခါ နှစ်ယောက်လုံးယိမ်းပြီး အသားချါနော်။
 ထိမယ်။ အဲ ... ကျွန်တော် မရိုးမသားနဲ့ မေက်တော်
 လို့ မနွေးနွေး ထင်မှာစိုးလို့ပါ”
 “အဲပါ ... မောင်းမှာသာမောင်းပါ ... ဝာကတုန်း
 ဖြေရှင်းချက် ထုတ်ရတာကလဲ အမောပဲ”
 နေမင်း စွတ်တင်မောင်းတော့သည်။
 ရွှေညောင်ပင် ထောက်ကြိုမရောက်မီ လမ်းကျယ်
 ပြော ချောမွေ့သော်လည်း အကွေ့အကောက် အပိုင်းတွေ
 များပါ၏။

“အယ် ... အယ် ... အမေ”

ကိုင်ထားသည့် ကြားကပင် ကားအရှိန်နှင့် လမ်းကို ဝိုက်ကွေ့ရာ၌ နွေးနွေး၏ ဓန္ဒာကိုယ်လုံးလေးမှာ နေမင်းဘက်သို့ အိမ်နဲ့ ယိုင်သွား ကျသွားသည်။ ပခုံးချင်း ထိရုံမက ပါးချင်းကပ်မိသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။

ခုန်လိုက်သည့်ဖြစ်ချင်း။ နွေးနွေး၏ နှလုံးခုန် ဝင်ခုန်သည်မှာ အတားမရှိ အဆီးမရှိပင် ခုန်ပေတော့သည်။

ကိုန်ပြောစတမ်းဆိုလျှင် နွေးနွေးသည် ယောက်ျား နှင့် ပတ်သက်ပြီး ယင်ဖိုပင် မသမ်းဘူးသောသူဟု ပြော ဝိုက်အောင် အထိအတွေ့ လုံးဝမရှိစဖူးပါလေခဲ။ မှာ တစ်ခါတစ်ရံ နေထိုင်မကောင်းလျှင်တောင်မှ ရင်ဖင်မလီဒေါက်တာ ဦးစောသာထူးနှင့်မကု။ သီးသန့် မှီမီးဆရာဝန်ဖြင့် ကုသသည်အထိ ကင်းရှင်းခဲ့သော မဖြစ်သည်။

ယခု ကိုနေမင်းနှင့် ပခုံးချင်းဖိကပ်ထိ၊ ပါးချင်း ... သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက် အထိအတွေ့မှာ နွေးနွေး၏ ဝယ်မဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သဖြင့် တားဆီးမရ ရင်ခုန်ရခြင်း ဖြစ် ပါလေ၏။

ရှက်သွေးလေးတွေ ဖြာသွားသည်။ မျက်နှာဝင် ဝင်းဖြူဖြူလေး ပန်းနုရောင် သွေးသွားသည်။ နားရွက်လေး တွေ နီသွားသည်။

နေမင်းဘက်မှ ခွတ်အတင်းခွာကာ ဟိုဘက်သို့

ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်ပြီး ပြန်ထိုင်သည်။ ကားတံခါးဘောင်တန်း ကို အသေအလဲ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

တဒိတ်ဒိတ် ရင်ခုန်နေသည့် ကြားကပင် နွေးနွေး သည် ကိုနေမင်း၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

ကိုနေမင်းသည် ရှေ့တူရုသို့သာ စူးစိုက်ကြည့် ပြီး မောင်းမြဲမောင်းနေသည်။

နွေးနွေးနှင့် အထိအတွေ့ကြောင့် မူမမှားသော အသွင် ရှိပါ၏။ သူ့စိတ်ကိုက ရိုးရိုးသားသားပေမဲ့လည်း။

“ဟော ... မနွေးနွေး တွေ့လား။ ဟိုရှေ့က ဝင်းထွတ် မောင်းတဲ့ မနွေးနွေးရဲ့ကားဖြူလေးလေ။ ဒီကောင် ဘယ်ပြေးမလဲ”

ရယ်ကာမောကာ လက်ညှိုးတစ်ဖက် ထိုးရင်း နွေးနွေးအား ပြသနေပေသေးသည်။

နွေးနွေးလည်း ရှေ့မှကားကို မြင်ပါ၏။ ထောက်ကြို လှည်းကူးလမ်းသည် တော်တော် ဖြောင့်သောလမ်းမို့ မြင်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဒါဆိုလဲ လျှော့မောင်းပါလား ကိုနေမင်း။ နွေးနွေး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း သွက်သွက်ခါနေပြီ”

“ဟုတ်လား ... မနွေးနွေး စီးရတာ ကသိကသောက် ဖြစ်သွားလား။ ကျွန်တော် မောင်းတာ တစ်နာရီ ခုနစ် ဆယ်ငါးမိုင်နှုန်းလောက် ရှိတာပါ။ ကိလို တစ်ရာနှစ် ဆယ်အထိပဲ တက်သေးတာ”

“အဲဒီလောက်ကိုပဲ နွေးနွေး ကြောက်တယ်”

“ဟာ ... ဒါဆိုလည်း ပြောရောပေါ့ မနွေးနွေးရယ်။ ကျွန်တော် မနွေးနွေး ကြောက်တယ်ဆိုရင် ဘယ် မောင်းမလဲ။ ဒီကောင် ဝင်းထွတ်ကို ကျွန်တော်ရှုံးသွား ကော ဘာအရေးလဲ”

နေမင်းသည် ကားအရှိန်ကို သိသိသာသာကြီး ပင် လျှော့ချလိုက်ပေတော့သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မန္တလေး-ရန်ကုန် ဆိုရင် ကိလိုတစ်ရာလေးဆယ်အထိ မောင်းတယ်။ လမ်းတွေကလည်း ကောင်းတယ်မှတ်လား။”

နွေးနွေး ဘာမှပြန်မပြောပေ။ နွေးနွေး အာရုံစိုက် စဉ်းစားနေသည်မှာ မိမိသည် ကိုနေမင်းနှင့် အထိအတွေ့ ကြောင့် ရင်တွေ ဒီလောက်ခုန်နေပါလျက် ကိုနေမင်းကျတော့ မိမိနှင့် အထိအတွေ့ကြောင့် ရင်မခုန်ဘူးလားဟု တွေးနေမိ ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အင်းတကော်သို့ ဝင်းထွတ်ထက် နှစ်မိနစ်နောက် ကျပြီးမှ နေမင်း၏ပြိုင်ကားလေး ရောက်လာပြီး ဝင်းထွတ် ရပ်ထားသည့်ဘေးတွင် ယှဉ်၍ရပ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ နေမင်း ... ဒီပွဲမှာတော့ မင်း ရှုံးသွားပြီ လေကွာ”

“အေးပါ ... ဆိုပါတော့”

“ဘာကွ ... ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။ မင်းက နှစ်မိနစ်

တောင် နောက်ကျကျန်ခဲ့တာကော ဆိုပါတော့လို့ ပြောနေပါလားကွ”

နေမင်းက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကားတံခါးဖွင့် ဆင်းသည်။ ပြီး ... ကားဖင်ဘက်မှ ကွေ့သွားပြီး နွေးနွေး ဆင်းရန် တံခါးဖွင့်ပေးပါ၏။

နွေးနွေးက ချက်ချင်းမဆင်းသေးဘဲ အနိုင်ရ သွားသော ကိုဝင်းထွတ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်ပါ ၏။

“တကယ်တော့ ဒီပွဲမှာ ကိုနေမင်း မရှုံးသင့်ပါဘူးနော်။ နွေးကို ငဲ့ညှာလိုက်လို့ ကိုနေမင်း ရှုံးသွားရှာတာပါ။ နွေးက သိပ်မြန်မြန်မောင်းတော့ ကြောက်တယ်လေ။ နွေးကြောက်တယ်ဆိုလို့ ကိုနေမင်းက လျှော့မောင်း လိုက်တာ”

“အင်း ... တွက်တော့ တွက်မိသားပဲ။ ဒီကောင်နေမင်း ဟာ မန္တလေး ဟိုက်စကူးမှာ နေစဉ်ကတည်းက ကျောင်းယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွေမှာ သူ မပြိုင်ချင်ရင် လုံးဝဝင် မပြိုင်ဘူး။ သူဝင်ပြိုင်ပြီဟေ့ဆိုလည်း ဒီကောင်ရာဇဝင် မှာ ရှုံးပွဲဆိုတာ မရှိခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကောင် အခု ရှုံးသွားတာ မနွေးနွေးကို ငဲ့ညှာပြီး လျှော့မောင်းလို့ ရှုံးတာလို့ပဲ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တွက်မိသားပဲ။ ကဲ... လာ ... လာ ... စားသောက်ဆိုင် ဝင်ကြမယ်”

စားသောက်ဆိုင်မှာ ကျယ်ဝန်းရုံမက သန့်ရှင်း

လည်း သန့်ရှင်းပေးသည်။

စားပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြသည်။ တမင်တကာ အထူးတလည်လာ၍ စားသောက်ကြသည်မို့ အထူးတလည် အစားအစာများကိုသာ မှာယူပေးသည်။

ချိုးကြော်၊ စနိုက်ကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်ကြော်၊ စာကလေးကြော်၊ ဆီထမင်းတို့နှင့် နွားနို့စစ်စစ်မှာ ယူစားသောက်ကြသည်။

နွေးနွေးသည် ချိုးကြော်၊ စနိုက်ကြော်နှင့် ဆတ်သားခြောက်ကြော်တို့ကို စားပါ၏။

စာကလေးကြော်ကိုမူ နွေးနွေး မစားစေ။

“ဟဲ့... မိနွေး... ဒီတစ်ခါတော့ နင် တော်တော်စားသားပဲ ... စားကောင်းလာ”

“အေးဟဲ့ ... ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါပဲ စနိုက်ကြော်တို့ ချိုးကြော်တို့ စားဖူးတာ၊ စားလို့တော်တော်ကောင်းတာပဲ”

“အေး ... မှတ်ထား။ လောကကြီးမှာ ကိုယ်မစားဘူး သေးတာ ... ကိုယ်မတွေ့ကြုံဘူးတာတွေ ရှိစမြဲပဲ။ ဒီနေ့အဖို့ နွေးအတွက် မစားဘူးတာတွေ စားရပြီး မကြုံဘူးတာတွေ ကြုံရတော့ ဗဟုသုတ ရတာပေါ့ဟယ်”

နွေးနွေးသည် မေယုစကားကို ငေးပြီး နားထောင်

မိပါ၏။

ဟုတ်ပါ ... ပြိုင်ကားလေးပေါ်တွင်လည်း နွေးနွေး ခမျာ မကြုံဘူးသေးသည်တို့ကို ကြုံရသဖြင့် တားမရ ဆီးမရ ရင်ခုန်ခဲ့ရပြီပေပဲကိုး။

တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ထွက်လာသည်။
 အိမ်တွင် နွေးနွေးမရှိခိုက်မို့ ယခုလပိုင်းအတွင်း
 အိမ်ပြင်မထွက် အိမ်ထဲတွင် အောင်းနေသော ဦးအောင်နွေးက
 ပင် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဟဲလိုသံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။
 “ဟဲလို ... ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ”
 “ကိုအောင်နွေးလား ... ကျုပ် ဘမင်းပါ။ ညကပဲ
 ကျုပ် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တယ်”
 “ဟုတ်လား ... ဘယ့်နယ့်လဲ သတင်းစုံစမ်းချက်တွေ
 ရရဲ့လား။ အောင်မြင်ရဲ့လား”
 “ရသင့်သလောက် ရခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆို ... ပြော ... ပြော”
 “ဖုန်းနဲ့ပြောတာ မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုးမိုင်
 အိမ်ကို လာပြောလည်း မကောင်းဘူး။ ခင်ဗျားအိမ်
 အနီးအနားမှာ ခင်ဗျားအိမ်ကို အဝင်အထွက်ရှိတဲ့လူ
 ကို ခင်ဗျားရန်သူက စောင့်ကြည့်ချင် ကြည့်နေနိုင်
 တယ်။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျားရန်သူက ကျုပ်ကို
 ဘမင်း မှန်း သိချင်သိနေမယ်။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လွန်ခဲ့
 တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ဓန၊ ဗလ၊ သူရ ဆိုတာ
 တောင် သူက သိနေတဲ့လူ မဟုတ်လား။ ကျုပ် ဝင်
 ထွက်တာ မြင်ရင် ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျား ပူးပေါင်းနေမှန်း
 သိသွားကာနဲ့ ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ ခက်သွားနိုင်
 တယ် ကိုအောင်နွေး”
 “အဲဒါ မှန်တယ် ... ကိုဘမင်း ဉာဏ်ကောင်းတယ်။
 ကဲ ... ပြော ... ဒါဆို ကိုဘမင်းနဲ့ကျုပ် ဘယ်လိုတွေ့
 ကြမလဲ”
 “အခု မွန်းလွဲနှစ်နာရီတိတိမှာ ကရဝိတ်ဟိုတယ်ကို
 လာခဲ့ပါ။ ဘီယာသောက်ရင်း ပြောကြတာပေါ့”
 ဦးအောင်နွေး ဖုန်းပြန်ချပြီး ကရဝိတ်ဟိုတယ်
 သွားဖို့ ပြင်ဆင်သည်။
 မွန်းလွဲ နှစ်နာရီထိုးရန် မိနစ်နှစ်ဆယ် အလိုမှာ
 ပင် သူ၏ မှန်လုံ ပါဂျရိုကားဖြင့် ကရဝိတ်ဟိုတယ်သို့ လာခဲ့
 သည်။

နှစ်နာရီထိုးရန် စက္ကန့်ပိုင်း အလိုမှာပင် ဦးအောင်
နွေး ကရဝိတ်ဟိုတယ်သို့ ရောက်လာသည်။

မော်တော်ကားများ ရပ်ရန်နေရာတွင် ရပ်ပြီး
အစောင့်အမှုထမ်းလက်သို့ ကားအပ်ခဲ့ကာ မှန်တံခါးများပိတ်
သော့ခတ်ပြီး ပေါင်းကူးတံတားမှ ကရဝိတ်ဟိုတယ်ထဲသို့
ဦးအောင်နွေး ဝင်ခဲ့သည်။

ဦးအောင်နွေး ပေါင်းကူးတံတားသို့ ကူးလျှောက်
နေစဉ်မှာပင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရောက်လာသည်။
မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှလူသည် ဆိုင်ကယ်ကို စက်မသတ်
ဘဲ ဘေးစောင်း ခြေတစ်ဖက်ထောက်ကာ ဦးအောင်နွေး
ပေါင်းကူးတံတား ကူးသွားသည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ခဏလေး ရပ်ကြည့်ပြီးနောက် ဆိုင်ကယ်ကို
ဂီယာသွင်းကာ ပြန်မောင်းထွက်သွားသည်။

ဤအချင်းအရာကို သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ပုန်
ကွယ်ပြီး ကြည့်နေသော ဦးဘမင်းက အားလုံး မြင်တွေ့
သည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် ထွက်သွားပြီး အဝေးရောက်
မှ ဦးဘမင်း သစ်ပင်ကွယ်မှ ထွက်လာကာ ကရဝိတ်ဟိုတယ်
သို့ ဆက်၍လာခဲ့သည်။

ဟိုတယ်၏ မှန်ကာဘေးစားပွဲတွင် ကန်တော်
ကြီး၏ ရှုခင်းများကို ဝေးကြည့်နေသည့် ဦးအောင်နွေး၏
စားပွဲသို့ ဦးဘမင်း ရောက်လာပေသည်။

“ဟော ... လာ ... ထိုင် ... ကိုဘမင်း။ ကျုပ်ရောက်
တာတောင် တစ်အောင်လောက်ရှိသွားပြီ”

“လာဗျာ ထိုင် လုပ်မနေနဲ့ ကိုဘမင်း။ ဒီနေရာနဲ့
ဒီစားပွဲမှာ မထိုင်ဘဲ တခြားအတွင်းဘက်စားပွဲကို
ပြောင်းထိုင်စို့”

ဦးဘမင်းကပင် ဦးအောင်နွေး လက်မောင်းကို
ဆွဲခေါ်နေသဖြင့် ဦးအောင်နွေး ထ၊လိုက်လာကာ အတွင်း
ဘက်ကျကျ စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလောက်ကြီးတောင် စိုးရိမ်စရာ ရှိနေလို့လား
ကိုဘမင်း”

“ရှိတယ် ထင်တာပဲ။ ခင်ဗျားကားနောက်က မော်
တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လိုက်လာတာကို ကိုအောင်နွေး
သတိမထားမိဘူးလား”

“ဟုတ်လား ... ကျုပ်ကတော့ အမှတ်တမဲ့ပဲ။ ကိုဘ
မင်း မြင်လို့လား”

“ကျုပ် ဒီကိုရောက်နေတာ တစ်နာရီ မိနစ်လေးဆယ်
ထဲကပဲ ကိုအောင်နွေး။ ဟိုတယ်ခန်းထဲ မဝင်ဘဲ
အပြင်က သစ်ပင်ကွယ်မှာထိုင်ပြီး ခင်ဗျားကား ဝင်
လာတာကို စောင့်ကြည့်နေတာ”

ဦးဘမင်းက အားလုံး သူတွေ့သမျှကို ဦးအောင်
နွေးအား ပြောပြလိုက်သည်။

ဦးအောင်နွေး ပန်းတွန့်သွားသည်။ ထိတ်လန့်

စိုးရိမ်မှုကြောင့် ပန်းတွန့်သွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
 “ဒါဆို ဒီကောင် ကျုပ်ကို ရန်ပြုဖို့ လိုက်နေပြီပေါ့နော်”
 “အဲဒီလို ဖြစ်နိုင်စရာရှိတယ်”
 “ဒါဆို သူ့မျက်နှာကို ခင်ဗျား မြင်လိုက်မှာပေါ့ ကိုဘမင်း”
 “မမြင်ရဘူး၊ ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ဆောင်းထားတယ်။ မျက်နှာလေကာလကြီးပြားက မီးခိုးရောင်မို့ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ် မမြင်သာဘူး။ တမင်တကာ မမြင်အောင် နေကာကို ချထားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”
 “ကိုယ်လုံ့ ကိုယ်ထည်ကကော”
 “ဗလကောင်းတယ်၊ ဂိုက်တော်တော်ကောင်းတယ်”
 “အဝတ်အစားကကော”
 “သားရေဂျာကင် ခါးရှည်အနက်ရောင် ဝတ်ထားတယ်။ ဂျင်းဘောင်းဘီ အပြာဝတ်ထားတယ်။ ဂျင်းဂဲ(လ်)ဘု အနက်ရောင် တောစီးဖိနပ် စီးထားတယ်”
 “သူ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် နံပါတ်ကို ကိုဘမင်း မမှတ်လိုက်ဖူးလား”
 “မှတ်လိုက်တယ် ... အကွရာ “ယ”နဲ့ နံပါတ်က စကော့ဂဏန်း သုံးလုံးထဲရယ်။ အဲဒီနံပါတ်ဟာ သူ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့ နံပါတ်အမှန် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နံပါတ် ပြောင်းတတ်ထားတာပဲ ဖြစ်မယ်။”
 “ကိုဘမင်းက ဘာလို့ နံပါတ်အမှန်လို့ မထင်တာလဲ”

ဘီယာဘူးနှင့် အာလူးကြော် ပန်းကန်များ စားပွဲထိုးက လာချပေးသည်။ နောက်ထပ် စားသောက်ဖွယ်များ ဦးအောင်နွေးက စားပွဲထိုးအား ထပ်၍မှာကြားလိုက်သည်။
 “မော်တော်ဆိုင်ကယ်က ခေတ်မီ အခုခေတ်ပေါ်တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ဖြစ်နေတယ်။ အမျိုးအစားက ယာမာဟာ။ မတ်ကပ်တွေက နီကယ်ရောင်။ ကိုယ်ထည်က အနီရောင်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် သစ်ပြီး နံပါတ်က သိပ်ငယ်နေလို့ပဲ။ နှစ်ရာငါးဆယ်စီစီ မတ်ကပ်စဉ်ပြီး ဘီးတွေက ဘုတွေ ဒစ်တွေနဲ့ တောစီးစပါယ်ရှယ်ဆိုင်ကယ် အမျိုးအစား”
 “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို သဲလွန်စထားပြီး ခြေရာကောက်ရင်တော့ ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရမှာပဲ မှတ်လား ကိုဘမင်း”
 “အင်း ... သဲလွန်စတစ်ခုတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့ ကိုအောင်နွေး။ ဒါပေမယ့် ဒီအသွေးအရောင်၊ ဒီပုံစံ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တွေက အများကြီး ရှိနေတာပဲ။ ရန်ကုန်မှာလည်း အများကြီး တခြားအမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှာလည်း အများကြီးပဲ။ နောက်ပြီး ဒီကောင်က ဒီနေ့ ရန်ကုန်မှာ ရှိပေမယ့် နက်ဖြန်တခြားမြို့ရောက်ချင် ရောက်သွားမှာ။ ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်ရဲ့ သဲလွန်စနောက်ကို လိုက်ရင် ဆန်ပန်းထဲက ဆန်တစ်စေ့ သဲလွန်စ လောက်ပဲရှိတယ်”

“ကျောက်ဆည်ဘက် သွားခဲ့တာ သူတင်းရသင့်သလောက် ရတယ်ဆို။ အဲဒီရတဲ့သတင်းတွေက ဒီကောင်ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ပေါ်ထွက်မလာဘူးလား ကိုဘမင်း”

“အင်း ... ကျုပ်ပြောမယ် ... ကိုအောင်နွေး ကျောက်ဆည်ကို ကျုပ်ရောက်သွားပြီး ပထမဆုံး လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က သေဆုံးသွားတဲ့ ဦးဗညား သတင်းကို မသိမသာ စုံစမ်းတယ်။ ကျုပ်အရပ်ထဲမှာ တည်းခိုပြီး စုံစမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းပြီး စုံစမ်းရတာ။ အရပ်ထဲက တစ်အိမ် အိမ်မှာတည်းရင် ဧည့်စာရင်းတိုင်ရတာနဲ့ မှတ်ပုံတင်ပြရတာနဲ့ ကျုပ် ရောက်နေတာကို တစ်ဘက်က သိသွားနိုင်တယ်။ တည်းခိုခန်းမှာတည်းလည်း အဲဒီပုံစံပဲ။ ပိုတောင်ဆိုးဦးမယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းတာ။ အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းမိတာပဲ ကျုပ်အတွက် ကံကောင်းထောက်မသွားတယ် ကိုအောင်နွေးရေ”

“ဘယ်လို ကံကောင်းထောက်မသွားတာလဲ”

“ပထမ ရောက်ရောက်ချင်းတော့ အပြင်ထွက်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်က ကိုဗညားကို စုံစမ်းတယ်။ မရဘူးဗျာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က လူတွေဟာ အခု အသက်ကြီးပြီး သေတဲ့လူတွေ သေကုန်

ပြီ။ တချို့လည်း သားသမီးနဲ့ ခိုကပ်နေရင်း သားသမီးပြောင်းတဲ့ နေရာတွေကို ပြောင်းကုန်ကြပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သုံးရက်ကြာတာတောင် ဘာသတင်းမှ မရဘူး။ နောက်ဆုံးသတင်းရမယ့်ရတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ကပ္ပိယကြီး ဦးဒေါနဆီက သတင်းရတယ်ဗျို့။ ကပ္ပိယ ဦးဒေါနကြီးက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ”

“ဆိုပါဦး ... ကပ္ပိယ ဦးဒေါနဆီက ဘယ်လိုသတင်းတွေ ရတာလဲ”

“ကိုဗညားသေတော့ ဦးဒေါနကိုယ်တိုင် ဒီဘုန်းကြီးကျောင်းက သံဃာတော်တစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဦးဇောတိက ကိုယ်တော်နဲ့အတူ ကိုဗညား အသုဘအိမ်မှာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး သွားရတယ်တဲ့။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သေသွားတဲ့ ဦးဗညားနဲ့ ဒီကျောင်းက ဦးပဋ္ဌင်း ဦးဇောတိက ကိုယ်တော်ဟာ ညီအစ်ကိုအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေလို့တဲ့။ ဦးဗညားဟာ အစ်ကိုအကြီးဆုံး။ ဦးဇောတိက ညီအငယ်ဆုံးတဲ့ ... ဒါပေမယ့် ဦးဗညား ပေပေထေထေနဲ့ မကောင်းမှုတွေ လုပ်နေတာကို သူညီ ဦးပဋ္ဌင်း ဦးဇောတိက ကိုယ်တော်က လုံးဝမနှစ်သက်လို့ ညီအစ်ကိုချင်း အဆက်အသွယ် မရှိဘဲနေခဲ့ကြတာတဲ့။ ဦးဗညားသေမှ ဦးဇောတိက ကိုယ်တော်က အစ်ကိုကြီး ဦးဗညား အသုဘအိမ်ကို ကြွတာတဲ့။

အဲဒီထဲက ဦးဒေါနက အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကပ္ပိယ လုပ်နေခဲ့တာတဲ့”

“ဟဲ ... ဟဲ... စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုဘမင်း ... စကား ပလ္လင်တွေ သိပ်ခံမနေနဲ့ဗျာ လိုရင်းပဲ ပြောပါလား ... ခင်ဗျားကိုပေးဖို့ ကျွန်တို့ ငွေငါးသောင်း ကျွန်တော် ယူလာခဲ့ပါတယ်”

“ခင်ဗျား တယ်ခက်ပါလား ကိုအောင်ဇွေး။ အရမ်းဆူ စောတာကိုး။ ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်လာရင် အရင်းအမြစ်က စပြီး ခုံစမ်းရတယ်ဗျ။ သဲလွန်စ၊ သက်သေ စတဲ့ အကြောင်းတွေကို ခုံစမ်းရတာ ...။ တစ်ခါတလေ အရေးမပါပါဘူးဆိုပြီး ဘေးထုတ်ထားတဲ့ အချက်က တကယ်တမ်းကျတော့ အမှုကိစ္စမှာ အဓိကသဲလွန်စ သက်သေဖြစ်ချင် ဖြစ်လာတတ်တာ”

“ဆန္ဒစောဆို ... ဒီကိစ္စက သေဘေးကြီးကိုးဗျ။ အခု ပဲ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မြင်တယ်ဆို၊ ကျုပ်နောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူ လိုက်နေတာ။ အဲဒီမော်တော် ဆိုင်ကယ်နဲ့ကောင်က သေမင်းဗျ။ စိုးမောင်နဲ့ကျော် သောင်းကို ခေါ်သွားပြီလေ။ အခု ကျုပ်နောက်မှာ ကပ်လိုက်နေပြီ။ နှစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ပြီး နပန်းလုံး ရတာမျိုးဆို ဘာအရေးလဲ။ အခုဟာက အရိပ်နဲ့ဖက်ပြီး နပန်းလုံးရသလို ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း မသိရဘူး။ သူ ကသာ ကိုယ့်ကို သိပြီး ကိုယ်က သူ့ကိုမသိရတော့

အရိပ်ကို ဖမ်းရသလို ဖြစ်နေတာ”

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်ဆက်ပြောမယ်။ ကိုဗညား သေသွားပြီးခဲ့တဲ့နောက် ကျန်ခဲ့တဲ့ သွေးရင်းသားရင်း ဆိုလို့ ညီအရင်း ဦးဇောတိကနဲ့ လေးနှစ်သားအရွယ် သားလေးပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ လေးနှစ်သားကလေး ကိုလည်း ဦးဇောတိကကပဲ ဦးလေးဖို့ ဆက်စောင့် ရှောက်ပေးခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟိုတုန်းက အဲဒီလေးနှစ်သားကလေး ဟာ အခုဆိုရင် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိပြီဗျေ ... ဒီကောင် လေးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒီလိုတွက်ရင်လည်း ရတယ် ကိုအောင်ဇွေး ... ဒါပေမယ့် ရှိသေးတယ်ဗျ”

“ဘာရှိသေးတာလဲ”

“ကိုဗညား သေဆုံးချိန်မှာ ဦးဇောတိကဟာ ပဉ္စင်းဝါ နှစ်ဝါပဲရှိသေးတယ်လို့ ကပ္ပိယ ဦးဒေါနက ပြောတယ်”

“အဲဒါ ဘာပြုလဲ ကိုဘမင်း”

“အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်မှ ပဉ္စင်းခံလို့ရတယ်လေဗျာ။ ဒီတော့ ... ကိုဗညားရဲ့ညီ ဦးဇောတိကဟာ အဲဒီ အချိန်တုန်းက အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ် ဆိုတာ တွက်လို့ရတယ်လေ”

“ဒါတော့ဗျာ ... ပဉ္စင်းခံတယ်ဆိုတာ အသက်နှစ် ဆယ်ရဲ့အထက် ကျော်ချင်သလောက်ကျော်လည်း တက်

လိုရတာပဲ။ ကံသောက်မကြီး နှစ်ဝါရသေးတာမို့ အသက် နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်လို့ ဘယ်တွက်လို့ ဖြစ်မလဲ”

“ဒါပေမယ့် ဦးဇောတိကက အဲဒီကျောင်းမှာပဲ ကိုရင် ဝတ်နေတာဗျ။ ဒါကြောင့် ကိုရင်ဘဝနဲ့ အသက်နှစ် ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ ပဉ္စင်းတက်တာမို့ အသက်နှစ်ဆယ် နှစ်နှစ်လို့ တွက်လို့ရတာ။ အဲဒီတုန်းက အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်ဟာ အခုဆိုရင် လေးဆယ်ကျော်ပဲရှိမယ်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းတဲ့ ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အဖို့ အသက်လေးဆယ်ကျော်ဆိုတာ အင်မတန် အရွယ် ကောင်းနေတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်းရော ... ဦးနောက် ပိုင်းရော ... လှုပ်ရှားမှုအပိုင်းရော စွမ်းဆောင်အား ကောင်းတဲ့အရွယ် ဖြစ်နေတယ်။ နောက်တစ်ချက်က ဦးဇောတိကဟာ သူ့အစ်ကိုကြီး ကိုဗညားသေဆုံးပြီး ရက်လည်ပြီးတဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ပဉ္စင်းဘဝကထွက် ပြီး လူဝတ်လဲလိုက်တယ်လို့ ဦးဒေါနက အတိအကျ ပြောတယ်”

“ဒါဆို သူ့လူဝတ်လဲပြီးတဲ့နောက် သူ့နာမည် ဘယ် လိုခေါ်သတဲ့လဲ”

“ဝေလင်းတဲ့”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ယာမာဟာတောစီးမော်တော် ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့ ဝေလင်းဆိုတဲ့လူကို ရှာရမှာပေါ့ ... ဟုတ်လား ကိုဘမင်း”

“ဒါတော့ ချင့်ချိန်ဆက်လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ။ ကျုပ် ပြောတာက ထည့်တွက်လို့ရတဲ့ သဘောကိုပြောတာ။ နောက်တစ်ချက်က အဲဒီ ဦးဇောတိကဆိုတဲ့ ဝေလင်း ဟာ ကိုဗညားမိန်းမ သေသွားတာနဲ့ ကိုဗညားအိမ်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့ရောင်းပြီး သူ့တူ လေးနှစ်သားလေးကို ခေါ်ထွက်သွားတာ ကျောက်ဆည်ကို လုံးဝပြန်မလာ တော့ဘူးဆိုတာလဲ ဦးဒေါနဆီက သိခဲ့ရတယ်။ ကိုဗညား အကြောင်းကို သိကြတဲ့လူတွေရဲ့ ကောလာဟလ ... က အခုဆိုရင် ကိုဗညားမှာ အတွင်းပစ္စည်း အဖိုးတန်တွေ အများကြီး ကျန်ခဲ့တယ်တဲ့။ အဲဒီ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် က ကိုဗညားရဲ့ ရတနာတွေရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ငါးသိန်း ခြောက်သိန်းဖိုးလောက်တော့ ရှိတယ်ဆိုပဲ”

“ဟာ ... အဲဒါ သိပ်ကိုဟုတ်နိုင်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်း က အခေါက်ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ တစ်ထောင်လောက် ရှိတာ။ အကောင်းစား စိန်မှ တစ်ရတီကို နှစ်ထောင် ထက် မပိုဘူး။ ဗညားလက်ထဲမှာ အဲဒီတုန်းက စိန် တွေရွှေတွေ ဝိုးလဒင်းပတ်(ဖ်)မုန့်ဘူးနဲ့ တစ်ဘူးအပြည့် ရှိတာ ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်းသိတယ်။ အဲဒါကိုပဲ ကျုပ်ရယ် ဗလရယ် သူရရယ်က မကျေနပ်ကြတာ။ ရသမျှ ဗညားက လက်ဝါးကြီးအုပ်ယူတယ်။ ကျုပ်တို့ ကျတော့ နည်းနည်းပဲ ပေးတာကို မကျေနပ်တာကစ ပြီး သတ်ပုတ်ပွဲအဖြစ်မှာ ဗညားကို သေတဲ့အထိ

ကျုပ်တို့ လက်လွန်သွားတာ။ ကျုပ်တို့လည်း လက်လွန်သွားတာနဲ့ လက်လွတ်ကိုယ်လွတ် ထွက်ပြေးခဲ့ကြတာ။ အခု ကာလတန်ကြေးနဲ့သာ ဗညားရဲ့ မုန့်ဘူးထဲက စိန်ရွှေရတနာတွေကို တွက်ရင် သိန်းသုံးလေးငါးရာ ရှိမလားပဲ”

“ဇာတ်လမ်းကတော့ အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ဆုံးသွားတယ်ကိုအောင်နွေး။ ကျုပ်လဲ ကပ္ပိယဦးဒေါနကြီးကို သတင်းပေးခ ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုပြီး ငွေငါးထောင် ထုတ်ပေးတော့ ဦးဒေါနက နောက်ဆက်တွဲသတင်းလေးတောင် ထပ်ပြောလိုက်သေးတယ်။ နောက်ဆက်တွဲသတင်းလေးက မဆိုးဘူးဗျ”

“ပြောပါဦး ... အဲဒီမဆိုးတဲ့ နောက်ဆက်တွဲသတင်းကို”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်လောက်က ဦးဒေါနဟာ မန္တလေးကိုသွားတာ ဈေးချိုနာရီစင်ကြီးနားမှာ ဦးဇောတိကခေါ် ဝေလင်းကို အမှတ်မထင် ပြန်တွေ့တယ်တဲ့။ ရှင်ဇောတိက ကိုရင်ဘဝထဲက ကပ္ပိယကြီး ဦးဒေါနနဲ့ကျောင်းမှာအတူနေလာတာမို့ ဝေလင်းကို မြင်တာနဲ့ ဦးဒေါနက မှတ်မိတယ်။ ဝေလင်းကလည်း ဦးဒေါနကိုမှတ်မိတယ်။ ဝေလင်းနဲ့အတူ အသက်ဆယ်ကိုးနှစ်ဆယ်လောက်အရွယ် လူရွယ်တစ်ယောက်လည်း

ပါလာတယ်တဲ့။ ဝေလင်းက ဦးဒေါနကို နှုတ်ဆက်စကားပြောကြပြီး ငွေတစ်ထောင်တောင် ဦးဒေါနကို ပေးလိုက်သေးတယ်တဲ့”

“နေပါဦး ... ဝေလင်းနဲ့အတူ ပါလာတဲ့ လူရွယ်ဆိုတာက ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကိုဗညားရဲ့ သားလေးလေ ... ကိုဗညားသေသွားတော့ လေးနှစ်သားအရွယ် ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးပေါ့။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဗညားသားလေးကို တူးတူးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ အခု ဒီကောင်လေးက မန္တလေးဟိုက်စကူးက ဆယ်တန်းအောင် ပြီးသွားပြီလို့ ဦးဒေါနကပြောတယ်တဲ့။ ဒီကောင်လေး ဆယ်တန်းအောင်ထားတဲ့ အမှတ်က ဆေးတက္ကသိုလ်အထိ တက်နိုင်တဲ့ အမှတ်ရပြီး အောင်ထားတာတဲ့။ ဒါပေမယ့် တူးတူးက ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး အချိန်ကုန်တယ်ဆိုပြီး ဝေလင်းကထားလျက်နဲ့ မနေလို့ တူဝရီးစကားတွေဘာတွေ များကြပြီး ဝေလင်းကပဲ တူတော်မောင်ကို အလျှော့ပေးပြီး သူဝါသနာပါတာတွေ ဆက်လုပ်ခွင့် ပေးရတယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“အဲဒီကောင်လေးက ဘာတွေ ဝါသနာပါလို့လဲ”

“ကာယဗညာအမျိုးမျိုးတွေ။ မြင်းစီးတွေ၊ ပြိုင်ကားတို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တို့ မောင်းတာတွေ၊ တောင်တက်

တွေ၊ အမဲလိုက်တွေ ဝါသနာပါလို့ အဲဒါတွေပဲ လုပ်နေတယ်လို့ ပြောတာပဲ ဦးအောင်ဇွေး။ ဒီကောင်လေး ဆယ်တန်းလည်း အောင်ပြီးပြီ။ သူဝါသနာပါတာတွေလည်း လုပ်နေပြီ။ အဲဒါတွေပြီးရင် သူ့ဘာသာလုပ်ငန်းတစ်ခုခု လုပ်ပလေ့စေတော့တဲ့ ... ဝေလင်းက သူ့တာဝန်ကုန်ပြီတဲ့”

“ဒါဖြင့် ... အခု အဲဒီဝေလင်းကကော ဘာအလုပ်တွေ လုပ်နေသလဲတဲ့”

“သူ့တူလေး ဝါသနာပါတာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာကို ထိုင်ကြည့်နေပြီး တူးတူး အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ သူ့လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ ပြီးမြောက်အောင် ဆက်လုပ်မယ်လို့ ဝေလင်းက ပြောတယ်တဲ့။ တူးတူး အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တာကို စောင့်နေတာတဲ့။ ဒီတော့ ဦးဒေါနက ဒါဆို ကျောက်ဆည်ကကျောင်းကို ပြန်လာပြီး သင်္ကန်းဆက်စည်းပါလားလို့ ပြောတော့ ဝေလင်းက ခေါင်းခါငြင်းပြီး ပြန်ပြောတယ်တဲ့”

“ဘာပြန်ပြောသတဲ့လဲ”

“ဒီမြန်မာပြည်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာထွန်းကားပြီးသားမို့ သူ့ဒီမှာတော့ သင်္ကန်းဆက်မဝတ်တော့ဘူးတဲ့။ သူ့ဆန္ဒက အိန္ဒိယတို့ သီရိလင်္ကာတို့ ထိုင်း၊ လာအို၊ ဂျပန်စတဲ့ နိုင်ငံတွေသွားပြီး သာသနာပြန့်ပွားရေးတွေ

လုပ်မယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ဦးဒေါနက ဘယ်တော့ လောက် အဲဒီတွေကို သာသနာပြု ထွက်မလဲလို့ မေးတော့ ... အခုလောလောဆယ်တော့ မထွက်နိုင်သေးပါဘူး ... နောက်ထပ် သုံးလေးနှစ်လောက် ကြာပြီးမှ ထွက်ဖြစ်မလား မသိဘူးတဲ့။ သူ့မှာ ဒီမှာပဲ အလုပ်အကြွေးတွေ ရှိသေးတယ်တဲ့။ အဲဒီအလုပ်ကြွေးတွေ အားလုံး ဆောင်ရွက်ပြီးမှ သွားမှာလို့ ပြောသွားတယ်ဆိုပဲ”

“ဘာအလုပ်ကြွေးတွေတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ ဦးဒေါနကလည်း မမေးဘူး၊ ဝေလင်းကလည်း မပြောဘူးတဲ့”

“ဗညားရဲ့သားလေး ဝေလင်းရဲ့တူလေး နာမည်က တူးတူးတဲ့နော် ကိုဘမင်း”

“အဲဒါက ငယ်နာမည်တဲ့ ... ငယ်ငယ်က ချစ်စနိုး ခေါ်ကြတာတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ် မန္တလေးဆက်လိုက်သွားရသေးတယ် ကိုအောင်ဇွေး။ တူးတူးနေခဲ့တဲ့ မန္တလေးက အထကအမှတ်(--)မှာ စာရေးကိုပိုက်ဆံပေးပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းရယ် ... ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နိုင်တဲ့ ကျောင်းသားနာမည်တွေကို စုံစမ်းရတယ်”

“ရခဲလား”

“ရပါတယ် ... ဦးဗညားရဲ့သား မောင်နေမင်းတဲ့ ...”
 အဲဒါ တူးတူးရဲ့ ကျောင်းနာမည်ပဲ”
 “နေမင်း ဟုတ်လား။ ဗညားရဲ့ညီက ဝေလင်း ...
 ဗညားရဲ့သားက နေမင်း ... ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ... ကျုပ်
 ရန်သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ခိုင်မာတဲ့ သဲလွန်စရပြီလေ။
 ကဲ ... ရော့ ... ကျုပ်ကတိအတိုင်း ကျန်တဲ့ငွေ ငါ
 သောင်း”

ငါးရာတန် တစ်အုပ်ထုတ်ပေးပြီး နှစ်ရာတန်
 တစ်အုပ်ပါ ထပ်ထုတ်ပေးပြန်သည်။

“ဒါက ခင်ဗျား ခရီးသွားလို့ ကုန်ကျတဲ့ ခရီးစရိတ်
 အပိုပေးတာ ကိုဘမင်း။ နောက်ပြီး အဲဒီ ဝေလင်းနဲ့
 နေမင်းကို ကိုဘမင်းပဲဆက်ပြီး ခြေရာကောက် လိုက်
 ပေးပါဦး”

“ကျုပ်ပြောထားပါတယ်နော် ကိုအောင်နွေး ... ခြေရာ
 ကောက် လိုက်ပေးရုံပဲရမယ်။ ကျုပ် လူသတ်တဲ့အလုပ်
 တော့ ငွေဘယ်လောက်ပေးပေး မလုပ်ဘူး”

“ခင်ဗျား သတ်ဖို့မလိုပါဘူး၊ သူတို့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆို
 တာကိုသာ စုံစမ်းပေးဖို့ပါ။ သူတို့ဘယ်မှာရှိတာ ဘာ
 တွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ခိုင်ခိုင်မာမာ
 သိလာရင် နောက်ထပ် ငွေငါးသောင်း ကျုပ်ထပ်ပေး
 မယ်”

ဦးဘမင်းက လက်ငင်းရရှိထားသော ငွေခုနစ်
 သောင်းကို သူ့လွယ်အိပ်ထဲထည့်ပြီး လက်ကျန်ဘီယာကို
 မော့လိုက်တော့သည်။

ပြောနေ

ရိုနေပါတယ်။
 ပါမယ်။ ဘယ်သူက

ဗညာ
ရန်သူဟာ
ကဲ ... ရှေး
သောင်း"

ငါးရာတန်

တစ်အုပ်ပါ ထပ်ထုတ်ပေးပြ

"ဒါက ခင်ဗျား ခရီး

အပိုပေးတာ ကိုဘမင်း။

နေမင်းကို ကိုဘမင်းပဲဆက်ပြန်လာသည်။

ပေးပါဦး"

ဘင်္ဂါ မဂ္ဂဇင်းတစ်

"ကျုပ်ပြောထားပါတယ်နော် ကိုအောင်

ကောက် လိုက်ပေးရုံပဲရမယ်။ ကျုပ် လူသ

တော့ ငွေဘယ်လောက်ပေးပေး မလုပ်ဘူးနော်

"ခင်ဗျား သတ်ဖို့မလိုပါဘူး။ သူတို့ဘယ်မှာ

တာကိုသာ စုံစမ်းပေးဖို့ပါ။ သူတို့ဘယ်မှာရှိသည်။

တွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ခိုင်နင်းစွာ

သိလာရင် နောက်ထပ် ငွေငါးသောင်း ကျုပ်

မယ်"

ခိုးဆီ

ပါက ဒေါ်ကြီးနန်းက သိနေသဖြင့် ဒေါ်ကြီးနန်းပဲ ဖုန်းကိုင်
လေ့ရှိသည်။

မီးဖိုထဲမှ ဒေါ်ကြီးနန်း ပြေးထွက်လာပြီး တယ်
လီဖုန်း ကောက်ယူနားထောင်ပြီး အသံပြန်ပေးသည်။

"အမိန့်ရှိပါ ... ကိုးမိုင် ဦးအောင်နွေးအိမ်က ပြောနေ
ပါတယ်"

"ရှင် ... မနွေးနွေး ဟုတ်လား။ အိမ်မှာ ရှိနေပါတယ်။
ဘယ်မှ မသွားပါဘူး။ ခေါ်ပေးပါမယ်။ ဘယ်သူက
ဆက်တယ်လို့ ပြောပေးရမလဲ"

ဒေါ်ကြီးနန်း ပြောနေသည်ကို ကြားနေရသော
နွေးနွေးသည် ဒီမိထံသို့ ဖုန်းဆက်သည်ဆို၍ ထိုင်ရာမှ ဒေါ်
ကြီးနန်း ပြောနေသည်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဒေါ်ကြီးနန်းကလည်း သူမနှင့် မနီးမဝေး ဧည့်
ခန်းတွင် ထိုင်စာဖတ်နေသည့် နွေးနွေးကို လှမ်းအကြည့် ဆုံ
ကြသည်။

ဒေါ်နန်းမွှေးက နွေးနွေးကို ခေါင်းညိတ်ခေါ်ယူ
လိုက်သည်။

နွေးနွေး ထလာသည်။ မေယုဆီကဖုန်း ဖြစ်
လေမလား။ စာမေးပွဲပြီးကတည်းက မေယုနှင့် နွေးနွေး
မတွေ့ဖြစ်ဘဲ ရှိသွားသည်။

"ဘယ်သူတဲ့လဲ ဒေါ်ကြီးနန်း ... မိယုဆီကလား"

"ပြောတတ်ဘူး နွေး။ မေယုဆီကတော့ မဟုတ်ဘူး။"

ဟိုဘက်ကပြောတာ ယောက်ျားသံပဲ”
“ဟင်”

ယောက်ျားသံဆိုသဖြင့် အံ့ဩသွားပြီးမှ ဒေါ်ကြီး နန်း လှမ်းပေးနေသော ဖုန်းကို နွေးနွေး လှမ်းယူပြီး အသံ ပြန်ပေးလိုက်သည်။

“မနွေးနွေးလား ... ကျွန်တော် နေမင်းပါ”

ကိုနေမင်း ဆိုသည်နှင့် နွေးနွေးမှာ ပြုံးပြုံးလေး ဖြစ်သွားသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကိုနေမင်း အသံ ကြားရုံနှင့် ရင်ကလေးလည်း ခုန်သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... နွေးပါ ကိုနေမင်း”

“ကျွန်တော် မနွေးနွေးဆီ ဖုန်းဆက်လို့ မနွေးနွေး အံ့အားသင့်သွားတယ် ထင်တယ်”

“အင်း ... အဲဒီလို ဖြစ်သွားသလားပဲ”

“ဆောရီးပဲ မနွေးနွေး။ တစ်ခါက မနွေးနွေး ကျွန်တော်ကို ပြောထားဖူးပါတယ်။ မနွေးနွေးကို ဆက်သွယ်ချင်ရင် ပထမ မမေယုကိုပြောပါ။ မမေယုကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပါလို့ ပြောဖူးတယ်။ မနွေးနွေး ပြောထားတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် လိုက်နာပါတယ်။ ပထမ မမေယုဆီ ဆက်ပါတယ်။ မမေယုတို့ သားအမိတွေ မနက်ခြောက်နာရီကတည်းက ပဲခူးကို သွားကြတယ် ဆိုလို့ ကျွန်တော် မနွေးနွေးဆီကို တိုက်ရိုက်ဆက်တာ ပါ ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ကဲ ... ဒါဆိုလဲ ... ကိစ္စကိုပြော။ ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့တော့ ကိုနေမင်း နွေးဆီကို ဆက်မှာမဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ကဲ ... ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်၊ အရေးမကြီးဘူးဆို တာတော့ မနွေးနွေးရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပေါ်မှာ မူတည်နေပါတယ် မနွေးနွေး”

“ဘာကိစ္စနဲ့လဲဟင်”

“အဲ ... ဟိုအချိန် တစ်ခါတုန်းက အမရပူရလမ်းမှာ မနွေးနွေးကို ချာလီတို့လက်ထဲက ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုဝေလင်း ... အဲ ... အဲ ... ကိုကိုလင်း ဆိုပါတော့ သူ့အခု ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ ကိုကိုလင်း ကို တစ်ခါက မနွေးနွေးကို အမရပူရလမ်းမှာ ကိုကိုလင်း ကယ်တင်ခဲ့ဖူးလို့ မနွေးနွေးက ကျေးဇူးသိပ် တင်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်ကြောင်းနဲ့ တွေ့ချင်ကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်။ ကိုကိုလင်းက ခေါင်းညိတ်တယ်။ ကိုကိုလင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း မနွေးနွေးကို လိုလိုလားလား တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့။ မနွေးနွေး ကျောင်းတက်နေတုန်းက မနွေးနွေးရဲ့ မော်တော်ကား နောက်ကို ကိုကိုလင်းက မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့တောင် ရက်ဆက်လိုက်ကြည့်ဖူးသေးတယ်တဲ့”

“နွေးကလည်း ကိုဝေလင်းကို တွေ့ချင်နေတာပါ။ ဘယ်လို ကိုဝေလင်းနဲ့ တွေ့ကြမလဲဟင်။ အခု နွေးအိမ်မှာ ကားတစ်စီးမှ မရှိဘူး။ ဖေဖေက သူ့ပါဂျရီ

ကားကိုမောင်းတယ်။ ဖေဖေတပည့်တွေက နွေးကျောင်း
တက်စီးနေတဲ့ကားယူပြီး ဖေဖေ ခေါ်ရာကို လိုက်သွား
ကြတယ်။ စာမေးပွဲပြီးလို့ နွေး ကျောင်းမတက်က
တည်းက နွေးရဲ့ကားကို ဖေဖေက သူ့ကိစ္စတွေမှာ
သုံးနေတယ်လေ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျွန်တော့် ပြိုင်ကားလေး
နဲ့ မနွေးနွေးကို ကျွန်တော် လာခေါ်လို့ ရပါတယ်”
“အဲဒီ ကိုနေမင်း ပြိုင်ကားလေးက နှစ်ယောက်တည်း
ပဲစီးလို့ရတာ မှတ်လား၊ နွေးက အဖော်အဖြစ် ဒေါ
ကြီးနန်းကို ခေါ်ခဲ့ချင်သေးတာ ... သုံးယောက်စီးလို့
ရလည်း မရဘဲနဲ့”

“အဲဒါ ခက်သားပဲ မနွေးနွေး ... ကိုကိုလင်းမှာထ
မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပဲ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာက ပြိုင်
ကားပဲရှိတယ်။ ဘာနဲ့လာလာ နှစ်ယောက်ပဲစီးလို့
မယ်”

“ဒါဆို ကိုဝေလင်းကို ကိုနေမင်းကပဲ နွေးတို့ကိုးမိုင်
အိမ်ကို ခေါ်လာပါလားဟင် ... နွေးတို့အိမ်မှာပဲ
ကိုဝေလင်းနဲ့နွေး တွေ့ဆုံမယ်လေ”

“ဆောရီးပဲ မနွေးနွေး၊ အဲဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး။ ကိုကိုလင်းက လူတစ်မျိုးကြီးပဲ။ သူနဲ့တစ်ခါမှ
မသိကျွမ်း မရင်းနှီးတဲ့ အိမ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ သွား
လေ့မရှိဘူး။ အထူးသဖြင့် မနွေးနွေးတို့အိမ်လို သိ

ချမ်းသာပြီး နန်းတော်ကြီးလို ဖြစ်နေတဲ့ အိမ်မျိုးကို
ကိုကိုလင်း လုံးဝမလာလိုဘူးတဲ့။ အဲ ... ပြီးတော့
မနွေးနွေးက သူ့ကို ကယ်တင်ရှင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်
နဲ့ တွေ့ချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ကျေးဇူးရှင်က အိမ်
လိုက်လာပြီး ကျေးဇူးတင် ခံရမှာမျိုးဆိုတော့ ကိုကို
လင်း ဘယ်လိုမှ မနွေးနွေး အိမ်ကို လာမှာမဟုတ်
ဘူး။ မနွေးနွေးက သူ့ကို လာတွေ့တာကိုပဲ သူလို
ချင်တာ”

နွေးနွေး ငြိမ်သွားသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်း
မသိ။ မိမိက ကိုယ့်အရှက်နှင့် ဘဝကို ကယ်တင်ခြင်းခံထား
ရသူမို့ ကိုယ်က ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူ။ ကိုဝေလင်းက ကယ်
တင်ရှင် ကျေးဇူးရှင်။ မိမိကျေးဇူးရှင်ကို မိမိကသွားပြီး ကျေး
ဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်မဟုတ်ဘဲ။ မိမိအိမ်ကိုလာမှ ကျေး
ဇူးတင်စကား ပြောမည်ဆိုခြင်းမှာ မိမိက မသိတတ်ရာ ...
အထက်စီး အထက်ကြောကြီး ဖြစ်နေမှန်းလည်း နွေးနွေး
သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကဲပါလေ ... မနွေးနွေး ... သိပ်ခက်ခဲဝန်လေးစရာ
ဖြစ်နေရင် ကိုကိုလင်း ... အဲ ... ကိုဝေလင်းနဲ့တွေ့ဖို့
ကိစ္စ ဖျက်လိုက်ပေါ့။ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ကြိုကြိုက်
မှပဲ တွေ့ကြပေါ့ ... ဒါပဲနော် မနွေးနွေး”

“ဟင်အင်း ... ဟင်အင်း ... နေဦး ကိုနေမင်း ...
တယ်လီဖုန်း မချလိုက်နဲ့ ... အခု နွေးနွေးပြောပုံက

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်အပေါ် ကိန်းကြီးခမ်းကြီးနဲ့ အထက်စီးက အကြောယူရာ ရောက်နေတယ်။ ကြီးကျယ်လွန်းနေတယ်နော်”

“ဒါတော့ တပည့်တော်လည်း မလျှောက်ထားတတ်တော့ဘူး မဖုရားရယ်။ နောက်တစ်ချက် ကျွန်တော် ယောက်ျားစကား၊ ယောက်ျားကတိကိုပဲ ထပ်ပြောပါရစေ ... မနွေးနွေးရဲ့သဘောတူညီချက် မပါဘဲ မနွေးနွေးကို ကျွန်တော်က လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိဘူး။ ကိုကိုလင်း အထွက်လည်း အဲဒီကတိမျိုး ကျွန်တော်ပေးရဲပါတယ်။ ဒါတောင်မှ မနွေးနွေးက ဒေါ်ကြီးနန်း အဖော်မပါဘဲ မလိုက်ရဲပါဘူးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ယုံကြည်စရာမရှိတဲ့ အပေါ်စားကောင်တွေလို့ မနွေးနွေး စိတ်ထဲ ယူဆလို့ပဲလို့ ကျွန်တော် မှတ်ယူပါ့မယ် ... ကဲ ...”

“ကဲဆိုပြီး ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ ကိုနေမင်း၊ နွေးနွေးလိုက်ခဲ့မယ်။ ကိုနေမင်း ကိုယ်တိုင် ပြိုင်ကားလေးနဲ့ လာခေါ်ပေတော့”

“ကောင်းတာပေါ့ မနွေးနွေး၊ ဒါဆို ကျွန်တော် အခု မနက် ဆယ်နာရီတိတိမှာ ပြိုင်ကားနဲ့ မနွေးနွေးတို့ ခြံလမ်းမှာ ရောက်လာမယ်၊ မနွေးနွေး ထွက်လာခဲ့ပေတော့၊ ခြံထဲဝင် အိမ်ပေါ်တက်တော့ ကျွန်တော် မလုပ်ပါရစေနဲ့ စိမ်းနေသေးလို့ပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကိုနေမင်းဘက်မှ ဖုန်းချလိုက်သံ ကြားရသည်။

နွေးနွေး နာရီကြည့်ရာ ကိုးနာရီခွဲတိတိ ရှိလေပြီ။ နာရီဝက်အတွင်း ကိုနေမင်း ရောက်လာပေတော့မည်။

အလွန်အကဲကြီး မဟုတ်ဘဲ လမ်းထွက်ရာတွင် ဝတ်ရိုးဝတ်စဉ်အဝတ် နွေးနွေး လဲထားလိုက်ပါ၏။

ဆယ်နာရီတွင် နွေးနွေး ခြံပေါက်တံခါး ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

နွေးနွေးအား မည်သူတစ်ဦးကမျှ ဘယ်သွားမလဲ မမေးရဲကြပေ။

ဒေါ်နန်းမွှေးပင်လျှင် မမေးရဲသောကြောင့် နွေးနွေး နောက်မှ မသိမသာပုန်းကွယ်ပြီး နွေးနွေး ဘယ်သွားသည်ကို ချောင်းကြည့်ပေသည်။

ခြံတွင် ကိုနေမင်းသည် ပြိုင်ကားနီလေးဖြင့် ရောက်နေပါ၏။ နွေးနွေးအတွက် အသင့် တံခါးဖွင့်ပေးထားသဖြင့် နွေးနွေး တက်ထိုင်ပြီး တံခါးပိတ်သည်နှင့် ဝူးခနဲ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုနေမင်းသည် ကားကိုသာ မောင်းနေပြီး နွေးနွေးအား အာလာပသလ္လာပစကား မဆိုပါလေ။ ကားတံခါးဖွင့်ပေးပြီး နွေးနွေး ကားပေါ်တက်စဉ်က တစ်ချက်ပြုံး နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဆိတ်ဆိတ်ပင် ကားကိုသာ မောင်းနေတော့သည်။

“အခု ဘယ်သွားမှာလဲ ကိုနေမင်း”
 “အင်းစိန် ရွာမထဲကိုပါ”
 “ကိုဝေလင်းက အဲဒီမှာလား”
 “ဟုတ်တယ် ... ကိုဝေလင်းကို မနွေးနွေးက အရမ်း
 တွေ့ချင်နေပြီလား”
 “ကိုဝေလင်းကို နွေးက အရမ်းတွေ့ချင်နေပါတယ်ဆို
 ရင်ကော နွေးကို ကိုနေမင်း ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ၊
 ဘယ်လိုထင်မလဲ”

နေမင်းက နွေးနွေးဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ
 ပခုံးကိုသာ တွန့်ပြလိုက်သည်။

နွေး ကျိတ်ပြီး ပြုံးမိသည်။

ကိုနေမင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ နွေးနွေးက ကိုဝေ
 လင်းအား အရမ်းတွေ့ချင်နေခြင်းကို မကျေနပ်သော အသွင်
 လေး ဆောင်နေပေသည်။

ကိုနေမင်း မိမိအား စိတ်ဝင်စားပြီး တိမ်းညွတ်
 နေမှန်း နွေး အကဲခတ်မိသည်။

“နွေးမေးတာကို ကိုနေမင်း မဖြေသေးဘူးနော်။ နွေး
 ကို ဘယ်လိုထင်ပြီး ဘယ်လိုဝေဖန်မလဲ ဆိုတာလေ”

“ကျွန်တော် မထင်တတ်၊ မဝေဖန်တတ်ဘူး မနွေးနွေး”

အင်းစိန်ရောက်ပြီး ရွာမလမ်းကြီးအတိုင်း ဆက်
 မောင်းခဲ့သည်။ လူရှင်းပြီး အသွားအလာကျသောလမ်း ဖြစ်
 ပါ၏။ ဤအင်းစိန်ရွာမလမ်းသည် နံနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်း

၌သာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများ စိပ်ပေသည်။

နွေးနွေးသည် ဤအင်းစိန် ရွာမလမ်းသို့ မရောက်
 ပူးပါလေ။ လမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲလက်ယာတွင် လမ်းသွယ်
 လေးများ ရှိသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ခြံကျယ် ဝန်းကျယ် အိမ်များရှိပြီး တစ်ခြံနှင့်
 တစ်ခြံ အလှမ်းကျ ဝေးကွာသည်။

လက်ယာဘက် လမ်းသွယ်များသည် တောင်
 ကုန်းအမြင့်လေးပေါ် တက်သွားသောလမ်းတွေ များသည်။

ကိုနေမင်း၏ ပြိုင်ကားလေးသည် လမ်း၏အစွန်
 ဆုံးကျပြီး အကျယ်ဆုံး ခြံကြီးထဲသို့ ပွင့်နေသော ခြံတံခါးမှ
 မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

ခြံကြီးမှာ ကျယ်ပြောလှပါ၏။

သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဒညင်း၊ ကနစို၊ အပင်ကြီးမျိုး
 တွေချည်း ခြံပတ်လည်တွင် ဝေါက်ရှိနေသည်။ အပင်ကြီး
 တွေ မြင့်မားပြီး ရွက်အုပ်ဖားနှင့် အကိုင်းတွေ ယှက်နေသည်
 မှာ နေပြောက်ပင် မထိုးနိုင်အောင်ရှိသည်။

ခြံကြီး၏ နောက်ပိုင်းကျကျတွင် ရေနံချေးဝပြီး
 မည်းနေသော ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။

ခြေတံရှည်နှင့် ရှေးအိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်း၊
 ပျဉ်းကတိုးတွေနှင့်ချည်း အောက်ထားသည့် အိမ်တိုင်ကြီး
 တွေ မှာ လေးထောင့်တိုင်မျိုး မဟုတ်ဘဲ ပင်စည်အလုံးလိုက်
 ကျွန်း၊ ပျဉ်းကတိုးတွေ ဖြစ်ပါ၏။

အလှဆောက်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်။ အခိုင်အခန့် ထုနှင့်ထည်နှင့် ဆောက်ထားခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးအောက် ခြောက်သွေ့မာကျောသော မြေညီတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ထောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုယ်ထည်အနီရောင်နှင့် မတ်ကပ်နီကယ်ရောင်ဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်တွင် ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ချိတ်ထားသည်။

ဤဆိုင်ကယ်ရော ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကိုရာ နွေးနွေးမှတ်မိပါ၏။

ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး၏ ကျွန်းလှေကားကြီးအရင်းတွင် ကိုနေမင်းက ပြိုင်ကားကို ရပ်လိုက်သည်။ စက်ပိတ်လိုက်သည်။

ပြိုင်ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အလွန်မြင့်မားထွားကျိုင်းပြီး ရပ်ရည်ကြမ်းလှသော လူကြီးတစ်ယောက် ဘယ်ကရောက်လာသည် မသိဘဲ ဘွားခနဲ လှေကားကြီးအရင်းသို့ ရောက်လာသည်။

ထိုလူကြီးသည် အရပ်ခြောက်ပေကျော်ဦးမည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကလည်း နွားပေါက်တစ်ကောင်လောက် ရှိအံ့သည်။

မြင်ရုံနှင့် အလွန်ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်မည့် လူကြီးမှန်း သိသာသည်။ ရှမ်းဘောင်းဘီဖျဉ်ကြမ်း အနက်ရောင်ဝတ်ထားသည်။ အပြားကြီးသော သားရေခါးပတ် အညိုရောင်

တွင် ဂေါ်ရခါးဓားကောက်ကြီး သားရေအိတ်စွတ်နှင့် ချိတ်ထားသည်။

လူ့ဘီလူးကြီးဟု ခေါ်လောက်သည်။

နေမင်း ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

“လာ ... မနွေးနွေး” ဟု ခေါ်ပြီး နွေးနွေးဆင်းရန် ကားတံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

နွေးနွေးဆင်းပြီးမှ လူ့ဘီလူးကြီးရှေ့တွင် နေမင်းရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် ... ဦးအန်းဘားကြီး” ဟု နေမင်းက ခေါ်လိုက်သည်နှင့် လူ့ဘီလူးကြီးက အာခေါင်သံကြီးနှင့် ...

“အန်းဘား ... အန်းဘား” ဟု ပြန်ထူးသည်။

နေမင်းက လူ့ဘီလူးကြီးကို လက်ဟန်ခြေဟန်တွေဖြင့် ခဏကြာသည်အထိ ပြသသည်။ ခြံတံခါးပေါက်ကို လက်ညှိုးညွှန်၍လည်းကောင်း၊ နွေးနွေးကို လက်ညှိုးညွှန်၍လည်းကောင်း ပြောကြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

လူ့ဘီလူးကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အန်းဘား ...

အန်းဘားဟု ပြန်ပြောသည်။

လူ့ဘီလူးကြီး စကားမပြောတတ်သဖြင့် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောရခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ နေမင်း လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြောနေကျ ဖြစ်ပုံရသည်။ နေမင်းပြောချင်သမျှ ဦးအန်းဘား လူ့ဘီလူးကြီး နားလည်သည်။

ဦးအန်းဘားကြီး ထွက်သွားသည်။

“လာ ... မနွေးနွေး ... အပေါ်ထပ်တက်ပြီး တွေ့ကြစို့”
လှေကားပေါ်သို့ နေမင်း ရှေ့မှတစ်ဆင့် သွားသည်
ကို နောက်မှ နွေးနွေး လိုက်ပါရင်း ခြံတံခါးကြီးအား ပြန်
ပိတ်ပြီး သော့ခတ်နေသော ဦးအန်းဘားကြီးကို လှမ်းကြည့်
မိသည်။

အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။
ဆုံလည်သားရေကုလားထိုင်တွင် ကျောပေးပြီး
စာအုပ်ထိုင်ဖုတ်နေသည့် လူတစ်ယောက်အား နေမင်းက
လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ...

“ကဲ ... မနွေးနွေး သွားတော့။ အဲဒါ မနွေးနွေး တွေ
ချင်နေတဲ့ ကိုဝေလင်းပဲ”

နွေးနွေး ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။

“ကိုဝေလင်းလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့နာမည် ဝေလင်းပဲ။ ဒါပေမယ့်
ငါ့ကို မင်းက ဦးဝေလင်းလို့ ခေါ်ရမယ့် အရွယ်ပဲ”
ဆုံလည်ပေါ်မှ လူသည် ကုလားထိုင်ကိုလှည့်ကာ
နွေးနွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

“ဟင် ...”

နွေးနွေးခမျာ ဟင်ခနဲ အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွား
ရတော့သည်။

အကြောင်းမူ ...
ထိုလူသည် အမရပူရလမ်းတွင် ချာလီတို့အုပ်စု

လက်မှ မိမိအား ကယ်တင်ခဲ့သူ မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်
တော့သည်။

နွေးနွေးကို ကယ်တင်သူ၏ မျက်နှာမှာ ကိုနေ
မင်းမျက်နှာနှင့် ချွတ်စွတ်တူသောသူသာ ဖြစ်သည်။ ဒါကို
ကိုနေမင်းက သူ့ထက် နာရီဝက်ကြီးသော အမြှာအစ်ကို
ကိုဝေလင်းဟု ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ယခုလူက ...

ကိုနေမင်းနှင့် မျက်နှာချင်း လုံးဝမတူ။ အသက်
အရွယ်ကလည်း လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်
သည် အရပ်အမောင်းကတော့ ကိုနေလင်းလောက် ရှိပေသည်။
နွေးနွေးနှင့်လိုလျှင် ယခုတွေ့ရသော လူသည် ဦးလေးအရွယ်
လည်း ဖြစ်နေပါ၏။

“ဦးလေးဦးဝေလင်းက ဟောဒီ ကိုနေမင်းနဲ့ အမြှာညီ
အစ်ကို မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဘယ်က အမြှာညီအစ်ကို ဟုတ်ရမှာလဲ မိန်းကလေး။
ဒီကောင် နေမင်းက ငါ့တူအရင်းခေါက်ခေါက်ပဲဟာ။
သူ့အဖေ ဦးဗညားနဲ့မှ ငါက ညီအစ်ကိုအရင်း တော်
တာ”

“ကိုနေမင်းက ပြောလိုပါ။ သူ့မှာ နာရီဝက်စောပြီး
မွေးတဲ့ အမြှာအစ်ကို ရှိတယ်တဲ့။ သူ့အမြှာအစ်ကိုရဲ့
နာမည်က ကိုဝေလင်းတဲ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်
က မန္တလေး အမရပူရလမ်းမှာ နွေးကို လမ်းသရဲအုပ်

စုလက်က ကယ်ခဲ့သူဟာ သူ့အမြှာအစ်ကို ကိုဝေလင်း လို့ ပြောထားလို့ပါ”

ဦးဝေလင်း ဆိုသူက ရယ်ပါ၏။

“ဟေ့ ... တူးတူး ... မင်းဟာက ဘာတွေလဲကွာ ... မင်း ဒီမိန်းကလေးကို ဘာတွေလျှောက်ပြောထားတာ လဲ”

ဦးဝေလင်းက လှမ်းမေးသော ကိုနေမင်း အား နွေးနွေးကလည်း နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့သည်။

နေမင်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိ။

ဦးဝေလင်းကပင် နွေးကို ရယ်မောပြီး ဆက် ပြောသည်။

“မင်းတို့ လူငယ်ချင်းချင်း ဘာတွေ ပဟေဠိ လုပ်ထား ကြသလဲတော့ ငါမသိဘူး မိန်းကလေး။ ငါကတော့ ဦးဗညားရဲ့ညီအရင်း ဝေလင်းဆိုတာ မွေးကတည်းက နာမည်ပဲ။ အေး ... ငါ့အစ်ကို ဦးဗညား အသတ်ခံရ တုန်းကတော့ ငါက ဘုန်းကြီးဝတ်နဲ့ ဦးဇောတိကဘွဲ့ နဲ့။ လူဝတ်ပြန်လဲတော့လဲ ဝေလင်းဟာ ဝေလင်းပဲ။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က ဦးဗညားသေ သွားတော့ ဟောဒီတူးတူးဟာ လေးနှစ်သား လူမမယ် လေးပဲ ရှိသေးတယ်။ နာမည်တောင် မမှည့်သေးဘူး။ ချစ်စနိုး တူးတူးလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ သူ့မှာ ဘာအမြှာ ညီအစ်ကိုမှလည်း မရှိဘူး။ အစ်မတွေ ညီမတွေလည်း

မရှိဘူး။ သူတစ်ယောက်တည်း မွေးတာ။ လေးနှစ်သား အရွယ်မို့ ကျောင်းတောင်မထားရသေးဘဲ ငါပဲ ငါ့တူ ကို မွေးလာတာ။ သူ့ကို ကျောင်းထားတော့မှ ချစ်စနိုး အိမ်နာမည် တူးတူးအစာ ငါ့နာမည်နဲ့ ကားရုံကိုက် လည်းဖြစ် နေ့နံသင့်လည်းဖြစ်အောင် နေမင်းလို့ ငါပဲ ပေးခဲ့တာ။ သူက စနေသားလေ။ သိပ်ထက်တယ်”

နွေးနွေး၏ မျက်နှာထားလေး တင်းလာပေတော့ သည်။

“အခု ... နွေးကို ဦးဝေလင်းကပဲ ခေါ်ခိုင်းတာဆို”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်။ မိန်းကလေးက ဦးနေရဲ့သမီး မို့ ခေါ်ခိုင်းတာပဲ”

“နွေးအဖေက ဦးအောင်နွေးပါ”

“အခုတော့ ... ဦးအောင်နွေးပေါ့ကွယ်။ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ကတော့ မိန်းကလေးရဲ့ ဖေဖေဟာ ဓန ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ တော်တော်ကြီးကို သောင်းကျန်းခဲ့တယ် မိန်းကလေး။ ဟိုတုန်းက ဓန ဟာ အခုတော့ ဦးအောင်နွေးပေါ့လေ”

“ဟိုတုန်းကဟာတွေ နွေး ဘာမှမသိဘူး”

“မသိရင် နားထောင် ...။ မိန်းကလေးရဲ့အဖေ ဓန ဖြစ်ခဲ့သလို ဟိုတုန်းက ဗလနာမည်နဲ့ မင်းအဖေရဲ့ တပည့် စိုးမောင်ဆိုတဲ့လူက မန္တလေးမှာနေတယ်။ အခုတော့ သေရှာပါပြီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က

ဗလခေါ် ဦးစိုးမောင်ဟာ ကားမှောက်သေဆုံးသွားရှာပါပြီ”

နွေးနွေး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းလာသည်။ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မော်လမြိုင်မှာလည်း မိန်းကလေး ဖေဖေရဲ့ တပည့်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်။ ဟိုတုန်းက ဦးခနနဲ့ တွဲပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေ လုပ်တုန်းက တော့ သူ့နာမည်ကို သူရလို့ မှည့်ထားတယ်။ နောက်ကျတော့ သူ့နာမည် ဦးကျော်သောင်းလို့ ပြောင်းပြီး မော်လမြိုင်မှာ နေတာလေ။ အဲဒီ သူရ ခေါ် ကျော်သောင်းလည်း သိပ်မကြာသေးခင်ကပဲ သေရှာပါပြီ။ မုဒုံက သူ့ဒူးရင်းခြံထဲမှာ မြွေကိုက်ခံရပြီး သေသွားရှာတာ”

နွေးနွေးမှာ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် ဦးဝေလင်းကို ငေးကြည့်ကြောင်ကြည့် နေမိတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော (၂)နှစ်ခန့်က မန္တလေးမှ ဖေဖေ မိတ်ဆွေ ဦးစိုးမောင် ကားမှောက်သေဆုံးသွားသော အသုဘသို့ သွားစဉ်က နွေးပါ လိုက်ပါသွားခဲ့သည် ဖြစ်ပါ၏။

၎င်း မန္တလေး ဦးစိုးမောင် အသုဘမှ ပြန်လာကတည်းက ဖေဖေသည် ငေးငေးမှိုင်မှိုင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို နွေး သတိထားခဲ့မိသည်။

တစ်ဖန် ဟိုတလော သိပ်မကြာသေးခင်ကပင် ဖေဖေသည် မော်လမြိုင်မှ သူ့မိတ်ဆွေ ဦးကျော်သောင်း ဆုံးသွားသဖြင့် ဖေဖေ မော်လမြိုင်သို့ သွားနေသည်ကိုလည်း ယခုမှ နွေး ပြန်၍ သတိထားမိသည်။

၎င်းအချိန်တိုင်အောင် နွေးနွေးစိတ်ထဲ ထင်ထားမိသည်မှာ မန္တလေးက ဦးစိုးမောင်သည်လည်းကောင်း၊ မော်လမြိုင်မှ ဦးကျော်သောင်းသည်လည်းကောင်း ဖေဖေနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ဆက်သွယ်မှုရှိသည့် မိတ်ဆွေများမို့ ဝတ္တရားအရ နာရေးသို့ သွားသည်ဟုသာ နွေးနွေး ထင်မှတ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ... ဖေဖေသည် အဲဒီမိတ်ဆွေ အသုဘမှ ပြန်လာပြီးမှ မိမိတို့၏ ကျယ်ဝန်းလှသည့် ခြံအုတ်ရိုးကြီးကို ထပ်ဆင့်အမြင့်ကြီး ကာရံသည်များ ပြုခဲ့သည်။

ပြီး ... မော်လမြိုင်မှ ပြန်လာပြီးမှ ဖေဖေသည် အပြင်သို့ ခဏခဏထွက်သည်ကိုလည်း ယခုမှ ဆက်စပ်သတိရလာသည်။

လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ဖေဖေအပြောကတော့ မြင်းစီးရင်း မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျသောကြောင့်ဟု ပြောသည်။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဖေဖေ မြင်းစီးပြီး မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျသည်ဟူ၍ မရှိစကောင်းခဲ့။ ဖေဖေ မြင်းစီးသိပ်ကျွမ်းသည်။ နောက်ပြီး ဖေဖေစီးသော တိမ်ပျံဆိုသည့် မြင်းကြီးမှာ စပါယ်ရှယ် မွေးထားသော မြင်းမို့ သခင်ဖြစ်သူ ဖေဖေကို သိပ်သိထားပြီး ကျွမ်းထားပြီး ဖြစ်နေသည်။

နောက်ပြီး တကယ်ကုသလောက်ရှိသော အင်
မွေးဆိုးကြီး သုံးကောင်ကိုလည်း ခြံလုံခြုံရေးအတွက် ဖေ
သည် ဈေးကြီးပေးပြီး ကဝဘက်သို့ တကူးတက သွားဝယ်
ခဲ့သည်။

ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် မန္တလေးက ဦးစိုးမောင်
မော်လမြိုင်က ဦးကျော်သောင်းတို့ သေဆုံးကြခြင်းမှာ ကိုး
ဆယ့်ခြောက်ပါး နာတာရှည်ရောဂါဖြင့် သေဆုံးကြခြင်း
မဟုတ်။ မြန်းခနဲ ဒိုင်ခနဲ အစိမ်းသေ သေကြခြင်းဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်က ဗလနှင့်သူ
အမည်ခံ ဖေဖေတပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဖေဖေက နေ
အမည်ခံဖြင့် တော်တော်ဆိုးသွမ်း သောင်းကျန်းခဲ့သည်ဟု
ဦးဝေလင်းက ပြောသည်။

ဘာတွေသည် ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတော့ နွေးနွေး
မသိ။ သို့သော် ယခု ဦးဝေလင်း ပြောနေသည့်လေသံ ...
မျက်နှာ အမူအရာတို့အရ ဖေဖေအပေါ်တွင် အရိပ်လက္ခဏာ
မကောင်းလှကြောင်းကိုတော့ နွေးနွေး အကဲခတ်မိသည်။
အန္တရာယ်ရှိကြောင်း အကဲခတ်နိုင်သည်။

ယခု မိမိအား ဤနေရာ ဤမြို့ ဤအိမ်ကြီးသို့
ခေါ်လာသည်ပင် ကောင်းသော ခေါ်လာခြင်း မဟုတ်ကြောင်း
နွေးနွေး သဘောပေါက်စ ပြုပေပြီ။

“အခု ကိုနေမင်းက နွေးကို ဒီကို ခေါ်လာတဲ့ကိစ္စက
ကော ဦးဝေလင်း”

ဦးဝေလင်းသည် ထိုင်ရာမှ ဖြည်းလေးစွာ ထ၊
သလို ဆက်ပြောသော စကားတို့မှာလည်း ခံစားချက်တွေ
နှင့် ဖြည်းလေးစွာပင် ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီတုန်းက ဦးနေ၊ ဦးဗလ၊ ဦးသူရတို့ အပေါ်မှာ
တူးတူးရဲ့အဖေ ဦးဗညားက ခေါင်းဆောင်ဆရာကြီး
ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဓားပြတိုက်တယ်။ မတရားမှုတွေပြုခဲ့တယ်။
သူတို့အဖွဲ့ဟာ အရမ်း စီးပွားဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ခေါင်း
ဆောင်ဆရာကြီး ဦးဗညားက တိုက်ခိုက်လုယက်ရသမျှ
တွေကို ဝေစုအသီးသီးပေးတယ်။ ဦးနေ၊ ဦးဗလ၊
ဦးသူရ တပည့်သုံးယောက်၊ ခေါင်းဆောင်ဦးဗညားဖေ
တဲ့ ဝေစုတွေဟာ မတရားဘူးဆိုပြီး အာခံတယ်။ သူ
တို့က သုံးယောက်၊ ဦးဗညားကတစ်ယောက်တည်း
ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားတယ်။ သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက်ဆို
တော့ ဦးဗညားခံရတယ်။ အဲဒီရန်ပွဲမှာပဲ ဦးဗညား
သေခဲ့တယ်။ သူတို့သုံးယောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
သွားကြတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သူတို့သုံးယောက်
ဟာ ဓားကိုယ်စီနဲ့ ဦးဗညားကို ထိုးသတ်လို့ ဦးဗညား
သေခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက ငါကရဟန်းဘောင်ဝင်
နေတုန်းပါ။ တစ်လောကလုံးမှာ ငါရယ် အစ်ကိုဗညား
ရယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ...
အဲဒီအချိန်ကစပြီး ငါလူဝတ်လဲတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ အစ်
ကိုဗညားရဲ့သား၊ ငါ့တူလေးကို လူလားမြောက်တဲ့

အထိ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တယ်”

“ဒါ ... ဒါ ... ဒါဆို မန္တလေးက ဦးစိုးမောင်နဲ့ မော်လမြိုင်က ဦးကျော်သောင်း သေဆုံးတာဟာ ...”

“ကြွေးဆိုတာ ပေးဆပ်ရစမြဲပေါ့ မိန်းကလေးရယ်။ ဦးစိုးမောင်နဲ့ ဦးကျော်သောင်းဟာ သူတို့အပေါ် တင်ရိုထားတဲ့ ကြွေးကို ဆပ်သွားကြတာပါ။ တကယ်တော့ အဲဒီကြွေးတွေကို တကယ်တောင်းခံသင့်တာက အစ်ကိုဗညားရဲ့သား တူးတူးက တောင်းခံသင့်တာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက တူးတူးက ဘာဆိုဘာမှ မသိတတ်သေးတဲ့ လေးနှစ်သားအရွယ်လေးဆိုတော့ တူးတူးခမျာ ဘာဆိုဘာမှ မသိရှာပါဘူး။ ဒီတော့လည်း ဒီကြွေးတွေ ဘယ်လိုတင်လိုက်တယ်ဆိုတာကို အစအဆုံး သိတဲ့ ကျုပ်ကပဲ တူးတူးကိုယ်စား လိုက်ပြီးတောင်းခံရတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်”

“ဒါဖြင့် အခု နွေးကို ဒီကိုခေါ်လာတာ ...”

“ဦးခနရဲ့ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ တမင် ဒီကိုခေါ်လာတာပါ။ မိန်းကလေးနဲ့ တူးတူးတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်နေမှန်းလည်း ကျုပ်သိထားတယ်လေ ... ဒါကြောင့် တူးတူးကို ကျုပ်ခွတ်အမိန့်ပေးပြီး မိန်းကလေးကို အပါခေါ်လာခဲ့လို့ ခိုင်လိုက်တာ”

“ဒါဆို ... ဖေဖေကိုယ်စား နွေးကို ကိုဝေလင်းက

သတ်ပစ်မယ်ပေါ့”

“ဟာ ... မဟုတ်လိုက်တာ မိန်းကလေးရယ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ဦးဝေလင်းက ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါယမ်းပြီး နှုတ်မှလည်း စုတ်ထိုးလိုက်သေးသည်။

“ဘာဆိုလဲ မိန်းကလေးရယ်။ ခြေမ မကောင်းခြေမ လက်မ မကောင်းရင် လက်မသာ ဖြတ်ပစ်ရမှာပေါ့။ ကြွက်မခိုင်လို့ ကျိကို မီးရှို့တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်က အောက်တန်းကျလွန်းပါတယ်။ နောက်ပြီး မိန်းကလေးရဲ့ရုပ်နဲ့ ခန္ဓာလေးဟာ အရှိုးထင်အောင်တောင် ရိုက်ရက်စရာမရှိတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာလေးပါ။ သတ်ပစ်ဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေးပေါ့ မိန်းကလေးရယ်။ မိန်းကလေးကို ဖမ်းထားလိုက်ရင် မိန်းကလေးရဲ့အဖေ ဦးခနခေါ် ဦးအောင်နွေးဟာ ဖျပ်ဖျပ်လူး သောကတွေရောက်မယ်။ သမီးစောနဲ့ သူ့မှာ အကြကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတွေ မထွက်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးကို ဖမ်းခေါ်ခဲ့တာပါ။ ပထမနဲ့ ဒုတိယ ဗလနဲ့ သူရ တုန်းက ကြံစည်ရတာ လွယ်ပေမယ့် မိန်းကလေးရဲ့အဖေ ဦးခနကျတော့ မလွယ်လှဘူးကွယ်။ သူ့မှာ ငွေကြေးကလည်း သိပ်ချမ်းသာတယ်။ တပည့်တပန်းတွေကလည်း ဒီတံဒီတံကျဲတွေ ထားရှိတယ်။ ဦးခနရဲ့ ကြံရည်ဖန်ရည်ကလည်း ကောင်းတယ်။ ဒီတော့ သူ့သိပ်ချစ်တဲ့ သူ့သမီးလေး

ကို ငါ့ဖမ်းထားလိုက်ရင် ငါ့ဘက်က အသာစီးရထားနိုင်တာပဲလို့တွက်ပြီး တူးတူးကို တာဝန်ပေးရတာပဲ။ ဒီကောင် တူးတူးက မိန်းကလေးကို ဒီလိုဖမ်းဖို့ အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်ကန့်ကွက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ကျုပ်တို့ ကျုပ်သားပဲ။ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဦးလေးကို အဖေလို ကြောက်ခဲ့ရတဲ့ ကောင်လေးပဲ ... ကျုပ်ဩဇာကို သူငြင်းဆန်လို့ ဘာရမလဲ... ငြင်းဆန်ရင် ဒီကောင် နာသွားမှာပေါ့ မိန်းကလေး။ ကျုပ်က တူးတူးရဲ့အဖေ ဦးလေးပဲဟာ”

ပြောပြီး ဦးဝေလင်းသည် နေမင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... တူးတူး ငါ့အပြင်သွားစရာရှိတယ်။ ဒီမိန်းကလေးကို မင်း စောင့်ရှောက်၊ လုံးဝလွတ်မသွားစေနဲ့။ မင်းစိတ် မင်းဆန္ဒနဲ့ လွတ်ပေးလိုက်ရင်လဲ ပွဲပြီးပြီသာမှတ်။ မင်းကိုပါ ငါ့သတ်ပစ်မယ်။ ငါ့ကိုလည်း ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဦးလေးအဖေလို မသတ်မှတ်နဲ့တော့။ အေး ... အောက်က ဦးအန်းဘားကြီးလည်း ငါ့မှာခဲ့မယ်။ ခွေးတွေလည်း ခြံထဲ ငါ့လွတ်ခိုင်းထားမယ်”

ခွေးခွေးဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး ဦးဝေလင်း ပြောပြန်သည်။

“ဒီမယ် မိန်းကလေး။ စိတ်အေးအေးနဲ့ သက်တောင့်

သက်သာ နေပါ။ မိန်းကလေးကို မှည့်တစ်ပေါက် မစွန်းစေရဘူး ထွက်ပြေးဖို့တော့ လုံးဝစိတ်မကူးနဲ့၊ ခြံထဲမှာ ဦးအန်းဘားကြီးနဲ့ ခွေးငါးကောင်ရှိတယ်။ ဦးအန်းဘားကြီးက မိန်းကလေးလောက်တော့ ခါးကိုင်ပြီး ချိုးပစ်နိုင်တယ်။ ခွေးငါးကောင်ကလည်း မိန်းကလေးကို တစ်စီဖြစ်အောင် ကိုက်ဆွဲနိုင်တယ်။ အဲဒါ ... ကျုပ် သတိပေးခဲ့တာပဲ မိန်းကလေး”

ဦးဝေလင်း ထွက်သွားသည်။ လှေကားမှ အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

တစ်ခဏအကြာတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် မောင်းထွက်သွားသံ၊ ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်သံ ကြားရသည်။

ခွေးခွေးမှာ မျက်နှာလက်ဝါးနှစ်ဖက်အုပ် ငိုချလိုက်ပေတော့သည်။

တစ်ချိန်လုံး ခွေးခွေး၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ရပ်နေသော နေမင်းသည် ခွေးခွေး ငိုချမှ ခွေးခွေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ရောက်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တကယ်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူး မခွေးခွေး ဒါပေမယ့် ... ဦးလေးအမိန့်ကို ကျွန်တော် မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ မလွန်ဆန်ဝံ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ခွေးခွေးကို ဒီလို ခေါ်လာခဲ့ရတာပါ။ တကယ်တမ်း ဒီအလုပ်တွေ ကို လုပ်ရမှာက အဖေဦးဗညားရဲ့ သားအရင်း ကျွန်တော် လုပ်ရမယ့် တာဝန်ပါ။ အခု ဦးလေးဝေလင်းက

ကျွန်တော်ကို ဥပဒေနဲ့ အငြိအစွန်း မဖြစ်စေချင်လို့ ကျွန်တော်ကိုယ်စား ဒီတာဝန်ကို သူလုပ်နေတာပါ နွေးနွေး”

“တော်တော့ ကိုနေမင်း ... တကယ်တော့ ရှင်ဟာလူ လိမ်လူညာပဲ။ ရှင် လိမ်ညာပြောတဲ့ အမြှာညီအစ်ကို လုပ်တတ်ကြီးကို ကျွန်မယုံမိလို့ ဒီကို မဆင်မခြင် လိုက်လာမိတာ”

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ် မနွေးနွေး။ ကျွန်တော့် အကြောင်း မှန်တဲ့အတိုင်းပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော့် မှာ အမြှာညီအစ်ကို မရှိပါဘူး။ တခြားညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းအချာလည်း မရှိပါဘူး။ အဖေဘက် ကဖြစ်ဖြစ် အမေဘက်ကဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းကွဲတွေရှိကောင်း ရှိပေမယ့် အဖေအမေဆုံးတာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ပြီ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က လူမမယ်ဘဝသာ ရှိသေးတာမို့ ဝမ်းကွဲဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေကို ကျွန်တော် တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။ ဦးလေးဝေလင်းကတော့ ဖေ ဖေညီအရင်းလည်း ဖြစ်နေပြန်။” မိဘဆုံးကတည်းက ကျွန်တော့်ကို သားအရင်းလို စောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ ဦးလေး ဝေလင်းတစ်ယောက်သာ ကျွန်တော့်ဆွေမျိုး ဦးလေး မွေးစားအဖေအနေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးနေခဲ့တာပါ။ ကျွန် တော် မန္တလေးကျောင်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့ နောက် ဘယ်တက္ကသိုလ်မှာမှ ဆက်မသင်ချင်တော့လို့

မန္တလေးမှာ အိမ်ငှားသဘောနဲ့ပဲ တည်းခိုဆက်နေခဲ့ တယ်။ ဦးလေးဝေလင်းနဲ့လဲ ကျွန်တော် ဆယ်တန်း အောင်ပြီးဟည်းက အတူမနေပါဘူး။ ဦးလေးဝေလင်းက တောင်ကြီးမှာနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ ကျန်ခဲ့ တဲ့ပစ္စည်း ၁၇ရော ... အိမ်ကိုရောရောင်းပြီး ငွေမှန်သမျှ မန္တလေးဘဏ်မှာ ထားပါတယ်။ ဦးလေးဝေလင်း အတွက် သူလိုသလောက် ဘဏ်ကငွေ ထုတ်ပေးပါ တယ်။ ဦးလေးဝေလင်းက သိပ်စိတ်ကြီးတယ်။ တိကျ မှန်ကန်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စအတွက်သာ ကျွန်တော့် ငွေကို သုံးတယ်။ သူ့မှာလည်း တခြားဝင်ငွေတွေရှိပါ တယ်”

အရည်ကြီး ပြောသည်ကို နွေးနွေးက ငိုရင်း ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေပါ၏။ နေမင်းကပင် သူ့အကြောင်း ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နောက် မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ ကချင်ပြည်နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ကရင်ပြည်နယ်တွေ အနှံ့သွားပြီး ကျွန်တော် ဝါသနာ ပါတဲ့ ပညာရပ်တွေကို တကယ် ပြည်နယ်အသီးသီး က ဆရာကြီးတွေနဲ့ တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ လျှောက် သွားသင်ကြားခဲ့တယ်။

“အဲ ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်က ဦး လေးဝေလင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြန်လာခဲ့တော့လို့

အမိန့်ပေးခေါ်လိုက်တယ်။ မန္တလေးမှာပဲ ဦးလေးဆေးလင်းနဲ့ကျွန်တော် ပြန်ဆုံပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ဦးလေးဆေးလင်းက လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်က ကျောက်ဆည်မှာ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးဗညားကို ဦးဓန၊ ဦးဗလနဲ့ ဦးသူရ သုံးယောက်က အသေသတ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြတာပါ။ ဦးလေးဆေးလင်း ပြောပြတာတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝမမှတ်မိပါဘူး။ ဦးဓန၊ ဦးဗလ၊ ဦးသူရ ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး မမြင်ဘူးခဲ့ပါဘူး။

“ဦးလေးဆေးလင်းက သိပ်စိတ်ကြီးပြီး ခက်ထန်တယ်။ တကယ်လို့ ဟိုတုန်းက အဖေဖြစ်ခဲ့တာဟာ တစ်ယောက်ချင်း ဖြစ်တာမျိုးဆိုရင် ဦးလေးဆေးလင်းက ဖွေမယူဘူးတဲ့။ ကိုယ်ညံ့လို့ ကိုယ်ခံရတာပဲလို့ သဘောထားလိုက်မယ်တဲ့။ အခုဟာက သုံးယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အပြင် သုံးယောက်က ဓားကိုယ်စီနဲ့ ထိုးတယ်။ ဖေဖေ ဦးဗညားလက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိဘဲ အသတ်ခံလိုက်တာမို့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ လုံးဝမခံနိုင်ဘူးတဲ့ မနွေးနွေး။”

“ဒါပေမယ့် ဦးလေးဆေးလင်းက ချက်ချင်း လက်စားမချောဘူး။ သူတစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကျွန်တော် လောကကြီးအလည်မှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာ စိုးရိမ်လို့တဲ့။ ဦးလေးဆေး

လင်းကိုယ်တိုင်လည်း ရှမ်းဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးဆီမှာ သိုင်းတွေ၊ လက်စေ့တွေ၊ ဓားခုတ် လုံထိုးတွေ အမျိုးမျိုးသင်ကြားပြီး လေ့လာတယ်တဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဟိုငယ်စဉ်လေးတည်းက အဲဒီပညာတွေ သင်ပေးခဲ့ရင်း ကျွန်တော် ဝါသနာပါသွားတာပဲ”

“ဒါဆို ... အမရပူရလမ်းမှာ ချာလီတို့လမ်းသရဲအုပ်စုလက်က ကျွန်မကို ကယ်ခဲ့တာ ကိုနေမင်းပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် မနွေးနွေး”

“ဒါဖြင့် ... အဲဒီတုန်းက ကယ်ခဲ့တာ ကိုနေမင်းကိုယ် ငိုပဲပါလို့ ဘာလို့ မပြောတာလဲ။ အမြှာညီအစ်ကိုတွေ ဘာတွေပြောပြီး လိမ်လိုက်ညာလိုက်တာ တကယ်ယုတ္တိယုတ္တာနဲ့ လိမ်ညာတာ”

“သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ လိမ်မိတာပါ။ ဘာလို့ အဲဒီလို သွေးရူးသွေးတန်း လိမ်ပြောရသလဲဆိုတာတွေ နောက်ဆုံးကျ ပြောရင်း အဖြေပေါ်လာမှာပါ။ ကျွန်တော် အစအဆုံး ပြောပါရစေ။ မနွေးနွေး သည်းခံနားထောင်ပေးပါ”

နွေးနွေးက ဘာမှပြန်မပြော။ ဆိတ်ဆိတ်ပင်နေလိုက်သည်။

ကိုနေမင်း ဆက်၍ပြောပါ၏။

“မနွေးနွေးကို ကျွန်တော် ပထမဆုံး စတွေ့တာ

မန္တလေး ဈေးချိုမှာပါ။ ဂွန်ခဲတဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က ပေါ့ ... မန္တလေး ဈေးချိုထဲက ထွက်လာတာ ရက်တရက် ကျွန်တော် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ မန္တလေးကို ကျွန်တော်မြင်မြင်ချင်း ရင်ခန့်တယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ တစ်ခါမှ မခန့်ဘူးတဲ့ ရင်ခန့်တဲ့ပုံစံနဲ့ ခန့်တာပါ။”

မန္တလေးက တစ်ခုခုပြောရန် ပါးစပ်ပြင်သည်ကို နေမင်းက လက်ဝါးကာပြပြီး သူ့စကားကိုသာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီလောက် မန္တလေးမှာ အပူသောက ဖြစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်က ရည်းစားမကား ပြောနေတယ်လို့ မယူမှတ်ပါနဲ့။ မန္တလေးကို ကျွန်တော် ရည်းစားမကား မပြောပါဘူးလို့လဲ ကတိပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခုဟာက တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တွေ ပြောနေတာပဲ။ ထည့်မပြောရင် မပြည့်စုံမှာစိုးလို့ ဒီရင်ခန့်တာတွေ စိတ်ဝင်စားမိတာတွေကို ပြောရတာပါ။”

“အဲ ... ဈေးချိုက မန္တလေး ထွက်လာပြီး ပါဂျရီကားပေါ်တက်တယ်။ ဆက်ပြီး မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးဘက်ကို သွားတဲ့နောက်မှာ ကျွန်တော် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လိုက်လာမိတယ်။ အဲဒီဘုရားကြီးမှာ ချာလီတို့အုပ်စု မန္တလေးကို တွေ့သွားတယ်။ ချာလီတို့အုပ်စုဟာ မန္တလေး ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာကြီးကို ချဉ်းကပ်တယ်။ မေးခွန်းတွေမေးကယ်။ ပြီး သူတို့တိုင်

ပင်နေကြတာကို ကျွန်တော် မနိုးမဝေးက ကြားနေတယ်။ မန္တလေးကို ကျွန်တော် စိုးရိမ်လာမိတယ်။ ဒီကောင် ချာလီတို့ အုပ်စုက မန္တလေးမှာ လက်ရဲဇက်ရဲသမားတွေမှန်း ကျွန်တော်သိထားတာပဲ။ ဒါကြောင့် မန္တလေးမှာ အန္တရာယ်ရှိတော့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တင်ကြိုရိပ်မိတယ်။ မန္တလေး အမရပူရက စစ်ကိုင်းဘက်ကူးတဲ့အထိ ကျွန်တော် လိုက်ပါခဲ့တယ်။ ဒါကျတော့ မန္တလေးကို အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးရိမ်ပြီး လိုက်တဲ့သဘောပါ။ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ မန္တလေး စစ်ကိုင်းက အပြန် အမရပူရလမ်းမှာ ချာလီတို့နဲ့ တွေ့တာပဲ။ ကျွန်တော် မန္တလေး မနစ်မွန်းသွားဖို့ အဓိကထားပြီး ချာလီတို့အုပ်စုနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပဲ။”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်မက ကိုနေမင်းကို ကျေးဇူးတွေ အနန္တတင်ပါတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့ရှင်။”

“ဒီနောက် မန္တလေး ရန်ကုန်ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော် ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်ကို လေးငါးခြောက်လ သွားနေတယ်။ အဲဒီနောက် ဦးလေးဝေလင်းက မော်လမြိုင်ကို သွားစရာရှိတယ်။ မင်း ပြန်လာခဲ့လို့ မှာလို့ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး မော်လမြိုင်ကို လိုက်သွားတယ်။”

“ဩ ... ဩ ... မော်လမြိုင်က ဦးကျော်သောင်းကို ရှင်တို့တူဝရီး သွားသတ်လိုက်ကြတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား။”

"မန္တလေးက ဦးစိုးမောင်ကိစ္စမှာရော မော်လမြိုင်က ဦးကျော်သောင်းကိစ္စမှာရော ကျွန်တော် မပါဝင်ခဲ့ပါဘူး မန္တလေး... ဦးလေးဝေလင်း ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ကျဲသွားတာတွေချည်းပဲ။ အဲ ... ကတ်ပြားနီနဲ့ ကတ်ပြားစိမ်းတွေကိုတော့ သူရေးခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော့်လက်ရေးနဲ့ ရေးပေးရတယ်"

"ဖေဖေဆီကိုကော ရှင်တို့ကတ်ပြားနီ ပို့ပြီးပြီလား"
"ပို့ပြီးခဲ့ပြီ မန္တလေး။ ဦးစန လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာ ရတာဟာ ဦးလေးဝေလင်းက မန္တလေးတို့ ကိုးမိုင်ခြံကြီး နောက်ဘက်ကုန်းမြင့် ညောင်ပင်ကြီးပေါ်က သေနတ်နဲ့ ပစ်ခဲ့တာပါ"

"ကြည့်စမ်း" ဟု မန္တလေး ရင်ထဲက မခံချင်စိတ်လေးဖြင့် ကျိတ်၍ ရေရွတ်မိသည်။

ဖေဖေဦးအောင်မွှေးက မြင်းပေါ်က လိမ့်ကျတာပါဟု မိမိကို ပြောခဲ့သည်မှာ မိမိ စိတ်မကောင်းမည့် စိုးရိမ်ပြီး လိမ့်ညာပြောခြင်းမှန်း ယခုသိရပေပြီ။

"အဲဒီလိုပစ်ပြီးတဲ့နောက် ဦးလေးဝေလင်းဟာ မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်လောက်တဲ့ အချိန်ထိ စောင့်မယ်ဆိုပြီး တောင်ကြီးကို ပြန်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ဝင်းထွတ်နဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး ရန်ကုန်မှာပဲ နေလိုက်တယ်"

"ဝင်းထွတ်နဲ့ သွားရင်းလာရင်း မန္တလေးကို ကျွန်တော် ပြန်တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်ပုံစံနဲ့

မန္တလေးကို တွေ့ဖို့ ကျွန်တော်မကြိုးစားပါဘူး။ မန္တလေး ကျောင်းဆင်းပြီး ခြောက်မိုင်ခွဲမှာ မေမယုကို ချခဲ့ပြီးတဲ့နောက်ကျမှ မန္တလေးရဲ့ကားနောက်က ကျွန်တော် မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်တယ်။ ကားကို ကျော်တက်မှ မန္တလေးရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကျွန်တော် ကြည့်ပြီး လက်ပြနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မန္တလေးတို့ ကိုးမိုင်အိမ်ခြံဝမှာ အိမ်ထဲကားဝင်ဖို့ ခဏရပ်ထားတုန်း ကျွန်တော် ဆင်းပြီး မန္တလေးကို နှုတ်ဆက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်မှာ မရဲခဲ့ပါဘူး မန္တလေး။ ဒါကြောင့် လျှောက်ပြန်သုံးပေး မန္တလေးကို မြင်ရရုံ တွေ့ရရုံလောက်ပဲ ကျွန်တော် နောက်က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်တာပါ"

"မန္တလေးကို ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပုံကံပင်းကြီး မတွေ့ရဲတာ ကျွန်တော့်ကို အချမှတ်နှစ်ချက်က လွမ်းမိုးထားလို့ပါ။"

"ပထမအချက်က ကျွန်တော်ဟာ မန္တလေးဖေဖေရဲ့ ရန်သူဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လက်စားချေနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ဦးလေးဝေလင်း လုပ်သမျှဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား လုပ်ပေးတဲ့ သဘောသက်ဝင်နေပါတယ်။ ဦးလေးဝေလင်းဟာ သူလုပ်ဆောင်သမျှတိုင်း ကျွန်တော့်မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို အသုံးပြု

ပြီး လုပ်ဆောင်သွားတယ်။ အဲ ... အမရပူရလမ်းမှာ မနွေးနွေးကို ကယ်တင်တုန်းကလည်း ကျွန်တော် ဒီမော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ။ မနွေးနွေး ကျောင်းဆင်း နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်တော့လည်း ဒီဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ။ ဒီတော့ အားလုံးဟာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူလို့ပဲ ခြုံပြီးအသိအမှတ် ပြုထားကြတယ်။ ဦးစိုးမောင်နဲ့ ဦးကျော်သောင်း ကိစ္စမှာလည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူလို့ပဲ သိထားတယ်။ ဒီတော့ ကိစ္စတွေက ရောသွားတာပေါ့ မနွေးနွေး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မနွေးနွေးကို ဆင်းမတွေ့ရတာပဲ။

"ဒုတိယအချက်ကတော့ မနွေးနွေးကို ကျွန်တော် အဝင်ခိုက်အောင် စိတ်ဝင်စားပါစေ မနွေးနွေးနဲ့ကျွန်တော် မတူမတန်ဘူးလို့ပဲ ကျွန်တော်စိတ်မှာ စွဲနေတယ်။ ကျွန်တော် သိမ်ငယ်တယ် မနွေးနွေး။ ငွေကြေးကြွယ်ဝချမ်းသာတာကို ဘေးချိတ်ထား။ ပညာအရည်အချင်းချင်း ကွာခြားလွန်းနေတယ်။ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းအောင်ရုံပဲရှိတယ်။ မနွေးနွေးက တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ယူတော့မယ့် အခြေအနေမှာ ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား။ မနွေးနွေးက ကိုးမိုင်မှာ နန်းတော်ကြီးတမျှ ဝိသိကြီးနဲ့နေတဲ့ ရွှေမင်းသမီး။ မနွေးနွေးအနေနဲ့ ဆရာဝန်ယူမလား၊ အင်ဂျင်နီယာယူမလား၊ စစ်ဘက်နယ်ဘက်က အရာရှိ အရာခံကိုယူမ

လား။ နိုင်ငံခြားဒေါ်လာငွေတွေ လခရနေတဲ့ လူမျိုးကို ယူမလား၊ မနွေးနွေး ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်တာနဲ့ လက်ထပ်ကြဖို့ အဆင်သင့်။ ဒါကြောင့် ... မနွေးနွေးကို ကျွန်တော် လျှောက်ပြန်သံပေးတာနဲ့ပဲ နေလိုက်တယ်။ လက်လျှောက်ထားတယ် ဆိုပါတော့။ အဲ ... ဒါပေမယ့် မမေယုရဲ့ ဘုရားကိုးဆွဲပွဲမှာ ကျွန်တော် မှတ်ယူမထား မျှော်လင့်မထားဘဲ မနွေးနွေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီးဘွားခနဲ ဆုံတွေ့ရတယ်။ မနွေးနွေးက ကျွန်တော်ကို ချာလီတို့လက်က ကယ်ခဲ့တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ လူလို့ မှတ်ယူလိုက်ရင် ... ဦးစိုးမောင်၊ ဦးကျော်သောင်း တို့ကိုလည်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူကပဲ ကြံစည်သွားတာတွေနဲ့ ရောထွေးပြီး အထင်မှားမှာ စိုးရိမ်တာနဲ့ သွေးရူးသွေးတမ်း ကဘောက်တီးကဘောက်ချာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့လူဟာ ကျွန်တော်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ အမြွှာအစ်ကို ကိုဝေလင်းပါလို့ လွတ်ပေါက်ရာ လိမ်ညာပြောလိုက်မိတာပဲ မနွေးနွေး ... ကဲ ... ဒါလောက်ဆိုရင် ကျွန်တော် မနွေးနွေးကို ဘာ ဖြစ်လို့ လိမ်ညာမိတယ်ဆိုတာ အားလုံးရှင်းလောက်ပါပြီ မနွေးနွေး။"

နွေးနွေးသည် နေမင်း ပြောပြသမျှကို ဘာတစ်လုံးမှ စောဒကမတက်ဘဲ ရှင်းပြချက် ပြီးဆုံးသွားသည်အထိ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ပေးသည်။

ရိုက်ကြီးတင် ငိုယိုထားသဖြင့် နွေးနွေး၏ မျက်ခွံလေးတွေ မို့နေသည်။ နှာသီးထိပ်ကလေး နီနေသည်။ မျက်လုံးလေးများ အစ်နေသည်ကပင် တစ်မျိုးလှပပျော့မောနေပြန်ပါ၏။

နွေးနွေးသည် နေမင်းကို ဝေးကြည့်ရင်း တောင်းပန်သံလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ် ... ကိုနေမင်း”

“ပြောပါ မနွေးနွေး”

“ဦးလေး ဦးဝေလင်းကို ပြောပေးပါလား။ ဖေဖေကို သတ်ဖို့ ဆက်ပြီးမကြစည် မကြီးစားပါနဲ့လို့”

“အဲဒါ သိပ်ခက်တယ် မနွေးနွေး။ ဦးလေးဝေလင်းက စိတ်သိပ်ကြီးတယ်။ အစွဲအလမ်း သိပ်ကြီးတယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူက ဖအေလိုမွေးလာတာမို့ ကျွန်တော်က သူ့ကို ငယ်ကြောက် ဖြစ်နေတယ်”

“အခု ဦးဝေလင်း လုပ်ဆောင်နေတာတွေက တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုနေမင်း ကိုယ်တိုင် လုပ်ဆောင်ရမယ့် တာဝန်ကို သူက ကိုယ်စားလုပ်ပေးနေတာလို့ နွေး သဘောပေါက်တယ် ကိုနေမင်း”

“အဲဒါ ... ဟုတ်သားပဲ”

“မန္တလေးက ဦးစိုးမောင်နဲ့ မော်လမြိုင်က ဦးကျော်သောင်းကိုလည်း ဦးဝေလင်း ကြံစည်အထမြောက်သွားပြီပဲ။ ဖေဖေအလှည့်ကျတော့ ကာယကံရှင် တာဝန်ရှိ

နေတဲ့ ကိုနေမင်းကိုယ်တိုင်က နွေးကို ငဲ့ညှာတာမို့ ဆက်မကြစည်ပါနဲ့ တော့လို့ ပိတ်လိုက်ရင် ဦးဝေလင်း လက်ခံမှာပါ”

နေမင်းက ဦးခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါ။ ကိုနေမင်း ဖေဖေကို မကြစည်ဖို့ ဦးဝေလင်းကို ရအောင်ပြောပေးရင် ကိုနေမင်းကို နွေး လက်ထပ်မယ်။ နွေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖေဖေအစား လျော်ကြေးပေးမယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

နေမင်းက ပို၍ပင် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မှားနေပြီ မနွေးနွေး။ ကျွန်တော် အဓိကလိုလားတာက မနွေးနွေးရဲ့ အချောအလှ ခန္ဓာကိုယ်ကိုမှ မဟုတ်တာ။ မနွေးနွေးရဲ့ ရင်ထဲနှလုံးထဲက သူ့ဟာသူ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အချစ်မျိုးကိုသာ လိုလားတာပဲဗျာ”

ဦးအောင်ဇွေးသည် ညနေ(၅)နာရီတွင် ပါဠိ
ကားရော သမီးဇွေးဇွေးဒါ ကားရော နှစ်စီးစလုံးနှင့် ခြံ
ရောက်လာသည်။

အိမ်တွင် သမီးဇွေးဇွေး ရှိနေသည်ကို မတွေ့
ပေ။

သမီးဇွေးဇွေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်
သူငယ်ချင်းမော်တော်ကားနှင့်ပင် သွားသည်ဟုထင်ကာ နေ
နေလိုက်သည်။ သမီးဇွေးဇွေးကို စောင့်ရင်း ဟိုဟာလူ
ဒီဟာလုပ်များ လုပ်နေသည်။

ညနေ(၆)နာရီ(၃၀)မိနစ် ရှိလေပြီ။

သမီး ဇွေးဇွေး ပြန်မလာသေး။

ဦးအောင်ဇွေး စိတ်ပူစပြုလေပြီ။

“နန်းမွှေး ... ဟေ ... နန်းမွှေး”

“လာပါပြီ ဆရာကြီး”

ဟု အသံပြန်ပြုရင်း ဒေါ်နန်းဇွေး အပြေးလေး
ပင် ဦးအောင်ဇွေး ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“သမီး ဇွေးဇွေး အပြင်သွားတာ ဘယ်သူ့ကားနဲ့
သွားသလဲ နန်းမွှေး”

“ကားအနီရောင်လေးနဲ့ပဲ ဆရာကြီး။ အဲဒီကားအနီလေး
က ဒီပြင်ကားတွေနဲ့ မတူဘူး။ ခေါင်းပိုင်းက အရည်
ကြီး။ ဖင်ကတိုတိုလေး။ အမိုးလည်း မပါဘူး။ တိုင်
ခုံကလည်း နှစ်ယောက်စာပဲပါတယ် ဆရာကြီး”

“နှစ်ယောက်စာပဲ ပါတယ်ဆိုတော့ သမီးနဲ့ကားမောင်း
တဲ့လူနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲ စီးရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ကားမောင်းတဲ့လူကို ခင်ဗျား တွေ့လိုက်သလား
နန်းမွှေး”

“တွေ့ရုံပဲတွေ့တယ် ဆရာကြီး။ ကားက ခြံထဲဝင်လာ
တာ မဟုတ်ဘူး။ ခြံဝဲခြံပြင်က မောင်းနေတာ။ ဇွေးဇွေး
အဲဒီကားအနီလေးဆီ ခြံဝဲထွက်ပြီး တက်စီးတာပါ။ အဲဒီ
အထိ ကျွန်မနောက်က တိတ်တိတ်လိုက်ကြည့်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်မေးနေတာက အဲဒီကားမောင်းတဲ့လူကို ခင်ဗျား

တွေ့လိုက်သလားလို့ မေးနေတာ”

“မျက်နှာကိုတော့ မတွေ့လိုက်ဘူး။ ကျောပိုင်းနဲ့ ဦးခေါင်းနောက်ပိုင်းကိုပဲ တွေ့ရတယ်ဆရာကြီး။ ကား နီလေးက နွေးနွေး တက်ပြီးတာနဲ့ မောင်းထွက်သွား တော့ နောက်ပိုင်းကိုပဲ တွေ့တာပါ”

ဦးအောင်နွေး မေးစေ့ကို လက်ညှိုးထောက်ပြီး စဉ်းစားသည်။

“ဒါဆို ... သူတို့ချင်း အချိန်အချက်လုပ်ပြီးမှ သမီး လိုက်သွားတာ ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒါ ... ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး။ အဲဒီကားနီလေး မလာခင် တယ်လီဖုန်းလာပါတယ်။ နွေးနွေးက ဧည့်ခန်းမှာ စာအုပ်ဖတ်နေပါတယ်။ တယ်လီဖုန်းကို ကျွန်မပဲကိုင်ပြောပါတယ်။ ဟိုဘက်က ပြောသူက မနွေးနွေးနဲ့ ပြောချင်ပါတယ်ဆိုလို့ နွေးနွေးကို ကျွန်မ ခေါ်ပေးရပါတယ်။ နွေးနွေး ထလာပြီး ပြောပါတယ်”

“ဟိုဘက်က ဖုန်းပြောတာ ယောက်ျားသံလား၊ မိန်းမသံလား”

“ယောက်ျားသံပါ ဆရာကြီး”

ဤသို့ ဆိုပါက သမီးနွေးနွေး ဖိုင်နယ်လည်း ဖြေပြီးပြီမို့ ယောက်ျားနောက်များ ခိုးရာလိုက်သွားခြင်းပေလား။

မဖြစ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ဦးအောင်နွေး သူ့ဟာ

သူ ခေါင်းခါမိသည်။

အကြောင်းမူ ...။

သမီးနွေးနွေးအား အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဦးအောင်နွေးသည် ချုပ်ချယ်ထားခြင်း လုံးဝမရှိပါလေ။ သမီးနှစ်သက်သူဆိုလျှင် လက်ထပ်ပေးရန် အသင့်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း သမီးကို ပြောထားသည်။

သမီး နွေးနွေးကလည်း ဘာမဆို ဖခင်အား ဖွင့်ပြောလေ့ရှိသည်။ သူမအား ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဘယ်သူက လာ၍ မေတ္တာစကားပြောသည်၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည် စသည်တို့ကို ခဏ ခဏ ပြောဖူးသည်။

သမီးကိုယ်တိုင်က မလိုလားသေးသောကြောင့် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းတွေသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သမီးနွေးနွေးသည် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ယောက်ျားနောက် လိုက်သွားစရာ အကြောင်းမရှိ။

သို့သော် ...

မလိုလဲလိုလဲ စစ်ဆေးကြည့်ရမည် ဟုတော့ ဦးအောင်နွေး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် နန်းမွှေး၊ သမီးအဲဒီကားနီလေးနဲ့ လိုက်သွားတုန်းက အဝတ်အစား အပိုတွေ ဆွဲအိတ်တွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် လက်ဆွဲသေတ္တာလေးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ယူသွားတာကော တွေ့သလား”

“မတွေ့ပါဘူး ဆရာကြီး ဘာမှဆွဲမသွားဘူး။ ကိုင်နေ

ကျ ပိုက်ဆံအိတ်လေးတစ်ခုပဲ ကိုင်ပြီးသွားတာပါ ဆရာကြီး”

“သမီး စာမေးပွဲဖြေပြီးလို့ ကျောင်းမသွားတာတော့ ကြာပြီ။ ဒါပေမယ့် သမီးကျောင်းသွားရင် လွယ်တဲ့ လွယ်အိတ်ကို သွားယူစမ်း နှိုးမွှေး”

ဒေါ်နန်းမွှေး အပြေးလေးပင် နွေးနွေးအခန်းထဲ ဝင်ကာ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ ဖြေပြီးသည်အထိ လွယ်သော လွယ်အိတ်ကိုယူကာ ဦးအောင်နွေးအား ပေးလိုက်သည်။

လွယ်အိတ်ကို စောက်ထိုးကိုင်ကာ စားပွဲပေါ် သို့ သွန်မှောက်ချလိုက်သည်။

လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်ချို့နှင့် ကွန်ပါဘူးတွေ ဘာတွေ ဝေါခနဲ ကျလာပါ၏။

ကျလာသော စာအုပ်တစ်အုပ်ချင်းကြားတွင် ဘာ ညှပ်ထား ညာညှပ်ထား စာအိတ်စာရွက်များ ရှိမလားဟု တစ်အုပ်ချင်း ဦးအောင်နွေး ကြည့်သည်။

ဘာစာရွက်၊ ဘာစာအိတ်မှ မတွေ့ရပေ။

ကွန်ပါဘူးကို ဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။

ကွန်ပါဘူးထဲတွင် ထောက်စူးတွေ၊ ခဲတံတွေ၊ ဘော(လ်)ပင်တွေ၊ ခဲပျက်တွေ အပေါ်တွင် စက္ကူကတ်ပြား လေးတစ်ခု တွေ့သည်။ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ဘူးခွံမှ ကတ် ပြားလေးဖြစ်ပြီး တစ်ဘက်လွတ်တွင် စာတွေရေးသားထား သည်ကို တွေ့ရပါ၏။ ဦးအောင်နွေး စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။

သူ့ယ်ခင်း လင်းကွတ်

ငါ့သွားပြီး ဒါပေမယ့် ပြန်လာမှာပါ။ မင်း စာမေးပွဲ နောက်ဆံတင်းနေမှာနီးလို့ ဒါပဲ သူ့ယ်ခင်း။
နမင်း

နေမင်း ... နေမင်း ... ဟု ဦးအောင်နွေးသည် စာကိုဖတ်ပြီးနောက် အကြိမ်ကြိမ် နှုတ်မှတ်နေမိသည်။
ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။

ကိုဘမင်း ကျောက်ဆည်မှ ပြန်လာပြီးနောက် မိမိနှင့် တွေ့ဆုံရာတွင် ဗညား၏သားလေးအကြောင်း ပါ သည်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

“တူးတူး နေခဲ့တဲ့ မန္တလေးအထက(—)မှ

သွားစုံစမ်းသေးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နှစ်က ဆယ်တန်း အောင် ကျောင်းသားတွေစာရင်းကို မေးကြည့်တော့ တူးတူးရဲ့ နာမည်ဟာ နေမင်းလို့ ကျုပ်သိခဲ့ရတယ်။

ယခု ကတ်ပြားစာမှာ နေမင်းဆိုသူက သူငယ်

ချင်း ဝင်ထွက်ကိုပေးသော စာဖြစ်ပါ၏။

ဤကတ်ပြားစာသည် အဘယ်ကြောင့် သူ နွေးနွေး၏ ကွန်ပါဘူးထဲရောက်နေသနည်း။ သမီးနွေးနွေး ဤကတ်ပြားစာ ဘာကြောင့် ရောက်နေသနည်း။

သမီးနွေးနွေးနှင့် နေမင်းသည် အဆက်အသွယ်

ရှိနေသလား။

ဤကတ်ပြားစာရေးသော နေမင်းသည် ဗညား၏ သား ဖြစ်နေလျှင် ဦးအောင်ဇွေး ခြေမကသွေး ငယ်ထိပ်အထိ စာကံသွားတော့သည်။

သမီးဇွေးဇွေးသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ် ကျော်က ဓန၊ ဗလ၊ သူရနှင့် ဗညားအကြောင်း ဘာဆိုဘာမှ သိထားသည်မဟုတ်။ သူမ၏ ဖေဖေ ဦးအောင်ဇွေးသည် လွန်ခဲ့သည့် တစ်ချိန်ကာလက ဦးနေအမည်ခံ ဓားပြလူဆိုးကြီးမှန်း သမီးဇွေးဇွေး လုံးဝမသိ။

ဗညား၏ သားလေးကိုတော့ သူ့ဦးလေးအရင်း ဝေလင်းက အားလုံးပြောပြထားမည်အမှန်။

ထို့ကြောင့် ... နေမင်းသည် ဦးခန၏ သမီးမှန်းသိသော သမီးဇွေးဇွေးအား ချဉ်းကပ်လာသည် ဆိုပါက သမီးဇွေးဇွေး အတွက် ကြီးစွာသော အန္တရာယ် ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဝင်းထွတ်ကိုပေးသော ကတ်ပြားမှ စာလက်ရေးနှင့် ကတ်ပြားနိတွင် ရေးထားသောစာ လက်ရေးခြင်း ဦးအောင်ဇွေး ယှဉ်ကြည့် တိုက်ဆိုင်ကြည့်ပြန်သည်။

“ဟုတ်မှဟုတ်၊ တူမှတူ”

လက်ရေးနှစ်ခု ထပ်တူထပ်မျှ တူညီနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ဒါဆို ... နေမင်းသည် ဗညား၏ သားဖြစ်ကြောင်း

သေချာပေပြီ။

“နန်းမွေး ...”

“ရှင် ... ဆရာကြီး ... ကျွန်မ အနားမှာ ရပ်နေပါတယ် ဆရာကြီး”

“သမီးဇွေးဇွေး တစ်ခါတလေ သူတွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေးတွေ ခင်ဗျားကို ပြောပြဖူးလား”

“ရယ်စရာ မောစရာ သဘောမျိုး ပြောတာမျိုးပါ”

“ဘာပဲပြောပြောပေါ့ဗျာ ... သူပြောတဲ့ စကားထဲမှာ နေမင်း ဆိုတဲ့ နာမည်မျိုး ပါသလား”

“နေမင်း ... နေမင်း ... ဟုတ်လား ဆရာကြီး”

“အေး ... နေမင်းအကြောင်း ...”

“အဲဒီ နေမင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို ကျွန်မ သိတယ် ဆရာကြီး”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ခင်ဗျားက နေမင်းကို ဘယ်လို သိတာလဲ ... အဲဒါပြော”

“ဇွေးဇွေးတို့ စာမေးပွဲဖြေကာနီးမှာ ခြောက်မိုင်က ဇွေးဇွေး သူငယ်ချင်း မေယုတို့အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်လို့ ဇွေးဇွေးနဲ့ ကျွန်မ အဖော်လိုက်သွားခဲ့တုန်းက နေမင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မြင်ဖူး သိဖူးခဲ့တာပါ ဆရာကြီး”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီ နေမင်းဆိုတဲ့ကောင်လေးနဲ့ ဇွေးဇွေးက မိတ်ဆွေတွေလား”

“အဲဒီ ဘုရားကိုးဆူမှာ တွေ့တော့မှ နွေးနွေးနဲ့ အဲဒီ ကောင်လေး မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာပါ ဆရာကြီး။ မေယုရဲ့ ရည်းစား မောင်ဝင်းထွတ်က မေယုကတစ် ဆင့် မောင်နေမင်းနဲ့ နွေးနွေးကို မိတ်ဖွဲ့ပေးတာ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

“သူတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားတာကတော့ အဲဒီလိုပါပဲ ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မအမြင်နဲ့ အထင်မှာ ထူး ခြားတာရှိတယ်”

“ဘယ်လို ထူးခြားတာလဲ”

“မောင်ဝင်းထွတ်ကို မေယုက ဧည့်သည်တွေ ကြိုဆို နှုတ်ဆက်ဖို့ လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်သွားတော့ စားပွဲမှာ နွေးနွေးရယ် ... မောင်နေမင်းရယ် ... ကျွန်မရယ်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ နွေးနွေးကပဲစပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် လောက်က အမရပူရလမ်းမှာ သူ့ကိုတွေ့ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒါကို မောင်နေမင်းက ငြင်းတယ်။ အမရပူရလမ်းမှာ တွေ့ခဲ့တာ သူ့ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ သူနဲ့ ရုပ်ချင်းတူတဲ့ သူ့အမြွှာအစ်ကိုပါလို့ ပြောတာ တွေ ကျွန်မ ကြားတယ် ဆရာကြီး”

“သူ့အမြွှာအစ်ကိုရဲ့ နာမည်ကကော”

“ဝေလင်း တဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား နန်းမွှေးရယ် ... ဒီကောင်လေး နေမင်း

မှာ သူ့ဦးလေး ဝေလင်း ဆိုတာပဲရှိတယ်။ သူ့ဦးလေး လို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ... အဲဒီ ဝေလင်းဟာ သူ့အမြွှာအစ် ကိုလို့ ပြောတာ ကျွန်မ သေချာကြားတာပါဆရာကြီး”

“အင်းလေ ... အဲဒါ ထားပါဦး ... အဲဒီ နေမင်း ဆို တာကကော အသက်အရွယ် ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

“နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပါ ဆရာကြီး၊ အလွန်ဆုံးရှိ လှပါမှ အစိတ်ပေါ့”

ဦးအောင်နွေး ခေါင်းညိတ်ပါ၏။

“အဲဒီ နေမင်းဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန် နဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပါဦး နန်းမွှေး”

“ဟာ ... ဆရာကြီး ... မောင်နေမင်းက တော်တော် ကြည့်ကောင်းတဲ့ သူငယ်လေးပဲ။ သူ့ရယ်လိုက်ရင် ပိုပြီးတောင် ကြည့်ကောင်းသေးတယ်”

“သူက သမီးတို့လို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပဲတဲ့လား”

“အဲဒါတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောတာက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့နောက် ကျောင်းဆက်မနေဘူး လို့ နွေးနွေးကို ပြောနေတာ ကျွန်မကြားတယ်”

“သဲမီး နွေးနွေးက အဲဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဆက်ဆံတာ ခင်ဗျားတွေ့သလဲ”

“ဆရာကြီး စိတ်မဆိုဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်မ မြင်ခဲ့

တဲ့အတိုင်း ပြောရမလား ဆရာကြီး”
 “ကျုပ်က ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ မြင်တဲ့အတိုင်း ကြားတဲ့အတိုင်း အမှန်ကိုသာပြော”
 “နွေးနွေး ကိုယ်တိုင်က ဒီကောင်လေး မောင်နေမင်းကို သဘောကျနေတယ်လို့ ကျွန်မ သတိထား မြင်မိတယ် ဆရာကြီး”
 “အခု သမီးကို ကားနီလေးနဲ့ ခေါ်သွားတာ အဲဒီကောင် ပဲလား”

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသဲကွဲဘူး ဆရာကြီး”
 “ကဲ ... ခင်ဗျားသွားတော့”

ဒေါ်နန်းမွှေး ထွက်သွားမှ ဦးအောင်နွေးသည် ထိုင်ရာမှ ဆပြီး တယ်လီဖုန်းစင်သို့သွားကာ ဖုန်းနံပါတ်များ မှတ်ထားသည့် စာအုပ်လေးကို လှန်လှောပြီး မေယုအိမ် ဖုန်းနံပါတ်ကို ရှာပေးသည်။

နွေးနွေး လက်ရေးဖြင့် မှတ်ထားသော မေယု၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို အလွယ်ပင် တွေ့ပါ၏။

တစ်ဘက်မှ ပြန်ပြောသံကို ဦးအောင်နွေး ဖုန်းဆက်ပြီး မတ်တတ်နားထောင်နေသည်။

“ကျုပ်က နွေးနွေးရဲ့အဖေ ဦးအောင်နွေးပါ ... ကျုပ် သမီး နွေးနွေးရဲ့ သူငယ်ချင်း မေယုနဲ့ စကားပြော ချင်လို့ပါ”

တစ်ဘက်မှ မေယုကို ခေါ်ပေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ပြောပါ ... အခု မေယုပြောနေပါတယ် အန်ကယ်”

“ဪ ... သမီးနွေးနွေး မေယုတို့အိမ်ကို လာသလားလို့ပါ”

“နွေးနွေး မလာဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ အန်ကယ်။ ဒီနေ့ သမီးတို့က မိုးလင်းတာနဲ့ ပဲခူးကို သွားနေကြတယ် အန်ကယ်။ အခုညနေ ငါးနာရီကျမှ ပြန်ရောက်တာ။ မိနွေးကို ပဲခူးသွားမယ့်အကြောင်း မပြောမိဘူး။ သူလာပြီး အိမ်တံခါး သော့ခတ်ထားလို့ တခြားတစ်အိမ်အိမ် သွားသလားမှ မသိတာ။ ဘာလို့လဲ အန်ကယ်။ မိနွေး အိမ်ပြန်မရောက်သေးလို့လား”

“အေးကွယ်”

“ဒါဆို ... မိနွေး သမီးတို့အိမ် လာတာဖြစ်မှာပါ။ သမီးတို့ကို မတွေ့တာနဲ့ တခြားသူငယ်ချင်းတွေ အိမ်သွားသလားမှ မသိတာ။ ညိုမိတို့ နီမာတို့နဲ့လည်း သူခင်တာပဲ။ အဲဒီအိမ်တွေကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား အန်ကယ်”

“သူတို့ကို အန်ကယ်မှ မသိတာ”

“သူတို့ ဖုန်းနံပါတ်တွေ သမီးဆီမှာ ရှိပါတယ်။ အန်ကယ်ယူမလား”

“နေပါစေတော့ကွယ်”

“ဒါဆို သမီးပဲ ညိုမိနဲ့ နီမာဆီ ဖုန်းဆက်ပေးမယ်။”

ပြီးရင် အန်ကယ်ကို ပြန်ဆက်ပေးမယ် အန်ကယ်”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ် ... သူတို့ခင်္ဂလင်္ဂ
မဆက်ပါနဲ့တော့ ... အဲ ... သမီးကိုပဲ အန်ကယ် ခုည်း
နည်းမေးချင်တယ်”

“မေးပါ အန်ကယ်”

“အဲ ... သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေ မောင်ဝင်းထွတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း
မောင်နေမင်း ဆိုတာ ရှိတယ်လို့ အန်ကယ် သိထား
တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“အဲဒီ မောင်နေမင်းနဲ့ သမီးနွေးနွေးနဲ့ကတော့ မိတ်
ဆွေသူငယ်ချင်းပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်။ သမီးတို့ ဘုရားကိုးဆူ
လုပ်တုန်းက ကိုဝင်းထွတ်နဲ့အတူ သူ့သူငယ်ချင်း
ကိုနေမင်း ပါလာတယ်။ သမီးနဲ့ ကိုဝင်းထွတ်ကပဲ
ကိုနေမင်းနဲ့ မိနွေးကို မိတ်ဆက်ပေးတာပါ”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီ မောင်နေမင်း ဆိုတဲ့ သူငယ်
မှာ အမြွှာညီအစ်ကို ရှိသတဲ့လားကွယ်”

“အဲဒါကျတော့ ပြောရမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ အန်ကယ်။
မိနွေးကိုတော့ ကိုနေမင်းက သူ့မှာ အမြွှာအစ်ကိုတစ်
ယောက် ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့။ မိနွေးက သမီးကို
ပြောပြလို့ သမီးက ကိုထွတ် ... အဲ ... ကိုဝင်းထွတ်
ကို မေးကြည့်တယ်။ ကိုဝင်းထွတ်က ခေါင်းခါပြတယ်။

ကိုဝင်းထွတ်နဲ့ ကိုနေမင်းဟာ မန္တလေးဟိုက်စကူးမှာ
အတူတူ သုံးနှစ်လောက်နေခဲ့ပြီး သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်
ချင်းပဲတဲ့။ ကိုနေမင်းမှာ ဘာညီအစ်ကိုမှ မရှိဘူးတဲ့။
ကိုနေမင်းက မိနွေးကို သူ့မှာ အမြွှာအစ်ကိုရှိဝယ်လို့
ဘာလို့ ပြောသလဲဆိုတာကိုတောင် ကိုဝင်းထွတ်က
အံ့ဩနေတယ် အန်ကယ်”

“အင်းပေါ့လေ ... ဒီကြားထဲမှာ အကြောင်းတစ်ခုခု
တော့ ရှိရမှာပေါ့လေ ... ဒါထက် အဲဒီ မောင်နေမင်း
မှာ ကားအနီလေး ရှိသလား”

“ရှိတယ် အန်ကယ် ... အပျော်စီး ပြိုင်ကားလေးပါ”

“ဟုတ်ပြီ ... အဲဒီ မောင်နေမင်းက ရန်ကုန် ဘယ်
အပိုင်းမှာ နေသလဲ ... မောင်နေမင်း လိပ်စာဆိုပါတော့”

“သူက မန္တလေးကပါ အန်ကယ် ... ရန်ကုန်လာတဲ့
အခါ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုမှာ တည်းပါတယ်။ သူ့မှာ
ရန်ကုန်လိပ်စာလို့ တိတိကျကျ မရှိပါဘူး အန်ကယ်”

“ဪ ... ဪ ... ဒါဆို ဒါပဲသမီး။ အန်ကယ် မေး
သမျှဖြေတဲ့ သမီးကို အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ် ... သမီး ညှိမိနဲ့ နိမာဆီ ဖုန်း
ဆက်ပေးရဦးမလား”

“မဆက်နဲ့တော့ သမီး ... အန်ကယ် သိချင်တာက
သမီးရဲ့ ခြောက်မိုင်အိမ်ကို လာသလား မလာဘူးလား
ဆိုတာကိုပဲ သိချင်တာပါ”

ဦးအောင်ဇွေး ဖုန်းကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။
သေချာပြီ။

မိဘအချင်းချင်း အာယာတရီခဲသည်။ ရန်သူ
တွေမှန်း နေမင်းရော သမီး ဇွေးဇွေးရော သိရှိကြသော
ကြောင့် ဖခင်အား ဖွင့်မပြောတော့ဘဲ နေမင်းနောက်သို့ ခိုး
ရာလိုက်သွားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဒါပေမယ့် ...

ခိုးရာလိုက်သည် ဆိုပါက အဝတ်အစား အပို
အမိုတော့ များများမဟုတ်တောင် အနည်းအကျဉ်း ယူသွား
ရမည်။

ခိုးရာလိုက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ နေမင်းက သူ့အဖေ
ဦးဗညား ခံခဲ့ရသည်ကို အာယာတထားပြီး လက်စားချေလို
သော စိတ်ဖြင့် သမီး ဇွေးဇွေးကို ဥပါယ်တစ်မည်ဖြင့် ဖြာ
ယောင်းသွေးဆောင် ခေါ်သွားခြင်းများ ဖြစ်နေမလား။

“တောက်”

ဦးအောင်ဇွေး ပြင်းထန်သော တောက်ခေါက်သံ
ကြီး ပြုလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဦးအောင်ဇွေး စဉ်းစားမိသည်မှာ
ဦးဘမင်းနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဘာဆက်လုပ်လျှင် ကောင်းမည်ကို
ဦးဘမင်းထံမှ အကြံရယူဖို့ဖြစ်သည်။

ဦးဘမင်းထံ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။

ဦးဘမင်း အိမ်မှ တခြားတစ်ယောက်က ဖုန်း

ပြန်ပြောသည်။

ဦးဘမင်း အိမ်မှာမရှိပါ။ မနေ့က နေ့လယ်က
တည်းက အိမ်ကထွက်သွားသည်မှာ ယခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်
သေးပါဟု ပြန်ကြားသည်။

ဦးအောင်ဇွေး ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ဖုန်းကို ဆောင့်
ချလိုက်ပါ၏။

“မနွေးနွေး ညစာ ဘာစားမလဲဟင်”
 “ဘာမှမစားဘူး ... ကျွန်မအိမ်ကို ပြန်ပို့ပါ ကိုနေမင်း။
 ဒါမှမဟုတ် ခြံအထိ ရှင်လိုက်ပို့ပါ။ လမ်းပေါ်ရောက်
 ရင် ပြီးရော”
 နေမင်းက နာရီကို ကြည့်သည်။
 ညနေ(၅)နာရီ ထိုးပြီးပြီ။
 နွေးနွေးကို မနက်(၁၀)နာရီတည်းက မိမိခေါ်
 လာခဲ့သည်။
 မနက်စာထမင်းပင် နွေးနွေး စားခဲ့ရလေသလား
 မသိ။

မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မနက်စာထမင်း မစားရ
 သေး။

“မနွေးနွေး ပြန်ရမှာပါ။ ဦးလေးဝေလင်းက သူ့ကိစ္စ
 မပြီးသေးခင် မနွေးနွေးကို ယာယီခေါ်ထားတဲ့ သဘော
 ပါ”

“ဘာလဲ ... ဦးဝေလင်းရဲ့ သူ့ကိစ္စဆိုတာ ဖေဖေကို
 သတ်ပစ်ဖို့ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

“ကဲ ... ကျွန်တော် အပြင်ကို ခဏသွားမယ်။ အဲ ...
 မနွေးနွေးကို တစ်ခုတော့ မှာခဲ့ပါရစေ။ မနွေးနွေး ဒီ
 အိမ်ကြီးပေါ်က ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးဖို့တော့ လုံးဝမကြိုး
 စားပါနဲ့”

ပြောပြီးနောက် နေမင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်း
 သွားသည်။ သူ၏ ပြိုင်ကားလေး စက်နှိုးသံကြားရပြီးနောက်
 မောင်းထွက်သွားသံ ကြားရသည်။

ဤအိမ်ကြီး အပေါ်ထပ်တွင် မိမိမှလွဲပြီး အခြား
 ဘယ်သူမှ မရှိမှန်း သေချာသဖြင့် နွေးနွေးသည် လွတ်ရာ
 လွတ်ကြောင်း ထွက်ပေါက်ကို ရှာဖွေတော့သည်။

ဤအိမ်ကြီးသည် ကိုနေမင်းနှင့် ဦးဝေလင်းတို့၏
 အိမ်အပိုင် မဟုတ်မှန်း နွေး ရိပ်မိသည်။

ဦးဝေလင်းက တောင်ကြီးမှာနေသည်။
 ကိုနေမင်းက မန္တလေးမှာနေသည်။
 ပြီး ... ယခင်အခေါက်တွေ ရန်ကုန်လာစဉ်က

ကိုနေမင်းသည် တည်းခိုခန်း၌သာ တည်းခိုသည်။ ဤအိမ်သည် ခေတ္တစတည်းချသောအိမ် ဖြစ်ရမည်။

လွတ်ပေါက်ထွက်ပေါက်ရှာရင်း အိမ်ကြီး၏ အနေအထားကို နွေးနွေး လျှောက်ကြည့်သည်။

အိပ်ခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ၎င်းအိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲဝယ် နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်၊ မွေ့ရာ၊ မှန်တင်ခုံ၊ ဗီရို စသည်များရှိသည်။ လင်မယားအိပ်ခန်း ဖြစ်ရမည်။

ဒီနောက် ... တစ်ယောက်အိပ် အိပ်ခန်းတစ်ခုရှိသေးသည်။ ၎င်းအခန်း၌မူ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်သာ ရှိသည်။

ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဤအိမ်ကြီး၏ ပိုင်ရှင်တို့သည် ခရီးဝေးသွားကြသည်လား၊ နိုင်ငံခြားသို့ တာဝန်ဖြင့် ယာယီသွားလေသလားမသိ။ အိမ်ကြီးခြံကြီးသောကို ဦးဝေလင်းနှင့် ကိုနေမင်းကို အပ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

ဦးအန်းဘားကြီးသည် ဤအိမ်ရှင်များ၏ အန္တရာယ်ကို တပည့်ရင်းကြီး ဖြစ်ပုံရသည်။ နဂိုကတည်းက ကိုနေမင်း၊ ဦးဝေလင်းတို့နှင့် ဤအိမ်ရှင်သည် မနိုင်ရင်ကာရင်းနှီးခင်မင် အထွက်အဝင်ရှိသောကြောင့် ဦးအန်းဘားကြီးက ဦးဝေလင်းနှင့် ကိုနေမင်းကို သိကျွမ်းရှိသေပြီးသား ဖြစ်ရမည်။

နွေးနွေး စဉ်းစားသည်။

မိမိ၏ လက်ရှိအခြေအနေ ကျရောက်နေသည်မှာ

ကိုနေမင်း၏ လက်ခုပ်တွင်းမှရေ ဖြစ်နေသည်။ သွန်လိုသွန်၊ သောက်လိုသောက်။

ကျွန်တော်ပြောတာ ယောက်ျားစကားပါ မနွေးနွေးကို လက်ဖျားနှင့် မတို့ပါ ဆိုသည့် စကားကတိတွေသည် ကိုနေမင်း ဟန်ကောင်းကောင်းဖြင့် လိမ်ညာသောစကားများသာ ဖြစ်ရမည်။

ကိုနေမင်းသည် မိမိအား အမျိုးမျိုးလိမ်ညာခဲ့သည်။ အမြှာအစ်ကို မရှိဘဲလျက် အမြှာအစ်ကို ရှိသည်ဟု လိမ်ညာသည်။

ယခုလည်း မိမိကို ဤအိမ်ကြီးသို့ လိမ်ညာပြီး ခေါ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ပြီး ... မိမိကို ပြန်လွှတ်ပေးရန်လည်း ငြင်းဆန်သည်။

ဤအိမ်ကြီးတွင် မိမိ ညအိပ်ရတော့မည်။ နှစ်ယောက်အိပ်ခုတင်ကြီးနှင့် အခန်းကလည်း အသင့်ရှိနေသည်။

အကာလ ညကြီးအချိန်ဝယ် အရွယ်ရောက်ပြီးသား သူစိမ်း ပိုနှင့်မ နှစ်ဦးတည်း ရှိနေသည့် အခါမျိုးဝယ် ကိုနေမင်း လူလိမ်လူညာသည် စောင့်စည်းရမည်တဲ့လား။
ဝေးသေး။

ဘယ်လောက် ကတိစကားတွေ ပေးပေး၊ ယောက်ျားစကားတွေ ပြောပြော ... ရရှိလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မည်တဲ့လား။

ဦးဝေလင်းရော ... ကိုနေမင်းရော မရှိမိက် ဤ အိမ်နှင့် ဤခြံကြီးမှ ထွက်ပြေးနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ် မည်။

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ ခြံကြီးကို ဝေဝိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။

စကားမပြောတတ်ဘဲ ဆွဲအနေသည့် ဦးအန်း ဘားကြီးကိုလည်း မတွေ့ရ။ ခွေးတွေကိုလည်း တစ်ကောင်မျှ မတွေ့ရ။

ခြံစည်းရိုး အခြေအနေကို လှမ်းကြည့်သည်။ လူတစ်ရပ်သာသာ နှစ်တစ်လက်မ ပျဉ်ချောင်းများဖြင့် ကာရံ ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဒါလောက်တော့ ဓနွေးနွေး ကျော်တက်နိုင်ပေ မည်။

အိမ်ရှေ့လှေကားမှ ဆင်းသည်ထက် အိမ်နောက် ဖေးလှေကားက ဆင်းလျှင် ပိုကောင်းမည်ထင်ကာ နောက် ဘက် ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ နွေးနွေးလျှောက် လာခဲ့သည်။

ထမင်းစားခန်းစားပွဲပေါ်တွင် သားလှီးစားတစ် ချောင်းကို တွေ့ရသည်။ သေးပြီးပါးကာ တိုသော ကြက် သွန်လှီး စားဦးချွန်ကလေးဖြစ်သည်။ လက်ကိုင်ရိုးရော၊ စား သွားပါ ခြောက်လက်မခန့်သာရှည်သည်။ လိုကာမယ်ကာ

စားလေးကို ကောက်ယူပြီး သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ် စလင်း ဘက်ထဲသို့ ထည့်ယူထားလိုက်သည်။

မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ဝင်ခဲ့ပြန်သည်။ မီးဖိုခန်းနောက် တွင် အောက်သို့ဆင်းသော လှေကားငယ်တစ်ခု တွေ့ရသည်။

သို့သော် တွက်ကြည့်လျှင် မီးဖိုနောက်လှေကားမှ ဆင်းလျှင် ခြံတခါးနှင့် ပို၍စေးသွားသည်။ နောက်ဘက်ခြံ စည်းရိုးနောက်တွင် တောအုပ်သာရှိသဖြင့် လမ်းမသို့ မရောက် နိုင်။

နွေးနွေး အိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့လှေကားမှပင် ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေ ကားရင်းမှ ခြံထဲသို့ဆင်းကာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပြီး တစ်ပင် ကွယ်ပြီး ခြံတခါးဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ခြံစည်းရိုးနားသို့ မရောက်မီမှာပင် “ဝေါင်း” ဆိုသည့် အသံကြားရသည်။

အင်းခွေးကြီးတစ်ကောင်၏ ဟိန်းလိုက်သော အသံ ဖြစ်ပါ၏။

ဒီနောက်တော့ ပထမဆုံး အင်းခွေးကြီးနောက်မှ အခြား အင်းခွေးငါးကောင် လိုက်လာသည်။ ဝေါင်းဝေါင်း မာန်ဖိသံများပြုပြီး နွေးနွေးရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ခြေလှမ်း မျိုးဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။

အနီးကပ်မှ ခွန်အုပ်မည့်ပုံစံ။

နွေးနွေး အရမ်းကြောက်သွားပါ၏။

ခွေးကြီးတွေ၏ မျက်လုံးတွေမှာ အရောင်တောက်

နေသည်။ ကိုကံမည်ခဲမည် မျက်နှာသဏ္ဍာန်လည်း ထင်ရှား
နေသည်။ မာန်ဖီရာတွင် အစွယ်ကြီးတွေ ပေါ်လွင်နေသည်။

ခွေးကြီးတွေ ဖြည်ဖြည်းချင်း လျှောက်လာသည်
မှာ အကြောင်းရှိပါ၏။

တကယ်တော့ ခွေးဆိုသည်မှာ သူတို့မလိုလား
သူဆိုလျှင် ပြေးလိုက် ပြေးခုန် ပြေးကိုက် ပြုတတ်လေ့ရှိပါ
၏။

ယခုမူ ဦးအန်းဘားကြီး ကွယ်ရာမှ ထွက်လာပြီး
နွေးနွေး ရှိရာသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေသည်မို့ အင်း
ခွေးကြီးတွေကလည်း ဦးအန်းဘား အမိန့်ကိုစောင့်ရှင်း ဦး
အန်းဘား လျှောက်သလို တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခြင်း
သာ ဖြစ်တော့သည်။

“အန်းဘား ... အန်းဘား”

သူပြောတတ်သော စကားနှစ်လုံးကိုသာ ပြော
ရင်း ခါးပတ်ကြီးမှ ဓားကောက်ကြီးကို ထုတ်ကိုင်ထားသည်။

ဦးအန်းဘားကြီး မိမိကို ခိုက်ကြည့်ပြီး ပြောနေ
သည်မှာ နင်ထွက်ပြေးရင် နင့်ကို ငါသတ်မယ်ဟု ပြောနေ
ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်။

နွေးနွေးသည် ရှေ့သို့ တိုးလာသော ဦးအန်းဘား
ကြီးနှင့် ခွေးအုပ်ကို ကြည့်ရှုကာ ခြံစည်းရိုးကို ကျောကပ်
မျက်နှာလက်ဝါးအုပ် ငိုချလိုက်တော့သည်။

မျက်လုံးကိုလည်း စုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

“ဦးအန်းဘား ... ခွေးတွေကို ပြန်ခေါ်သွားစမ်း ...
ခင်ဗျားလဲ ... နွေးနွေးကို ဘာမှ မလုပ်နဲ့ ... ခြံတံခါး
သော့ ဖွင့်ပေးစမ်း”

ထိုစဉ်မှာပင် ခြံဝသို့ နေမင်း ပြန်ရောက်လာကာ
ဦးအန်းဘားကြီးအား အော်၍အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာပေ
တော့သည်။

ဦးအန်းဘားကြီး ခြံဝသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး နေမင်း
ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်တွေ့သွားသည်။

နေမင်းက ပြိုင်ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံတံခါးအ
ပြင်မှ လက်ဟန်ခြေဟန်တွေဖြင့် ဦးအန်းဘားကို အမိန့်ပေး
နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဦးအန်းဘားကြီး ချက်ချင်းတန်သွားပြီး ... ရူး...
ရူးနှင့် လက်ဖျစ်တီးကာ ခွေးအုပ်အား ပြန်မောင်းထုတ်ပေး
သည်။ ခွေးအုပ်မှာ ဦးအန်းဘားကို နားလည်စွာ ပြန်လှည့်
သွားကြသည်။

ဦးအန်းဘားသည် သူ့ခါးတွင် ချိတ်ထားသော
သော့တွဲကိုယူကာ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် နွေးနွေးရှိရာသို့
အပြေးအလွှား နေမင်း ရောက်လာသည်။

“မနွေးနွေး ... မနွေးနွေး ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ
ဟင်။ ကျွန်တော် သေချာမှာခဲသားပဲဗျာ ... အောက်ကို
မဆင်းပါနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့လို့ ဦးလေးဝေ
လင်းက ဦးအန်းဘားကြီးကို မှာထားခဲ့တာ။ မနွေးနွေး

ထွက်ပြေးရင် မလွတ်စေနဲ့ ခွေးတွေနဲ့ မိအောင်ပြန်
ဖမ်းရမယ်လို့”

နွေးနွေး ထပ်မံငိုရိုက်ပြန်တော့သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ... ကျွန်တော် အချိန်မီပြန်ရောက်
လာလို့ ... နို့စို့ရင် ခွေးကြီးတွေ ဝိုင်းကိုက်တာ ခံရမှာ
မသက်သာဘူး။ ကဲ ... လာ ... လာ ... မနွေးနွေး”

စေတနာကရဏာစိတ် သက်သက်ဖြင့် နွေးနွေး
၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ခေါ်မိရာ နွေးနွေးသည်
ချက်ချင်းပင် နေမင်း လာကိုင်သောလက်ကို ပုတ်ထုတ်ရုန်း
ဖယ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ အသားကို မထိနဲ့”

“ဟာဗျာ ... စေတနာကရဏာလွန်ပြီး အမှတ်တမဲ့
ကိုင်မိတာပါ။ ဘုရားစူးစေ ဆွေးရိုးသားရိုးပါ မနွေးနွေး”

“အို ... မလှိုချင်ဘူး။ ဒါပဲ”

ဟု ပြောပြီး နွေးနွေးသည် လှေကားဆီသို့ပြေး
သွားကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

နေမင်းက ပြိုင်ကားဆီ ပြန်သွားပြီး ခြံထဲပြန်
ဝင်မောင်းခဲ့ကာ လှေကားရင်းတွင်ရပ်ပြီး ကားထဲမှာ အတုပ်
အပိုးတွေယူကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

နွေးနွေးသည် သန့်မှုန်သော မျက်နှာနှင့် ဧည့်
ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အထုပ်အခါးလုံးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး စားသောက်

ဖွယ် အထုပ်များကိုရွေးကာ ထမင်းစား စားပွဲသို့ ယူသွားပြီး
ထမင်းပန်းကန် ဟင်းပန်းကန် အသီးသီးတွင် စားသောက်
ဖွယ်များကို ထည့်သည်။ ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ထားသည်။

ပြီး ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ထမင်းစားစို့ မနွေးနွေး၊ သိပ်အဆာလွန်သွားရင်
အစာအိမ်ရောဂါတွေ ဘာတွေ ဖြစ်မှာစိုးရတယ်”

“မစားဘူး”

“စားပါ မနွေးနွေး၊ ကျွန်တော် တပင်တပန်း သွားဝယ်
လာခဲ့တာပါ။ စုံနေတာပဲ။ ကုန်းဘောင်ကြီးကြော်၊ ချို
ချဉ်ကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ ကြက်သားပဲငါးပိ၊ တရုတ်
ဆိုင် ဘချည်း ဝယ်လာတာပါ။ မနွေးနွေး ဝက်သားစား
မှန်း မစားမှန်း မသိလို့ အားလုံး ကြက်သားနဲ့ ဝယ်
လာတာပါ။ စားကြပါစို့ မနွေးနွေး”

“အို ... မစားဘူး ဆိုနေမှ”

“ဒီမှာလည်း မနွေးနွေးအတွက် သင့်တော်မယ်ထင်တဲ့
အဝတ်တွေ၊ ကျွန်တော် ဝယ်လာသေးတယ် ... ဒါကြောင့်
နည်းနည်းကြာသွားတာ။ မနွေးနွေးမှာ အဝတ်အစား
အပိုမပါဘူး မှုတ်လား။ ဒါကြောင့် မနွေးနွေးရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ် အနေအထားကိုမှန်းပြီး ကျွန်တော်ဘာလောက်စံ
အင်္ကျီတွေ ဝယ်လာတယ်။ ထဘီတွေကိုတော့ ဈေးထဲ
က မိန်းမကြီးကပဲ အထက်ဆင်တတ်ပြီး ချုပ်ပေးလိုက်
တယ်။ အဲဒီစက်ချုပ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကို ကျွန်တော်

က မနွေးနွေးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထား ပြောပြရသေးတယ်။ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး မနွေးနွေး၊ ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်တွေ”

နေမင်းက တစ်ထည်ချင်း ထုတ်ပြသည်။

နွေးနွေးက မကြည့်။

နွေးနွေးတွင် စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်နေသည်။

နေမင်း လုပ်ဆောင်သမျှသည် သူမအား ဖြားယောင်းနေခြင်းသာဟု မှတ်ထင်သည်။

မိမိက အမရပူရလမ်းမှာတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြုပြီး သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားမိသည့် အရိပ်အမြွက်တွေ ပြောမိသည်။ ထို့ကြောင့် ... ယခု မိမိကို အပိုင်စီးဖို့ ဖြားယောင်းနေခြင်းတွေသာ ဖြစ်သည်ဟု ယူမှတ်လိုက်သည်။

ယခုပင် မိုးချုပ်စပြုပေပြီ။

အိမ်ကြီးပေါ်တွင် သူနှင့် မိမိ နှစ်ဦးတည်းသာရှိသည်။

တကယ်တမ်း သူ့ကြမ်းလျှင် သူ့ဗလ သူ့အင်အားကို မိမိ ရုန်းဖယ်နိုင်ခြင်း ရှိမည်မဟုတ်။

သူ့တွင် အနာတရ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားလျှင် ကောင်းမည်။ အနာတရ ဖြစ်သွားသူအဖို့ ဟိုစိတ် ဒီစိတ်တွေ ရှိတော့မည် မဟုတ်။ နွေးနွေး ပိုက်ဆံအိပ်ထဲတွင် သားလိုဓားချွန်လေး ရှိထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မနွေးနွေး ... မျက်နှာကလည်း သူန်မှုန်ထားလိုက်တာဗျာ ... အခု ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်ပဲကြည့်ပါဦး။”

“ဒီအဝတ်အစားတွေ ဝယ်လာတာဟာ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်မကို အကြာကြီးထားမှာဆိုတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား။”

နေမင်း သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်မိသည်။

“ခက်တယ်မနွေးနွေး၊ ဒီအိမ်မှာ မနွေးနွေးကို ဘယ်လောက်အထိ ထားမယ်ဆိုတာက ဦးလေးဝေလင်းရဲ့ သဘောဆန္ဒပေါ်မှာ အဓိကဖြစ်နေတယ်။ ဦးလေးဝေလင်းကလည်း ထွက်သွားလိုက်တာ ... ခုချိန်ထိ ပြန်မလာဘူး၊ ခါတိုင်း အပြင်ထွက်သွားရင် ဒီလောက် ကြာကြာ မနေတတ်ပါဘူး၊ သူပြန်လာမှ အဖြေကို သိရမှာပဲ မနွေးနွေး။”

“ဒီမှာ ကိုနေမင်း။ ရှင် ဘာမှ ဦးဝေလင်းအပေါ် ပုံချစရာ မလိုဘူး၊ ဒါတွေအားလုံး ရှင်ဉာဏ်တွေချည်းပဲ။ ဦးဝေလင်းကို ဘယ်တုန်းကမှလဲ ကျွန်မ မမြင်ဖူးဘူး၊ မသိဖူးဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ဘာမှပတ်သက်စရာ မရှိတာမို့ ကျွန်မကို ဒီလိုခေါ်လာစရာ အကြောင်းလဲ မရှိဘူး။ တကယ်တော့ မရိုးသားတာက ရှင်ပဲ။ ကျွန်မကို ကိုဝင်းထွတ်တို့ မိယုတို့ကတစ်ဆင့် ချဉ်းကပ်တယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ယုံကြည်သက်ဝင် အထင်ကြီးအောင် ရှင် ဟန်ရေးတွေ ပြခဲ့တယ်၊ လိမ်ညာတဲ့စကားတွေ

ပြောခဲ့တယ်။ အခုနောက်ဆုံး ကျွန်မကို အပိုင်သိမ်းပိုက်ဖို့ ရှင်ပဲအကွက်တွေဆင်ပြီး ဒီကို ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား။ နောက်ဆုံး ကျွန်မက ပေါက်ဟဲ့နဖူး မထူးပါဘူးဆိုပြီး ရှင်ကို ယူစေဖို့ပဲ မဟုတ်လား။”

“အဲဒီလို မဟုတ်ရဲ့၊ အမှန်ပဲ မနွေးနွေး။ ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်သမျှဟာ ဦးလေးဝေလင်း ...”

“တော်စမ်းပါ ... ဘာဦးလေးဝေလင်း ... ညာဦးလေးဝေလင်းလဲ။ ဦးဝေလင်းကို ရှင် ခုတုံးလုပ်ပြီး ရှင် ကျွန်မကို ကြံစည်တာ။ ဒါတွေအားလုံး ရှင်ဉာဏ်တွေ ချည်းပဲ”

“မနွေးနွေး သင်တာတွေ အားလုံးမှားနေတယ်ဗျာ”

“ဘာမှမမှားဘူး။ မန္တလေးက ဦးစိုးမောင်မှာရော ... မော်လမြိုင်က ဦးကျော်သောင်းမှာရော ... အရွယ်ရောက်သမီးကိုယ်စီတွေ ရှိတာပဲ။ ဦးဝေလင်းဟာ ဟိုရှေးက အာယာတတွေကြောင့် ဦးစိုးမောင်နဲ့ ဦးကျော်သောင်းကို လုပ်ကြံတယ်ပဲထားဦး။ သူတို့ရဲ့ သမီးတွေကို ဘာမှ ဒုက္ခပေးမသွားဘူး။ အခု ရှင်က ကျွန်မကို အပိုင်စီးချင်လို့ ဒီကို ကလိမ်စေ့ငြမ်းဆင်ပြီး ခေါ်လာတာ။ ဟင်း မသိရင်ခက်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မနွေးနွေး။ ဦးလေးဝေလင်းအနေနဲ့ မန္တလေးက ဦးစိုးမောင်နဲ့ မော်လမြိုင်က ဦးကျော်သောင်းကို ကြံစည်ရာမှာ အခက်အခဲ မရှိလှဘူး။”

အခု မနွေးနွေးရဲ့အဖေ ဦးမနကျတော့ အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဦးလေးဝေလင်း ကြာညီမှုတွေဟာ မတော်တဆဖြစ်ပြီး ဥပဒေအရ အရေးယူမရအောင် ဖန်တီးချက်တွေချည်း လုပ်ဆောင်သွားတာ။ မနွေးနွေးရဲ့ ဖေဖေကျတော့ သူ့ဖန်တီးချက်မလွယ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တိုက်ရိုက်ပစ်သတ်လို့ ရတဲ့နည်းကိုသုံးရင် ဟိုအရင်တစ်ခါ မြင်ဖိးကတည်းက ညောင်ပင်ပေါ်ကနေပြီး အသေပစ်သတ်လို့ ရနိုင်တယ် ... ဦးလေးဝေလင်းက အဲဒီနည်းကို မနှစ်သက်ဘူး။ မနွေးနွေးတို့ အဖေကျတော့ ဦးနောက်ကလည်း သိပ်ထက်မြက်တယ်။ လက်စ ခြေစ ကောင်းတဲ့ တပည့်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ ငွေကြေးကလည်း သိပ်တတ်နိုင်နေတော့ ဦးလေးဝေလင်းအတွက် မလွယ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူသိပ်ချစ်တဲ့ သူ့သမီး နွေးနွေးကို ဖမ်းထားလိုက်ရင် ဦးအောင်နွေး ထူပူပြီး ဘာမလုပ်တတ် ညာမလုပ်တတ် ဖြစ်သွားအောင် ဦးလေးဝေလင်းက ဖန်တီးတာ။ အဲဒီ ဖန်တီးချက်ထဲမှာ မနွေးနွေးနဲ့ ကျွန်တော် သိကျွမ်းခင်မင်မှန်း သိနေလို့ ဦးလေးဝေလင်းက ကျွန်တော့်ကို ဒီနေရာမှာ အသုံးချလိုက်တာပါ မနွေးနွေး”

“တော်စမ်းပါ ... ရှင်ပြောသမျှ စကားတွေဟာ မုသားစကားနဲ့ ကလိမ်ကကျစ် လိမ်ညာပြောတာတွေချည်းပဲ။”

ရှင်ပြောသမျှ ကျွန်မ တစ်ခွန်းမှ မယုံတော့ဘူး”
 “ဒါဆိုလဲ မတတ်နိုင်ဘူး မနွေးနွေး၊ ကံပါလဲ ...
 အဲဒါတွေဟာ ကိုယ့်အထင်အမြင် ကိုယ့်အယူအဆနဲ့
 ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါ။ အခုလောလော
 ဆယ် မနွေးနွေး ထမင်းစားပါဗျာ၊ မနက်ကလဲ ဆယ်
 နာရီထဲက ထွက်လာတာ မနွေးနွေး မနက်စာတောင်
 စားခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သိပ်ဆာနေရောပေါ့ဗျာ”
 “မစားဘူးဆို မစားဘူး၊ တော်ပြီးသေသွားတာကမှ
 ပိုကောင်းသေး။ အသေခံမယ် သိလား”
 “ဟာ ... အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ ... လာပါ။ ဝင်သ
 လောက် စားလိုက်ပါ”

စားစေချင်လွန်းသော စေတနာတွေကြောင့် မေ
 မေလျော့လျော့ပင် အမှတ်မရှိဘဲ နွေးနွေး၏ လက်တစ်ဖက်
 ကိုကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်မိပေသည်။

“ကံ ... ဒီလောက်လူကို ကိုင်ချင်တာ မှတ်ထား”
 နွေးနွေးသည် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သားလှီးစား
 ပါးချွန်လေးကို ထုတ်ယူကာ နေမင်း၏ ရင်အုံသို့ ထိုးစိုက်
 ချလိုက်သည်။

“အား ...”
 လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသဖြင့် နွေးနွေး၏ စား
 ချက်ကို နေမင်း လွတ်အောင် မရှောင်မိသဖြင့် လက်ယာဘက်
 ရင်အုံသို့ ‘စားကလေး စူးဝင်ပြီး စိုက်နေတော့သည်။’

နေမင်းသည် ရင်အုံစားတန်းလန်းဖြင့်ပင် စား
 ထိုးသော နွေးနွေး၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ
 နောက်လှန် ချိုးလိုက်မိသည်။

“အား ... အား ... နာတယ်”
 နွေးနွေး၏ နာကျင်စွာအော်သော ညည်းတွားသံ
 ထွက်လာသဖြင့် ချက်ချင်း နွေးနွေးလက်ကို ပြန်လွှတ်ပေး
 လိုက်သည်။

နွေးနွေးကိုလည်း သူ့ရှေ့မှ နောက်အဝေးသို့
 ရောက်သွားအောင် တွန်းပစ်လိုက်ပါ၏။

“မနွေးနွေး သိပ်ရက်စက်တယ်။ ဒီနေရာမှာ မနွေးနွေး
 မဟုတ်ဘဲ တခြားသူတစ်ယောက်သာဆိုရင် သူ့လက်
 အပိုင်းပိုင်းကျိုးသွားအောင် ကျွန်တော် ချိုးပစ်မှာ”

ဦးအန်းဘားကြီး အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာ
 သည်။ နေမင်း စားထိုးခံရစဉ်က အမှတ်မထင် အားဟု
 အော်လိုက်သံကို ဦးအန်းဘားကြီးကြားပြီး အကူအညီပေးရန်
 ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

မြင်ကွင်းမှာ နေမင်း၏ ရင်ဝတွင် စားတန်း
 လန်းဖြင့် နီသောသွေးတွေ ထွက်နေသည်ကြောင့် ဦးအန်း
 ဘားသည် သူ၏ စားကောက်ကြီးကို ထုတ်ယူမြှောက်လိုက်
 ပြီး နွေးနွေးအား ခုတ်ရန် ရွယ်လိုက်သည်နှင့် ...

“ရပ်လိုက် ... မလုပ်နဲ့၊ လုံးဝ ဘာမှမလုပ်နဲ့ ... ကျုပ်
 အမိန့်ပေးနေတယ်နော်”

ဦးအန်းဘားကြီး ဂွယ်လျက်တန်းလန်း ရပ်သွားသည်။

အန်းဘား ... အန်းဘား ဟု ဒေါသအာခေါင်သံကြီးဖြင့် ပြောရင်း နွေးနွေးကိုလည်း လက်ညှိုးထိုးပြနေသည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ မင်းကို ဒီကောင်မလေး ဓားနဲ့ ထိုးတာ ခွင့်လွှတ်ရမလား၊ ခုတ်ပစ်မယ်ဟု ဆိုလိုပါ၏။

ဒါကို နွေးနွေး ကောင်းကောင်းကြီး အကဲခတ်မိသည်။

နေမင်းက ခေါင်းရမ်းပြသည်။ လက်ခါပြသည်။

ဦးအန်းဘား သူ့ ဓားကောက်ကြီးကို သူ့ခါးအိတ်ကွင်း ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

“ကဲ ... မနွေးနွေး ခင်ဗျား ပြန်ပေတော့။ ဦးလေး ဝေလင်း ပြန်လာပြီး မနွေးနွေးက ကျုပ်ကို ဓားနဲ့ထိုးတာ သိသွားရင် မနွေးနွေး သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဦးအန်းဘားကို ကျုပ်က အမိန့်ပေးတာ မြစ်နိုင်ပေမယ့် ဦးလေးဝေလင်းကိုတော့ ကျုပ်အမိန့်ပေးတာ မြစ်နိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ခင်ဗျားဆက်နေရင် ဦးလေးဝေလင်း ဒေါသနဲ့ တွေ့တော့မယ်။ ပြန်ပါ မနွေးနွေး ... ပြန်ပါတော့။ ခြံတံခါးက ထွက်တာနဲ့ တောင်ဘက်ကို ဆက်သွား တစ်ဖာလုံလောက် သွားမိရင် အင်းစိန် ရွာမလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်သွားမယ်။ အဲဒီကျမှ အငှား

ကားစီးပြီး ပြန်ပါ”

ပြီး ... ဦးအန်းဘားအား ထပ်မံအမိန့်ပေးပြန်သည်။

“ဦးအန်းဘား ... ပထမခွေးတွေကို လှောင်အိမ်ထဲ ပြန်ထည့်ပါ။ နောက်ပြီး ဒီအမျိုးသမီးကို ခြံတံခါးဝ ထွက်တဲ့အထိ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိစေဘဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ဦးအန်းဘားကြီး လှေကားမှ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။

နွေးနွေးသည် နေရာမရွေ့ ရပ်မြဲရပ်ပြီး နေမင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

နေမင်းသည် သူ့ရင်အုံတွင် စိုက်ဝင်နေသော ဓားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်သည်။

သွေးတွေ ပိုထွက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

နေမင်းသည် ရေချိုးခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ရေချိုးခန်းထဲတွင် ရှိနေသော ကြက်ခြေနီ သူနာပြုသေတ္တာကို ယူလိုက်သည်။

ဝမ်းထုပ်မှ ဝမ်းတစ်ဆုပ်ယူပြီး ဒဏ်ရာနေရာကို ဝမ်းများအုပ်ထားလိုက်သည်။

နွေးနွေး မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပေသည်။

မိမိသည် စိတ်ရိုင်းတွေဝင်ပြီး အလွန်ကြီးမားသော အမှားတစ်ခုကို ပြုလိုက်ချေပြီကောဟု နောင်တများ

ဇွာရမိသည်။

ကိုနေမင်း မိမိအပေါ် ထားရှိသော စေတနာ ကရုဏာနှင့် မေတ္တာကိုလည်း အလေးအနက် သဘောပေါက် ရသည်။

မိမိလက်ကို ကျိုးသွားအောင် သူချိုးပစ်နိုင်ပါ လျက် မချိုး။

ဦးအန်းဘားကြီးကို အမိန့်ပေး မဟန်ထားလျှင် ခုလောက်ဆို မိမိကိုယ် နှစ်ပိုင်းပြတ်သွားလောက်ပြီ။

ထိုမျှမကသေး။

ဦးစေလင်း ပြန်လာပါက မိမိကို အသက်ဘေး အထိ လှုပ်မည်စိုးရိမ်ပြီး အမြန် ပြန်သွားခိုင်းသည်။

ယခုမှ ...

ကိုနေမင်း မိမိအပေါ် ထားရှိသော စေတနာ၊ မေတ္တာ ကြီးမားလှကြောင်း ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကြီး မြင် ရ သဘောပေါက်ရပေပြီ။

ပြီး ... ဘာပြောပြော ...

ကိုနေမင်းသည် အမရပူရလမ်းတွင် စတင်တွေ့ ဆုံမြင်မိကတည်းက တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မိမိပထမဆုံး ရင်ခုန်ခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလား။

မိယုကို ဘုရားကိုးဆူတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန် တွေ့တော့လည်း မိမိမှာ ရင်ခုန်ရသည်သာ။

ဒီနောက်မှာကော မိမိကားနောက်မှ မော်တော်

ဆိုင်ကယ်နှင့် လိုက်လာသည်ကို မြင်ရတိုင်း မိမိ ရင်ခုန်ရ ပြန်သည်။

မိမိကိုယ်နှင့် မိမိကိုယ်စောင့်နတ်ကို မလိမ်မညာ စတမ်း ဆိုပါလျှင် မိမိကပင် ကိုနေမင်းကို နှလုံးသား မေတ္တာနှင့် ချစ်နေမိပြီးသား။

... အဖြစ်မှာ ...

မိမိ၏ သိစိတ်က အခြေအနေနှင့် ဖြစ်ရပ်ပေါ် မူတည်ပြီး စိတ်ရိုင်းဝင်ကာ ဓားနှင့် ထိုးမိသည်အထိ ဖြစ်စေ ကာမူ မိမိသိစိတ်က ကိုနေမင်းကို ရင်ထဲအသည်းထဲက ချစ်နေပါလေပြီကော။

နွေးနွေးသည် ပရောဂပူးကပ်ခြင်း ခံရပြီး ပရောဂ ထွက်သွားသည်နယ် ဘာမှတွေဝေနေခြင်း မရှိတော့ဘဲ ကိုနေ မင်းရှိရာ ရေချိုးခန်းသို့ အပြေးလာရောက်သွားပါလေတော့ သည်။

“ကိုနေမင်း ... ကိုနေမင်း ... နွေးနွေး မှားပါတယ် နော် ... နွေးနွေး မှားမှန်း သဘောပေါက်ပါပြီ”

နေမင်းဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဟန်ပင် မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ နေမင်း ပခုံးတွင် ဦးခေါင်းတင်ကာ ငိုကြွေးရှိုက်ငင်တော့သည်။ လက်တစ်ဘက်ကလည်း နေမင်း ၏ ပခုံးကိုကိုင်ထားပါသေး၏။

“နွေးနွေး ... မရှက်တော့ပါဘူး။ ကိုနေမင်းကို နွေး ချစ်မိနေပါပြီ။ အမရပူရလမ်းမှာ စပြီးဆုံကတည်းက

နွေးနွေး ရင်ထဲက ကိုနေမင်းကို ချစ်မိသွားတာပါ။ အခုဟာက ဖေဖေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရန်ငြိုးတွေနဲ့ တစ်လွဲတစ်ချော်တွေ တွေ့မိပြီး ကိုနေမင်းကို အထင်မှားလို့ လုပ်မိတာပါ။ နွေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ... နွေးကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

နေမင်းသည် နွေးနွေးကို ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ကြည့်နူးစွာပင် ပြန်လည်ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်ပါ၏။

“မနွေးနွေးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောရအောင်လည်း မနွေးနွေး လုပ်သမျှ ကျွန်တော်က ဈေးမှမယူတာ။ ကျွန်တော် မနွေးနွေးကို တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးနဲ့ သိပ်ကို ချစ်နေမိတာပါ မနွေးနွေး”

“ဒါဆို ပြီးရော ... နွေး ဝမ်းသာသွားပြီ”

နွေးနွေးသည် ကလေးလိုပင် ကျေနပ်ဝမ်းသာသွားသည်နှင့် ချက်ချင်း ငိုရိုက်ခြင်း ရပ်သွားသည်။

“ဒက်ရာကို နွေးကြည့်မယ်နော်။ သိပ်များသွားလားဟင်။ နွေး ရှေးဦးသူနာပြုသင်တန်း ကို(စ်)ကုန်အောင် တက်ပြီး အောင်ခဲ့တာပါ။ နွေး ကုသပေးတတ်ပါတယ်”

“ဒက်ရာက မပြောပလောက်ပါဘူး မနွေးနွေးရာ။ ရင်အုံက ကြွက်သားတွေထဲ ခိုက်ဝင်သွားတာပါ။ အရိုးထိပါဘူး။ ဓားကလည်း ပါးပါးလေးဖြစ်တဲ့ အပြင် နေ့တိုင်း အသုံးပြုထားလို့ သံချေးတွေတာတွေ

မှ မရှိတာ။ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ကိုမင်း။ နွေးကိုယ်တိုင် ဆေးထည်ပတ်တီးစည်းပေးချင်တယ် နော် ကိုမင်း”

နွေးနွေးသည် ကြက်ခြေနီသေတ္တာကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

နေမင်းမှာ နွေးပန်းကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း ထူအမ်းသောနှုတ်ခမ်းနဲ့ကိုဖွင့်ကာ ပုလဲစိသွားဖြူတန်းတွေ ပေါ်သည်အထိ ကျေနပ်သွား ပြီးနေပါ၏။

ဘေးထိုး ခံလိုက်ရသည်ကပင် ကောင်းလေစွတကား။

နှစ်ဦးစလုံး မစွမ်းရင်း ရှိထားကြသူများမို့ ကဇွန်း
ခင်းငြိသွားကြလေပြီ။

နွေးနွေးအား ဝင်ရောက်ပူးကပ်ခဲ့သော ပရောဂ
အကောင်လည်း ဘယ်ထွက်ပြေးသွားသည်မသိ။ ဆုတ်စ၊
မြုပ်စ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ခြေတံရှည် အိမ်ကြီးပေါ်ဝယ် ချစ်သူနှစ်ဦး၏
အသံ ညံစိစိလေးတွေသာ ရှိနေပါ၏။

မနွေးရေ ...
ကိုမင်းရေ ...
အပြန်အလှန် ချစ်သူအသံလေးတွေ အတောမ

သတ်တော့ပြီ။

ပထမည။

ဒုတိယည။

ချစ်သူနှစ်ဦး ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးပေါ်မှာပင် အတူ
ရှိကြပါ၏။

သို့သော် ...

နွေးနွေးကလည်း သူမ၏ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း
သည်။

နေမင်းကလည်း ထိန်းသိမ်းမှုစွမ်းအား အပြည့်

အဝရှိသည်။

တရားဝင် လက်ထပ်ပြီးသော နေ့ကျမှသာလျှင်
သူတို့ ကိုယ်စီ၏ အပျိုစစ် လှပျိုစစ်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး
ညားကြစတမ်းဟု နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူ ထိန်းခိုင်ကြ
ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

စားသောက်ချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် နေမင်းက
သူ၏ပြိုင်ကားလေးဖြင့် ထွက်ခွာသည်။

နွေးနွေးက သူ့စားချင်တာလေးတွေ မှာသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် စားကြသည်။

သူ့ပန်းကန်ထဲ ကိုယ်က ဟင်းထည့်ပေး။

ကယုကယင်လေးများ တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပြုရင်း

နှစ်ယောက်အတူ မျက်နှာချင်းဆိုင် စားရသည်မှာ ကြည်နူး
ပျော်ရွှင်ကြလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆွေမေ။ မျိုးမေ။

သို့သော် ...

တတိယနေ့ ကူးလာသောအခါ ကိုနေမင်းသည်

ပြန်ရောက်မလာသေးသော ဦးလေးဝေလင်းအား မျှော်မိသည်။

စိုးရိမ်မိသည်။ ဦးလေးဝေလင်း ဘာလို့ ပြန်မလာပါလိမ့်။

နွေးနွေးကလည်း သူမ၏ဖေဖေတစ်ယောက်

ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီလဲဟု ပူပန်စိတ်လေးများ ဝင်လာ

သည်။

“ကိုမင်း”

“မနွေးနွေး”

“ဟွန်း ... ခုချိန်ထိ ခုအခြေအနေထိ ကိုမင်းက

‘မနွေးနွေး’လို့ ခေါ်တုန်းပဲလားဟင်။ ပြီးတော့ ပြော

လိုက်ရင် ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်နဲ့ နွေးနားထဲမှာ

စိမ်းနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“နွေးကို ‘နွေး’ ဂ္ဂိုပဲခေါ်ပေါ့ ... ရှေ့က ‘မ’ကြီးကို

ဖြုတ်ပစ်တော့”

“ဟုတ်ပြီ ... ကဲ ... သွားပေတော့ ရှေ့က ‘မ’ကြီး။

လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီနော် မနွေး ... အဲ ... အဲ ... နွေး”

နွေးက ခစ်ခစ်တက် ရယ်သည်။

“ကျွန်တော် ဆိုတာကြီးလည်း ဖြုတ်ပြီးလွှင့်ပစ်”

“ကဲ ... သွားပေတော့ ... ‘ကျွန်တော်ကြီး’ အဲ ...

ကျွန်တော်ကြီး လွှင့်ပစ်တော့ အဲဒီနေရာမှာ ဘယ်လို

နာမ်စား သုံးရမလဲ နွေး”

“ ‘ကို’ လို့ သုံး”

“ကောင်းတယ် ... ဒါဆို ရွတ်ပြုရမလား နွေး”

“ရွတ်ပြု”

“ကို ... နွေးကို တအားချစ်တယ်”

နစ်ဦးသား အသံလေးများ ထွက်အောင်ပင်

ကြည်နူးစွာ ရယ်မောကြပြန်သည်။

“ဒါထက် ... ကိုမင်း”

“ပြော ... နွေး”

“ဖေဖေ တစ်ယောက် ဘယ်လိုနေသလဲ မသိဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါ ... ကိုယ့်ဦးလေးဝေလင်းလည်း ဘယ်လိုနေ

သလဲ မသိဘူး နွေး။ ခါတိုင်း ကိုယ့်တစ်ယောက်

တည်း ထားခဲ့ပြီး ညအိပ်ညဉ့်နေ ဘယ်တော့မှ မသွား

ဖူးဘူး၊ ရက်ရှည်ထွက်တော့မယ်ဆိုလည်း ကိုယ့်ကို

သူ ဘယ်သွားမယ်ဆိုတာ ပြောသွားတာမျည်းပဲ”

“ဖေဖေကို ဦးဝေလင်းက သတ်ပစ်လိုက်ပြီလား မသိ

ဘူး”

“ဦးလေးဝေလင်းကိုလည်း နွေး ဖေဖေက သတ်ပစ်

လိုက်ပြီလား မသိဘူးနွေး”

“နွေး ... ဖေဖေဆီ သွားခင်လိုက်တာ”

“နွေးဖေဖေဆီကို ကိုမလိုက်ရဲဘူး နွေး၊ နွေးသွားပြီး

ပြန်မလာလဲ ကိုရူးသွားမှာ သေချာတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် ...

ခြံထဲသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့် ပါဂျရီးကားတစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

နွေးနှင့် နေမင်းတို့ ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ချစ်ကြပြီဆိုကတည်းက ဦးအန်းဘားကြီးသည် ခွေးတွေကို နေ့ဘက်တွင် သူတို့အိမ်ထဲတွင် ထည့်သိမ်းထားပြီး ညပိုင်းကျမှလွတ်ပေးသည်။

နေမင်း ပြိုင်ကားဖြင့် လိုချင်တာလေးတွေ ပြေးဝယ်သည်မှာ အကြိမ်များသောကြောင့် ဦးအန်းဘားကြီးက ခြံတံခါးကို သေ့မခတ်တော့ဘဲ ထားလိုက်သည်။

ရှေ့မှဝင်လာသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် ဦးလေးဝေလင်း စီးသွားသော မိမိ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်မှန်း မြင်ရုံနှင့်သိသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးလာသူကလည်း ဦးလေးဝေလင်း ဝတ်သွားသော သားရေဂျာကင်အနက်၊ ဂျင်းသောင်းဘီဖြစ်ပြီး ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကို ရှေ့မှာနေကာ လူကြီးပြားချထားသည်။

အမြင်အားဖြင့် ဦးလေးဝေလင်းပင်။

နောက်မှ လိုက်ပါလာသော မော်တော်ကားမှာ နွေးဖေဖေ၏ ပါဂျရီးကားလည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဟင် ... ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်လာလဲ မသိဘူး နွေး။ ဦးလေးဝေလင်းက ရှေ့က မော်တော်ဆိုင်ကယ်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်း ... နောက်ကပါဂျရီးကလည်း ဖေဖေကား အစစ်ပဲ”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ရော မော်တော်ကားရော ခြေတံရှည်အိမ်ကြီး၏ လှေကားရင်းတွင် ယှဉ်၍ရပ်လိုက်ကြသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လူရော နွေး၏ဖေဖေ ဦးအောင်နွေးရော လှေကားမှ အပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြသည်။

“ဖေဖေ”

“သမီးလေး ... နွေးနွေး”

နွေးနွေးသည် ကျန်းမာပကတိ ချမ်းသာစွာရှိနေသော သူမ၏ ဖေဖေ ဦးအောင်နွေးအား ပြေးဖက်ကြိုဆိုပေတော့သည်။

နေမင်းသည် သားအဖ နှုတ်ဆက်နေကြသည်ကို ကြည့်ရင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် လူဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုလူသည် ခုချိန်ထိ ဖိုက်ဘာဦးထုပ် ရှေ့မျက်နှာနေကာကို ပင့်မတင်သေးပါလေ။

နေမင်းက တည်ကြည်သော အသံနှင့်ပင် ထိုလူကို ပြောလိုက်သည်။

“လူကြီးမင်းဟာ ဦးလေးဦးဝေလင်းရဲ့ အဝတ်အစား

တွေ ဝတ်ထားတယ်။ ဦးလေးဝေလင်း စီးသွားတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို စီးလာတယ်။ ဦးလေးဝေလင်း ဆောင်းသွားတဲ့ ဖိုက်ဘာဦးထုပ်လဲ ဆောင်းထားတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးမင်းဟာ ကျွန်တော်ဦးလေး ဝေလင်း မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် မြင်တာနဲ့ သိတယ်။

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... ငါ ဝေလင်းမဟုတ်ဘူး ... ဘမင်းပဲ ... မောင်နေမင်း”

ဦးဘမင်းသည် ယခုမှ ဖိုက်ဘာဦးထုပ်ကိုချွတ်ခါ သူ့မျက်နှာကို မြင်စေသည်။

“ငါဟာ ... ဦးအောင်ဇွေးအတွက် လိုက်ဆောင်ရွက် ပေးနေတဲ့ ဘမင်းပဲ”

“ဒါဆို ... ကျွန်တော်ဦးလေး ဦးဝေလင်း ဘယ်မှာလဲ”

“မရှိတော့ဘူး ... ဒီနေ့မနက်ပဲ သွားပြီ ... အဲဒီလို သွားနိုင်အောင် ငါပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်တာ”

“ဘာဗျ ...”

ဦးဘမင်း ပြောလိုက်ပုံ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဦးဝေလင်း သွားပြီဆိုသည်မှာ သူကပဲ ဦးအောင်ဇွေးအတွက် ကိစ္စတုံးလိုက်သည်သဘော သက်ဝင်နေသည်။

နေမင်း တစ်ခုခု လှုပ်ရှားရန် ဟန်ပြင်လိုက် သည်နှင့် ဦးဘမင်းက သေနတ်အရင်ဆွဲထုတ်ပြီး နေမင်းကို ချိန်ထားလိုက်သည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ဖေဖေတို့ ဘာလုပ်တာလဲ။ ကိုမင်းကို

ဖေဖေတို့ ဘာတစ်ခုမှ လုပ်တာကို သမီးမခံနိုင်ဘူး ဖေဖေ။ ကိုမင်းကိုပစ်ရင် သမီးသူ့ရှေ့က ကာပြီးအပစ် ခံမယ်။ သမီးကိုသာ အရင်ပစ် ...”

“ဟဲ ... ဟဲ ... မပစ်ပါဘူး သမီးရယ် စိတ်ချပါ။ ကိုဝေလင်းက ဖေဖေကို သေချာမှာလိုက်ပါတယ်။ မောင်နေမင်းဟာ လှုပ်ရှားမှု သိပ်သွက်တယ်တဲ့၊ ကိုယ် ခံပညာမှာလည်း တော်တော်ကြီးရင်ပြီး အလေ့အကျင့် တွေ ရှိထားတယ်တဲ့။ စကားပြောမယ်ဆိုရင် ပထမ ဆုံး မောင်နေမင်းကို ထိန်းချုပ်ပြီးမှ အေးအေးဆေး ဆေး ပြောပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ် ဘမင်း ... ဖေဖေ တို့ အားလုံး ဝိုင်းထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပြော ကြပါစို့လား သမီး ... ။ ကဲ ... မောင်နေမင်း ... လာ ထိုင်ကွာ ... မင်းကို ဘာဆိုတာမှ မလုပ်ဘူး”

အားလုံး ထိုင်ကြသည်။

ဇွေးဇွေးက သူမ၏ ကိုမင်းဘေးတွင် ကပ်ထိုင် သည်။ အရေးအကြောင်းဖြစ်လျှင် နေမင်းရှေ့မှ ကာကွယ်နိုင် ရန် ဖြစ်ပါ၏။

ဦးအောင်ဇွေးကပင် သူ့အိတ်ထဲမှ စာတစ်စောင် ကို ထုတ်ယူပြီး နေမင်းလက်သို့ ပေးလိုက်သည်။

“ရှော့ ... ဘာမှမပြောကြသေးခင် မင်းဦးလေးကိုဝေ လင်း မင်းကို ရေးပေးလိုက်တဲ့စာကို ဖတ်ကြည့်ပေ တော့။ ပြီးမှ စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့”

နေမင်း စာခေါက်ကိုဖွင့်ကာ ဖတ်သည်။ နွေးနွေးက နေမင်းနှင့် ပါးချင်းကပ်မတတ် စာကို အတုဝင်ဖတ်ပါ၏။

ငါ့တူ _ တူးတူး

ကိုဘမင်းရဲ့ စေ့စပ်ချက်တွေကြောင့် ဦးဝနနဲ့ ဦးလေး စာရင်းရှင်းပြီးသွားပြီ။

ဒီတစ်ခါ ကြွေးရှင်းရတာက သိပ်လွယ်တယ်ကွ တူးတူး။ အစ်ကိုဥညားရဲ့ ကြွေးကို ပေးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ သူ့သမီးနွေးနွေးကို ဥညားရဲ့သား မောင်နေမင်းနဲ့ ပေးစားမယ်တဲ့။

ဒါကို ဦးလေးအနေနဲ့ သင့်တော်သားပဲလို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ငါ့တူကိုယ်တိုင်က ဦးအောင်နွေးရဲ့သမီး နွေးနွေးကို မေတ္တာရှိနေပြီနဲ့ ဦးလေး မိတ်ဆီသိရှိထားတယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း နွေးနွေးကို ငါက မင်းကို အိမ်မင်းခိုင်းခဲ့တာ။ အဲဒီနေ့တင် ဦးအောင်နွေးဆီ ငါ့အကြောင်းကြားလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားအသက်ကို ပေးပါ။ မပေးရင် ကျွန်ုပ်မင်းထားတဲ့ ခင်ဗျားသမီးရဲ့ အသက်ကိုပဲ ယူပစ်လိုက်မယ်လို့လေ။

အဲဒီနောက် ကိုဘမင်းကတစ်ဆင့် ငါ့ဆီကို ဦးအောင်နွေးက ပြန်ကြားတယ်။ သူ့သမီးနွေးနွေးနဲ့ အစ်ကိုဥညားရဲ့သားဟာ မေတ္တာသက်ဝင်နေကြတဲ့ အကြောင်း၊ နွေးနွေးရဲ့ သူငယ်ချင်းမေယုဆီက ဦးအောင်နွေး ကြားထားပြီးသားပါပဲ။ သူတို့အိမ်က

ဘဏ္ဍာငို ဒေါ်နန်းထွန်းကြီးကလည်း သမီးနွေးနွေးဟာ မောင်နေမင်းအပေါ် မေတ္တာရှိနေပုံရတယ်လို့လည်း ပြောထားတယ်တဲ့။

ဒီတော့ ဦးအောင်နွေးက သူ့အသက်ကြွေးအစား သူ့သမီးနွေးနွေးကို ဥညားရဲ့သားနဲ့ ပေးစားမယ်တဲ့။ ဒါဆို တင်ရှိနေတဲ့ အသက်ကြွေး ကျွန်ုပ်တို့လို့ ထားလိုက်ပါတဲ့။

အဲဒီစေ့စပ်ကမ်းလှမ်းချက်ကို ဦးလေးသဘောတူလိုက်တယ် တူးတူး။

ဒီတော့ ဒီစာကို တူးတူးဖတ်ပြီးရင် ဦးအောင်နွေးကို ကတ်ပြားစိမ်းလေး ပေးလိုက်ပေတော့။

ဦးလေးတော့ အခုမနက်ပဲ ဗွဂါယာကိုသွားပြီး သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ ဆက်လုပ်တော့မယ်။ ဦးလေး ပြန်လာမှ တူးတူးနဲ့ နွေးနွေး စုံတွဲကို ဦးလေး လာတွေ့မယ် _ ဒါပဲ ငါ့တူ _

ဦးလေး ဝေလင်း

နေမင်းရော ... နွေးနွေးရော စာဖတ်ပြီးသွားသည်နှင့် အပြုံးကိုယ်စီ ဖြစ်သွားကြပါ၏။

“ကျွန်တော် အားလုံးသဘောပေါက်ပါပြီ အန်ကယ်၊ ဒီလို ကြွေးချေလိုက်တာဟာ သားရွှေအိုးထမ်းလာတာကို မြင်ရတာလိုပါပဲ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ကွာ၊ ငါ့သမီးလည်း ဒီအိမ်မှာ မင်းနဲ့အတူ နှစ်ညအိပ် သုံးရက်မြောက်တော့

နေပြီးသွားပြီပဲ။ မင်းတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စ ငါ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်ပေးရမှာပေါ့။”

နွေးနွေးက နေမင်းကို ကြည့်သည်။

နေမင်းကလည်း နွေးနွေးကို ကြည့်သည်။

ကြည့်ကြခြင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ သူ့ကိုချစ်သူနှစ်ဦး

နှစ်ညနှင့် သုံးရက်မြောက် အတူနေစေကာမူ လုံးဝမညားသေးသောကြောင့် ဦးအောင်နွေး အယူမှားသည်ကို ကြားရပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့တစေ ...

နွေးနွေးသည် ကိုမင်းနှင့် မညားသေးပါဟု လုံးဝမပြောဘဲ မြဲနေလိုက်သည်။

အကယ်၍ ...

ပြောလိုက်ပါမူ ... ဒါဆို ငါ့သမီးနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုသည် လေသံ ထွက်လာမည် စိုးသောကြောင့် ပင်။

ဦးဘမင်းက ပိုက်ဘာဦးထုပ်နှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်သော့ကို နေမင်းအား ပေးလိုက်ရင်း ...

“ငါ ... အပြောလောသွားတာကွာ ... မင်းဦးလေးမရှိတော့ဘူး သွားပြီလို့ ဆန္ဒစောပြီး ပြောမိတာနဲ့ ဗုဒ္ဓဂါယာကိုသွားတာ ထည့်မပြောလိုက်မိဘူး။ အေး ... ကိုဝေလင်း ဗုဒ္ဓဂါယာသွားတာ သူ့နဂိုထဲက ဘာသာရေး သာသနာရေးကို ကြည့်ညိုလိုက်စားတဲ့လူပဲ။ အခု

လည်း ... သာသနာပြုချင်လို့ သွားလေ့လာတာပါကွာ။ နောက်ပြီး မန္တလေးက ကိုစိုးမောင်တို့ မော်လမြိုင်က ကိုကျော်သောင်းတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘာမှ မင်းဦးလေးအတွက် မပူနဲ့ မောင်နေမင်း။ အမှုကိစ္စတစ်ခုမှာ တရားလိုလည်း မရှိဘူး။ သက်သေလည်းမရှိဘူး။ အထောက်အထားလဲ ဘာမှမရှိဘူး ဆိုမှတော့ တရားခံဆိုတာလည်း မရှိဘူးပေါ့ကွာ။ ကဲ ... သားရေဂျာကင်နဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတော့ မင်းဦးလေးဟာတွေ ငါ့ဈာတ်လဲ မပေးတော့ဘူး။ မင်းနဲ့နွေးနွေးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ ငါဆောင်ရွက်ပေးခဲလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပေတော့။ ကဲ ... ကိုအောင်နွေးရေ ... သွားကြစို့။”

ဦးအောင်နွေး ထိုင်ရာမှထသည်။

“ကဲ ... သမီးနဲ့သားနဲ့ ဒီမှာပဲ တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆက်နေဦး။ ဖေဖေ အိမ်ရောက်ပြီးမှ သမီးနဲ့သားကို သီးသန့်အခေါ်လွှတ်မယ်။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကိစ္စ အကောင်းဆုံး စီစဉ်ပေးမယ်”

ဦးအောင်နွေးနှင့် ဦးဘမင်းတို့ လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွားကြသည်။

“ဪ ... အန်ကယ် ... ဓဏလေးနော်”

နေမင်းက ပြောပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားကာ ပြန်ထွက်လာသည်နှင့် ဦးအောင်နွေးလက်သို့ ကတ်ပြားစီမံလေးတစ်ခု ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပဲပေါ့... ငြိမ်းငြိမ်းပေါ့”

ဟု ရေးထားသော ကတ်ပြားစိမ်းလေးပါတည်း။

နားကြပါဦးနို့

တက္ကသိုလ် စာကြည့်တိုက်